

θ α ν ᾶ σ η ς τ ρ ι α ρ ῖ δ η ς

La ultima noche

ἢ

ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ

δράμα για δύο πρόσωπα σε δυο πράξεις

δήγμα / θέατρο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

La ultima noche

ή

ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ

ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ: *La ultima noche ή οι ΚΑΡΧΑΠΙΕΣ*

δράμα για δύο πρόσωπα σε δυο πράξεις

εκδόσεις δήγμα

Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,

τηλ. 6937 160705 και 6937 108881

Ιστοσελίδα: <http://www.ekdoseis-digma.gr/>

E-mail: thanasis@triaridis.gr και cospoz@hotmail.com

&

εκδόσεις Ευρασία

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581,

E-mail: info@eurasiabooks.gr

Το θεατρικό έργο *La ultima noche ή οι ΚΑΡΧΑΠΙΕΣ* πρωτοεκδόθηκε ηλεκτρονικά τον Νοέμβριο του 2010 στην ιστοσελίδα του Θανάση Τριαρίδη (<http://www.triaridis.gr/noche/>). Η παρούσα έκδοση είναι η πρώτη έντυπη. Το έργο ωστόσο θα εξακολουθήσει να βρίσκεται στο σύνολό του και στην παραπάνω ιστοσελίδα, ελεύθερο από κάθε «πνευματικό δικαίωμα».

δήγμα/θέατρο 1

La ultima noche ή οι ΚΑΡΧΑΠΙΕΣ

1η έντυπη έκδοση, Φθινόπωρο 2011

164 σελίδες (14 «επί» 20,5)

ISBN: 978-960-8187-67-2

© γενικό: 2010 ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

(<http://triaridis.gr/> * thanasis@triaridis.gr * τηλ. 6937 160705)

© για την έντυπη ελληνική έκδοση: 2011, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

και ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Σειρά δήγμα/θέατρο

Συντονισμός σειράς: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Σύμβουλος έκδοσης: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Η παραγωγή της σειράς δήγμα/θέατρο γίνεται από τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

(<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Σχεδιασμός εξωφύλλου και μορφοποίηση έκδοσης: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Διορθώσεις: ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ και ΓΑΛΑΤΕΙΑ-ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Σελιδοποίηση: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΣΤΡΙΝΑΚΗ (6932112559)

Παραγωγή – διακίνηση:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ (<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581,

E-mail: info@eurasiabooks.gr

Τυπώθηκε στην Αθήνα το φθινόπωρο του 2011 για λογαριασμό των εκδόσεων ΕΥΡΑΣΙΑ. Κυκλοφορεί ελεύθερο από κάθε «πνευματικό δικαίωμα».

θανάσης τριαρίδης

La ultima noche

ή

ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ

δράμα για δύο πρόσωπα σε δυο πράξεις

δήγμα / θέατρο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

σημείωση

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μια αφήγηση προορισμένη για να διαβαστεί – όπως ένα μυθιστόρημα ή ένα παραμύθι. Όταν αφηγούμαστε μια ιστορία χρησιμοποιούμε κάθε λογής φόρμα που νιώθουμε πως μας ταιριάζει (μυθιστόρημα ή διήγημα, παραμύθι ή παραβολή, ποίημα ή θεατρικό έργο, σενάριο ή δοκίμιο – αλλά και επιστολές, μισμαγιές, ειδύλλια, προσευχές, διδαχές, ύμνους και ό,τι άλλο). Έτσι, λοιπόν, στους Καρχαρίες χρησιμοποίησα τη φόρμα του θεατρικού έργου, καθώς μέσα σε αυτήν σκέφτηκα (: συνέλαβα) την ιστορία: ένας αφηγητής (: ένα κοινό;) βλέπει μια παράσταση (ή κάτι-που-γίνεται, τέλος πάντων) μέσα στο σκοτάδι.

Δεν γνωρίζω αν η αφήγηση αυτή μπορεί να παρουσιαστεί στο θέατρο, αν έχει αυτό που ονομάζουμε «θεατρικότητα». Οποιοσδήποτε θελήσει να τη μεταφέρει στη σκηνή, μπορεί να το επιχειρήσει χωρίς να ρωτήσει κανέναν. Εξάλλου, και αυτό το βιβλίο μου είναι ελεύθερο από κάθε μορφής «πνευματικό δικαίωμα» και μπορεί να αναπαραχθεί (ή και να αναπαρασταθεί) εν όλω ή εν μέρει δίχως οποιαδήποτε άδεια.

Οι σκηνικές οδηγίες που ενσωμάτωσα στο «έργο» ήταν για μένα απαραίτητο κομμάτι της αφήγησης. Αν κάποιος σκηνοθέτης (ή όποιος άλλος) νιώσει πως δεν του είναι χρήσιμες, ας τις αγνοήσει ή ας τις αλλάξει. Δεν έχω αντίρρηση αντί για αντρούγυνο να

παίζουν δυο γυναίκες ή δυο άντρες, ένας εγγαστρίμυθος με μια κούκλα – ή ακόμη και παιδιά. Εξάλλου, όλες οι αφηγήσεις απευθύνονται σε παιδιά – οι ενήλικοι είναι ήδη πνευματικά νεκροί, γυαλιστερά ταριχευμένα πτώματα.

Στους θεατές μιας ενδεχόμενης παράστασης ίσως οφείλω μια εξήγηση, καθώς το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος του «έργου» διαδραματίζεται μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Αυτό το σκοτάδι (κι ως δοθεί προσοχή στη λέξη: το σκοτάδι, και όχι η νύχτα) είναι ο πρωταγωνιστής του έργου. Το σκοτάδι είναι στενόχωρο πράγμα, ασφυκτικό. Αν οι θεατές νιώσουν δυσάρεστα ή αν πονέσουν τα μάτια τους, μπορούν να γυρέψουν την ευθύνη στους εαυτούς τους, στη μοίρα, στα αστέρια, στα παιδικά τους χρόνια ή όπου αλλού. Ωστόσο, ως γνωρίζουν πως η πρόθεση για τούτη τη στενόχωρη αίσθηση (: για τούτο τον πόνο) ήταν και παραμένει όλη δική μου.

θ. τ. – φθινόπωρο του 2010

Omnis oculus continet mortem tuam

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο Α, η Β, στο σκοτάδι.

ΔΟΜΗ ΚΑΙ ΕΝΑΛΛΑΓΕΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΑΔΙΟΥ:

πρώτη πράξη

1. [Φύγανε...] σκοτάδι
2. [Στα σίγουρα φύγανε...] σκοτάδι
3. [Πού πας;] σκοτάδι
4. [Εστω...] σκοτάδι
5. [Και τι κάνουμε;] σκοτάδι
6. [Μην παραιτείσαι...] σκοτάδι με μια αστραπή
7. [Θα βρέξει...] σκοτάδι
8. [Δεν θα με τρομάξεις...] σκοτάδι και φως

δεύτερη πράξη

9. [Με συγχωρείς, αγάπη μου...] φως
10. [Είσαι υπέροχη...] φως και σκοτάδι
11. [Κουράστηκα...] σκοτάδι
12. [Επιμένεις, λοιπόν...] σκοτάδι
13. [Δεν ήξερα ότι πιστεύεις στη συντέλεια...] σκοτάδι
14. [Είναι γλυκό το στόμα σου...] σκοτάδι
15. [Σ' ευχαριστώ...] σκοτάδι
16. [Πού είσαι, λοιπόν;] σκοτάδι, φως και σκοτάδι

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

(Στη σκηνή απόλυτο σκοτάδι. Οι θεατές δεν βλέπουν τίποτε, ακούνε μονάχα τις δύο φωνές. Η φωνή του Α είναι αντρική, η φωνή Β είναι γυναικεία.)

A: Φύγανε...

B: Φύγανε...

A: Μας άφησαν...

B: Μας άφησαν...

A: Μην λες ό,τι λέω εγώ...

B: Δεν λέω ό,τι λες εσύ... Λέω αυτό που πρέπει να πω...

A: Πάμε ξανά... Φύγανε...

B: Γαμώ τον Θεό μου...

A: Μην βρίζεις, με την πρώτη... Πρέπει να υπάρχει κλιμάκωση...

B: Γαμώ τον Θεό μου...

A: Κλιμάκωση, σε παρακαλώ, κατάλαβέ το... Κλι-μά-κω-ση...

B: (Ψιθυριστά) Γαμώ το Θεό μου...

- A: Έλα ξανά... Και έχουμε στον νου μας την κρίσιμη λέξη: κλιμάκωση... (Παίρνει ανάσα.) Φύγανε...
- B: Δεν είναι δυνατόν... Πώς μπορεί να φύγανε;
- A: Δεν είναι πουθενά, φύγανε...
- B: Είσαι σίγουρος;
- A: Τους βλέπεις πουθενά εδώ γύρω;
- B: Άρα φύγανε...
- A: Με συγχωρείς, τώρα το χάλασα εγώ... «Τους βλέπεις πουθενά εδώ γύρω;». Το έκανα σαν εξυπνάδα...
- B: Γαμώ τον Θεό μου...
- A: Κάποιος που έχει ξεμείνει στη μέση του ωκεανού δεν λέει εξυπνάδες...
- B: (Εκνευρισμένη) Γαμώ το, γαμώ τον Θεό μου...
- A: Με συγχωρείς, πάμε ξανά... Φύγανε;
- B: Μήπως να το αφήσουμε...
- A: Μα γιατί... Αφού το μπορούμε, το έχουμε, είναι δικό μας. Αρκεί να ξεκολλήσουμε από την αρχή... Ύστερα θα μπορούμε στο θέμα, θα τσουλήσει από μόνο του... Θα δεις...
- B: Δεν ξέρω...
- A: Ξέρω εγώ... Θα δεις... Έλα, πάρε βαθιά ανάσα και πάμε πάλι. (Παίρνει ανάσα – αφήνει να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα.) Φύγανε...
- B: Δεν μπορεί να φύγανε...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Δεν είναι πουθενά...

B: (Ανήσυχη) Μα δεν μπορεί...

A: Είχα κρατήσει το σημάδι... Φύγανε...

B: Να τους φάξουμε...

A: Να τους φάξουμε...

B: Να φωνάξουμε... (Φωνάζει υστερικά.) ΒΟΗΘΕΙΑ...

A: Όχι ακόμη βοήθεια...

B: (Ξεφυχισμένα) Βοήθεια...

A: Όχι ακόμη βοήθεια... Πρώτα φάχνεις το σκάφος, δεν πιστεύεις πως σε άφησαν, μετά αρχίζεις και βρίζεις, και μετά... μετά είναι η ώρα να φωνάζεις βοήθεια...

B: Γαμώ τον Θεό μου...

A: Πρέπει να μπει μέσα κλιμακωτά, να υπάρξει κλιμάκωση...

B: Γαμώ την κλιμάκωσή μου...

A: Πρέπει να μπει μέσα...

B: Θέλω τσιγάρο...

A: Δεν μπορείς να καπνίσεις, αγάπη μου... Είμαστε στη μέση του ωκεανού...

B: (Κομπιάζοντας) Είμαστε στη... μέση...

A: Του ωκεανού... Το πλοίο που μας έφερε εδώ έφυγε, και είμαστε στη μέση του ωκεανού... Προσπάθησε να το νιώσεις...
Σ τ η μ έ σ η τ ο υ ω κ ε α ν ο ύ ...

- B: (Επαναλαμβάνει μηχανικά.) Στη μέση του ωκεανού...
- A: Ναι, στη μέση του ωκεανού... Αν δεν το χωνέψεις, δεν θα λειτουργήσεις... Το πλοίο μάς έφερε για να βγάλουμε υποβρύχιες φωτογραφίες του βυθού, κι επειδή καθυστερήσαμε μάζεψαν τους άλλους και εμάς μάς ξέχασαν... Και μας άφησαν... Κι έχουμε απομείνει οι δυο μας στο κέντρο του κενού... Μια απλή ακολουθία είναι – τη χωνεύεις και σε πάει μόνη της... Σαν ποδήλατο στην κατηφόρα...
- B: (Συνεχίζει να επαναλαμβάνει μηχανικά.) Στην κατηφόρα...
- A: Σε παρακαλώ, μωρό μου, συγκεντρώσου...
- B: Στην κατηφόρα...
- A: Έλα και θα το καταφέρουμε... Είναι για μας, διάολε, για τη ζωή μας...
- B: Για εμάς...
- A: Ετοιμάσου, λοιπόν... Πάρε ανάσα και ξεκινάμε (Παίρνει εκείνος ανάσα.) Φύγανε...
- B: Δεν με νοιάζει κανένας τους...
- A: (Προσπαθώντας να συγκρατηθεί.) Φύγανε...
- B: Να πάνε να γαμηθούνε κι αυτοί και ο δόκτωρ Ζ...
- A: (Εκνευρισμένος την κόβει.) Φύγανε, α γ ά π η μ ο υ ...
- B: (Εκπληκτη, με έντονη ειρωνεία.) Γουάου... Θυμώνεις κιόλας;
- A: Φύγανε...
- B: (Συνεχίζει στον ίδιο τόνο, βάζοντας στη φωνή της προσποιητή λαγνεία.) Και τώρα που θύμωσες, θα μας τιμωρήσεις κιόλας;

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Σε παρακαλώ, φύγανε...

B: Εμείς περιμένουμε περιδεείς τη δίκαιη τιμωρία...

A: Σε παρακαλώ...

B: Κείμενες στο απόλυτο έλεός σας...

A: Φύγανε, μωρό μου... (*Η φωνή του τσακίζει σε λυγμό.*)

B: (*Με τόνο παραίτησης.*) Φύγανε... Φύγανε και μας αφήσανε
μόνους...

2.

(Ο Α κλαίει πνιχτά. Νιώθεις πως έχει πέσει στην αγκαλιά της Β. Εκείνη συνεχίζει ξεψυχισμένα, με τόνο παραίτησης. Ενώ μιλάει, ο λυγμός του Α κοπάζει.)

B: Στα σίγουρα φύγανε... Δεν φαίνονται πουθενά... Γιατί το κάνανε αυτό; Εμείς μονάχα θέλαμε μια φωτογραφία του βυθού... Ένα κλικ από τις πέρκες με τα οχτώ μάτια... Γιατί φύγανε; Δεν είχανε το δικαίωμα να φύγουνε...

A: Θα γυρίσουνε... Θα μετρήσουν, θα δουν πως λείπουμε και θα γυρίσουνε...

B: Δεν είχανε το δικαίωμα να φύγουνε. Πληρώσαμε εισιτήριο...

A: Θα γυρίσουνε... Είναι η πιο σοβαρή εταιρία υποβρυχίων καταδύσεων όλου του συμπλέγματος των Νησιών. Κλείσαμε τα εισιτήρια από το ίντερνετ εδώ και ένα μήνα, πληρώσαμε με την πιστωτική, έχουν τα ονόματά μας...

B: Μια φωτογραφία από τον βυθό με τις πέρκες...

A: Θα γυρίσουνε... Θα μετρήσουν τις στολές, τις εξαρτήσεις, θα δουν ότι λείπουμε δύο και θα γυρίσουνε...

B: Ξέρεις, οι πέρκες εκείνες ήταν σαν όνειρο...

- A: Πρέπει να μείνουμε στο ίδιο σημείο... Θα έρθουν να μας μαζέψουν...
- B: Κι αν δεν έρθουν;
- A: Θα έρθουν... Ησύχασε και θα έρθουν...
- B: Μα πώς έγινε; Δεν αργήσαμε...
- A: Μπορεί και ν' αργήσαμε... Κάποια στιγμή το σκέφτηκα, αλλά σε είδα που έφευγες πίσω από τα κοράλλια και...
- B: Και τι;
- A: Και δεν θέλησα να σου το χαλάσω...
- B: Δηλαδή, εγώ φταίω;
- A: Δεν είπα αυτό...
- B: Συνέχεια αυτό λες... Το φωνάζεις με κάθε σου ανάσα...
- A: Σε παρακαλώ, ηρέμησε...
- B: Όλη η ζωή μου είναι μια σειρά λαθών που τα παρατηρείς, τα διαγραμμίζεις με το μαρκαδοράκι σου – και μετά μου λες να ηρεμήσω...
- A: Σε παρακαλώ...
- B: Ενώ το ξέρεις πως δικιά σου ιδέα ήταν όλο αυτό... Δικιά σου και του γαμημένου του δόκτορά σου...
- A: Μην βρίζεις...
- B: Θα βρίζω όσο θέλω... Κάποια αρχίδια με αφήσανε στη μέση του ωκεανού και θα βρίζω όσο θέλω...
- A: Προσπάθησε να ηρεμήσεις... Πρέπει να κάνουμε οικονομία δυνάμεων...

B: Ποιος σου το είπε πως έχω ανάγκη από οικονομία δυνάμεων;

A: Κοίταξε... Για να μας βρούνε, πρέπει να μείνουμε σταθεροί στο ίδιο σημείο... Που σημαίνει πως πρέπει να προσπαθήσουμε να μην κοιμηθούμε... Πρέπει να μην πιούμε θαλασσόνερο, για να αντέξουμε τη δίψα και την αφυδάτωση. Πρέπει να βρέχουμε το κεφάλι μας, για να μην πάθουμε ηλίαση...

B: Ο δόκτωρ Ζόοτ σ' τα λέει αυτά;

A: (Εκνευρισμένος) Γιατί το κάνεις αυτό...

B: Αυτό με το θαλασσόνερο, πού το βρήκες; Σου στέλνει σκονάκια;

A: Μπορείς να σταματήσεις; Μη χαλάς κάθε προσπάθεια...

B: Είναι ήδη χαλασμένο... Είμαστε σ' έναν χαλασμένο ωκεανό...

A: Δεν υπάρχει χαλασμένος ωκεανός...

B: Πλοίο – περνάει πλοίο...

A: (Φωνάζει με όλη του τη δύναμη.) ΕΔΩ... ΕΔΩ...

B: ΒΟΗΘΕΙΑ...

A: ΒΟΗΘΕΙΑ...

B: ΒΟΗΘΕΙΑ...

A: ΒΟ-Η-ΘΕΙ-Α

B: (Περνάνε λίγα δευτερόλεπτα.) Δεν μας είδανε...

A: Δεν γινόταν να μας δούνε...

B: Έπρεπε να έχουμε φωτοβολίδες...

A: Πού να σκεφτούμε τις φωτοβολίδες...

- B: Εσύ φταις... Έπρεπε να είχες προνοήσει...
- A: Παραλογίζεσαι...
- B: Έπρεπε να σου είχε στείλει σκονάκι ο κωλογιατρός σου...
- A: Μην το αφήσεις, αγάπη μου...
- B: Να σου πει πως πρέπει να έχεις φωτοβολίδες, αδιάβροχο κινητό, προφυλακτικά, υπογλώσσια για το έμφραγμα...
- A: Είσαι αχάριστη...
- B: Μια Αγία Γραφή...
- A: Ο δόκτορ Ζόστ είναι...
- B: Μήπως τους Ψαλμούς του Δαβίδ;
- A: (Φωνάζει) Είναι η μόνη μας ελπίδα...
(Σταματούν κι οι δυο. Ακούγονται οι ανάσες τους.)
- A: (Τρυφερά) Πρέπει να κρατηθούμε μαζί... Να μην κοιμηθούμε και μας πάρει το κύμα...
- B: Κι αν γίνει αυτό, τι πιθανότητες έχουμε;
- A: Θα έρθουν σίγουρα...
- B: Δεν σε ρώτησα αυτό...
- A: Θα έρθουν σίγουρα...
- B: Κι αν μας πάρει το κύμα;
- A: Έβαλα σημάδι έναν βράχο εδώ κάτω...
- B: Νομίζω πως έχει γυριστεί μια ταινία με αυτήν ακριβώς την υπόθεση...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Για όλες τις υποθέσεις έχουνε γυριστεί ταινίες...

B: Ο άντρας έλεγε πως είχε βάλει σημάδι έναν βράχο... Κάθε τόσο βουτούσε να τσεκάρει... Μα στο τέλος το παραδέχτηκε πως δεν έβλεπε κανέναν βράχο, πως δεν είχε βάλει κανένα σημάδι...

A: Ποιον λόγο είχε να το κάνει αυτό...

B: Για να πει πως έκανε κάτι...

A: Εγώ λέω αλήθεια... Ο βράχος υπάρχει... Βάλε τη μάσκα και πήγαινε δεξ τον...

B: (Ουρλιάζει έντρομη.) AAA... ΚΑΤΙ ΑΓΓΙΞΕ ΤΟ ΠΟΔΙ ΜΟΥ...

A: (Έντονα ανήσυχος.) Τι συμβαίνει;

B: Κ ά τ ι μ ε ά γ γ ι ξ ε , σ ο υ λ έ ω ...

A: Ησύχασε... Θα περάσει, ησύχασε...

B: Κάτι λείο και ζεστό... Με άγγιξε, σου λέω...

A: Ησύχασε, σου λέω... Πέρασε...

B: Θα ξανάρθει...

A: Πέρασε, μωρό μου, πέρασε...

B: (Με αναφιλητά.) Ήταν... Ήταν...

A: (Εμφατικά) Δ ε ν ή τ α ν τ ί π ο τ ε ...

B: Ήτανε λείο και ζεστό...

A: Μωρό μου, μωρό μου, κοίταξέ με: (Προφέρει μια-μια τις λέξεις.) Δ ε ν - ή τ α ν - τ ί π ο τ ε ...

B: Μα...

A: Συμβαίνει πολλές φορές στις περιπτώσεις αυτές: νομίζεις πως τα άκρα σου αγγίζουν κάτι που το σκέφτεσαι πολύ, που το φοβάσαι πολύ... Έχουν γραφτεί μελέτες...

B: (Ξεψυχισμένα) Μελέτες...

A: Ναι, μελέτες... Ονομάζεται Σύνδρομο Αρτσιμπόλντο... Αιθητοποιείται μια φοβία, μια έντονη επιθυμία, μια αναμονή... Κοιτάξεις έναν πάγκο με φάρια και έξαφνα βλέπεις πως σχηματίζουν το πρόσωπο του πατέρα σου... Άνθρωποι βλέπουν την Παναγία, τους αγίους και τους αγγέλους... Άνθρωποι με κομμένα πόδια νιώθουν φαγούρα στα πέλματα...

B: Εκείνος σου είπε να τα λες αυτά;

A: (Προσπαθώντας να την καθησυχάσει.) Κοίταξε, τώρα θα βάλω τη μάσκα και θα δω, για να σου φύγει η ιδέα... (Λίγες στιγμές σιωπής.) Δεν υπάρχει τίποτε εκεί κάτω...

B: Μα το ένιωσα....

A: Νόμισες πως το ένιωσες... Είναι σαν τον Θεό, σου λέω...

B: Ποτέ δεν ένιωσα τον Θεό...

A: Κάποτε θα τον νιώσεις... Όλοι οι άνθρωποι νιώθουν τον Θεό, έστω για μια φορά στη ζωή τους... Έστω για μια στιγμή... Ξέρουν πως δεν υπάρχει, αλλά τον νιώθουν...

B: Εσύ τον έχεις νιώσει;

A: Προσπάθησε να ηρεμήσεις...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

B: Γιατί δεν απαντάς, τον έχεις νιώσει;

A: Πλοίο... ΒΟΗΘΕΙΑ... ΒΟΗΘΕΙΑ

B: ΒΟΗΘΕΙΑ

A: (Με όλη του τη δύναμη.) Β Ο Η Θ Ε Ι Α ...

B: Βοήθεια...

(Περνάν μερικές στιγμές...)

A: Δεν μας είδαν...

B: Δεν μας βλέπουνε...

A: Ήμασταν μακριά...

B: Είμαστε μακριά...

A: Γαμώτο...

B: Ποτέ δεν θα μας δούνε...

A: Μην λες βλακείες... Θα γυρίσουν...

B: Ποτέ δεν θα γυρίσουν...

A: Θα γυρίσουν... Θα βρουν τα ρούχα μας και θα γυρίσουν...
Τώρα θυμάμαι τι έγινε όταν βουτήξαμε... Σαν να το βλέπω
μπροστά μου...

B: Σαν να το βλέπεις...

A: Ναι, σαν να το βλέπω: πριν από εμάς ήταν εκείνοι οι Για-
πωνέζοι, τα δυο ζευγάρια... Τους θυμάσαι – έτσι δεν είναι;

B: Γιαπωνέζοι...

A: Ναι, οι Γιαπωνέζοι... Αυτοί βούτηξαν ταυτόχρονα ανά ζεύγη – προφανώς είχαν εκπαιδευτεί σε καταδύσεις ζεύγους... Ήταν απίστευτα συντονισμένοι, σαν να 'ταν ένας άνθρωπος... Ένας άνθρωπος με τη σκιά του... Έτσι, ενώ βούτηξαν στη θάλασσα τέσσερις, προφανώς ο καταγραφέας του πλοίου είδε δύο και σημείωσε δύο... Μα όταν δυο ώρες μετά γύρισαν στο σκάφος, ανέβηκαν ο καθένας μόνος του...

B: Όλοι ανεβαίνουν μόνι τους...

A: Έτσι έγινε... Μα ο καταγραφέας του πλοίου αυτή τη φορά μέτρησε σωστά... Πως ανέβηκαν τέσσερις, κι έτσι του βγήκε το νούμερο όσων βούτηξαν... Χωρίς εμάς...

B: Αυτός φταίει... Αυτό το αρχίδι φταίει...

A: Η κακιά ώρα φταίει...

B: Αυτό το βρομερό αρχίδι...

A: Μην το επιτρέπεις στον εαυτό σου...

B: Δεν θα μου πεις εσύ τι θα επιτρέπω στον εαυτό μου...

A: Ήταν η κακιά ώρα...

B: Δεν υπάρχει καμιά κακιά ώρα... Υπάρχει ένα αρχίδι που έπρεπε να κάνει τη δουλειά του σωστά και μας άφησε... Υπάρχει μια αρχιδοεταιρεία που προσλαμβάνει αρχίδια που αφήνουν τους ανθρώπους στο μέσο του ωκεανού... Υπάρχουν οι γαμημένοι Γιαπωνέζοι που βουτούν ανά ζεύγη...

A: Μην μιλάς έτσι...

B: Έπρεπε να ρίξουν την ατομική βόμβα σε όλες τις πόλεις τους...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Σε παρακαλώ, μωρό μου.... Πώς μπορείς να τα λες αυτά;

B: Εξαιτίας των Γιαπωνέζων πεθαίνω...

A: Δεν θα πεθάνεις... Κανείς δεν θα πεθάνει...

B: Ποιος τους είπε πως μπορούν να βουτούν ανά ζεύγη; Ποιος τους έδωσε αυτό το δικαίωμα;

A: Δεν φταίνε αυτοί... Έχουν το δικαίωμα να βουτούν όπως θέλουν...

B: Τότε κι εγώ έχω το δικαίωμα να ρίχνω βόμβες...

A: Μην το κάνεις αυτό... Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να ρίχνει βόμβες...

B: Εσύ δεν έχεις το δικαίωμα να μου μιλάς για δικαιώματα...
Είσαι ο άντρας μου και όφειλες να με προστατεύσεις... Οι
άντρες γαμάνε και προστατεύουν... Δεν κάνουν κήρυγμα...

A: Σε παρακαλώ...

B: Μην με αγγίζεις...

A: Τα καταστρέφεις όλα...

B: Θα καταστρέφω ό,τι θέλω... Θα κάνω μήνυση στην εταιρεία... Αυτόν τον σκατοκαταγραφέα θα τον βάλω εκατό χρόνια φυλακή...

A: Μιλάμε για λάθος πράγματα...

B: Θα τους κλείσω την εταιρεία των υποβρυχίων καταδύσεων...
Θα κλείσω το βρομοσύμπλεγμα των Νησιών τους...

A: Σε παρακαλώ...

B: Θα τους εκδικηθώ – το καταλαβαίνεις;

A: Η εκδίκηση δεν βοηθάει... Έχουμε πάρει λάθος δρόμο...
Πρέπει να μιλάμε για τους εαυτούς μας, όχι για τους άλλους...

B: Ποιος σου το είπε αυτό;

A: Σε παρακαλώ...

B: (Σε κατάσταση έξαλλη.) Αυτός σου το είπε...

A: Σταμάτα...

B: Αυτός σου το είπε, πες το...

A: Σταμάτα, που να πάρει...

B: Ο Ζόοτ... Έπρεπε να το είχα σκεφτεί νωρίτερα... Ο Ζόοτ το έχει σκεφτεί όλο αυτό...

A: Πάψε...

B: Ο κωλοδόκτοράς σου...

A: ΠΑΨΕ...

B: ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΡΧΙΔΙ ΦΤΑΙΕΙ...

A: Βούλωσ' το, γαμώτο μου... (Ακούγεται κάτι σαν πάλη. Ίσως για να της κλείσει το στόμα.)

B: (Ουρλιάζει, ενώ παλεύει.) ΣΕ ΑΥΤΟΝ ΘΑ ΒΑΛΩ ΤΗΝ ΑΤΟΜΙΚΗ ΒΟΜΒΑ... ΘΑ ΤΗ ΧΩΣΩ ΣΤΟΝ ΚΩΛΟ ΤΟΥ...

A: ΣΚΑΣΕ...

B: ΘΑ ΤΟΝ ΚΑΝΩ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΜΑΝΙΤΑΡΙ...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

(*Η Β μουγκρίζει σαν να πνίγεται. Σπαρτάρισμα ασφυξίας. Λίγες στιγμές αργότερα ακούγεται η βεβιασμένη εισπνοή της. Κατόπιν, βαθιές ανάσες ανθρώπου που μόλις κινδύνεψε με πνιγμό.*)

A: (*Έχοντας καταρρεύσει.*) Συγγνώμη... Συγγνώμη, αγάπη μου...

B: (*Βήχοντας*) Μη ζητάς συγγνώμη...

A: Συγγνώμη....

B: Μη ζητάς...

A: Συγγνώμη...

B: Κόψ' το...

A: Πρέπει να σταματήσουμε... Δεν βγάζει πουθενά... Είμαι ένα κτήνος...

B: Τραβήξου μακριά μου... Και πάψε να κλαίγεσαι... Έκανες αυτό που ένιωσες...

A: Είμαι ένα ...

B: Κόψ' το, λέμε...

A: Πρέπει να σταματήσουμε...

B: Δεν μπορούμε πια να σταματήσουμε... Είμαστε μόνοι...

A: Πρέπει να...

B: Είμαστε μόνοι στη μέση του ωκεανού...

3.

(Μένουν για μισό λεπτό σιωπηλοί, ίσως και περισσότερο. Οι θεατές υποθέτουν πως κολυμπούνε.)

A: Πού πας; Μην απομακρύνεσαι... (Η Β δεν απαντάει.) Σε παρακαλώ, μην απομακρύνεσαι...

B: Θέλω να κατουρήσω...

A: Να κατουρήσεις εδώ...

B: Τι σημασία έχει... Έτσι κι αλλιώς δεν θα γυρίσουν...

A: Θα γυρίσουν... Δεν μπορεί να μην γυρίσουν...

B: Θέλω να πάω δέκα μέτρα πιο πέρα, να κατουρήσω σαν άνθρωπος...

A: Εγώ πριν κατούρησα εδώ...

B: Είσαι ένα σίχαμα... Πότε κατούρησες;

A: Όταν μιλούσαμε για το Σύνδρομο Αρτσιμπόλντο...

B: Είσαι ένα σίχαμα...

A: Ήτανε φυσική ανάγκη...

B: Κι η βόμβα στους Γιαπωνέζους ήτανε φυσική ανάγκη....

A: Ας κρατηθούμε μαζί...

- B: Σε παρακαλώ, μην με ζυγώνεις...
- A: Σε παρακαλώ... Κατάλαβέ το... Ήτανε φυσική ανάγκη... Δεν έχει τίποτε κακό το κάτουρο... Μάλιστα, θα έπρεπε να είχαμε ένα μπουκάλι, να κατουρούσαμε μέσα σε αυτό και να πίνουμε το κάτουρό μας...
- B: Πού το έμαθες αυτό;
- A: Το είδα σε μια ταινία...
- B: Αυτό είναι, το παραδέχτηκες... Έχεις δει την ταινία...
- A: Ποια ταινία;
- B: Εσύ το είπες... Την έχεις δει την ταινία...
- A: Δεν καταλαβαίνω ποια ταινία εννοείς...
- B: Αυτήν την ταινία με τους δύο που ξέμειναν στη θάλασσα...
- A: Δεν ξέρω καμιά τέτοια ταινία...
- B: Την έχεις δει και ξέρεις και το τέλος...
- A: Είδα μια ταινία με μια ομάδα ορειβατών που είναι παγιδευμένοι σε ένα καταφύγιο...
- B: Λες φέματα...
- A: Ποιον λόγο είχα να πω φέματα;
- B: Γιατί νομίζεις πως θα επιζήσεις;
- A: Κι οι δυο θα επιζήσουμε...
- B: Δεν θέλεις να το παραδεχτείς...
- A: Θα γυρίσουν... Το ξέρω πως θα γυρίσουν...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

B: Νομίζω πως μας πήρε το ρεύμα...

A: Δεν μας πήρε το ρεύμα... Θα βρουν τις τσάντες μας και θα γυρίσουν...

B: Νομίζω πως η ταινία είχε γίνει από αληθινή ιστορία...

A: Όλες οι ταινίες είναι καμωμένες από αληθινές ιστορίες...

B: Πρέπει να κολυμπήσουμε...

A: Να πάμε πού;

B: Να πάμε κάπου... Να κάνουμε κάτι...

A: Πρέπει να περιμένουμε...

B: Αυτό είναι απάνθρωπο...

A: Αυτό είναι το μόνο ανθρώπινο... Οι άνθρωποι γίναμε άνθρωποι επειδή μπορούμε να περιμένουμε...

B: Δεν αντέχω να περιμένω... Δεν αντέχω την ανθρωπιά σου...

A: Πρέπει να την αντέξεις...

B: Θέλω να κολυμπήσω...

A: Αυτό δεν θα βγάλει πουθενά... Πρέπει να κρατηθούμε πνευματικά μέχρι να έρθουνε... Πρέπει να μιλάμε...

B: Να μιλάμε για τι;

A: Για εμάς, που πρέπει να αντέξουμε την αναμονή...

B: Γιατί «πρέπει»;

A: Γιατί είναι μια ανθρώπινη λύση... Ξέρω πως σε δυσκολεύει... Είναι δύσκολο πράγμα η ανθρωπότητα...

- B: Δεν θέλω να γίνω καμία ανθρωπότητα...
- A: Μα ήδη είσαι.... Θέλεις δεν θέλεις, είσαι...
- B: Είμαι μια μόνη γυναίκα που θέλησε να δει τις πέρκες με τα οχτώ μάτια... Την ανθρωπότητα την έχω χεσμένη...
- A: Δεν είσαι μόνη... Δεν πρέπει να μείνεις μόνη...
- B: Και τώρα είμαι μόνη...
- A: Τώρα είσαι με μένα... Τώρα πρέπει να μείνεις με μένα...
- B: Ο ήλιος γέρνει...
- A: Λυπάμαι που θα σ' το πω, μα ο ήλιος έχει δύσει από ώρα...
- B: Πέφτει η νύχτα...
- A: Η νύχτα έχει πέσει από ώρα...
- B: Μα πώς είναι δυνατόν να μην το κατάλαβα;
- A: Συμβαίνει αυτό στον ωκεανό...
- B: Τι θα πει «συμβαίνει»;
- A: Απλώς συμβαίνει... Το δέχεσαι και πας παρακάτω...
- B: Κι αφού έχει πέσει η νύχτα, πού ξέρεις πως δεν μας πήρε το ρεύμα...
- A: Έχεις δίκιο, τώρα πια δεν το ξέρω...
- B: Και τι θα κάνουμε;
- A: Θα περιμένουμε... Πρέπει να περιμένουμε μέχρι το ξημέρωμα...
- B: Και τι θα γίνει το ξημέρωμα...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

A: Θα έρθουν να μας πάρουν...

B: Αυτό γίνεται στην ταινία;

A: Δεν ξέρω τι έχει γίνει στην ταινία...

B: Λες φέματα...

A: Δεν λέω ποτέ φέματα...

B: Λες φέματα... Και την ταινία την έχεις δει...

A: Δεν την έχω δει...

B: Και σημάδι δεν υπήρχε ποτέ...

A: Φυσικά και υπήρχε...

B: Και οι Γιαπωνέζοι μπροστά μας ποτέ δεν βούτηξαν ανά ζεύγη...

A: Τι εννοείς;

B: Δεν υπήρχαν μπροστά μας Γιαπωνέζοι...

A: Τρελάθηρες;

B: Το έχεις φτιάξει εσύ όλο αυτό...

A: Τρελαίνεσαι... Παθαίνεις αφυδάτωση και τρελαίνεσαι...

B: Εσύ τους είπες να φύγουν... Τους πλήρωσες...

A: Ήπιες θαλασσόνερο... Σου είχα πει να μην πεις, αλλά εσύ ήπιες...

B: Το έστησες όλο αυτό...

A: Ποιον λόγο είχα;

B: Ήταν το σχέδιό σου, το μεγάλο σχέδιο της ζωής σου...

A: (Φωνάζει) Ποιον λόγο είχα;

B: Ήταν όλη σου η ζωή... Το κόλλο-γκρόσο της ζωής σου...

A: Πρέπει να κρατηθείς ως το ξημέρωμα...

B: Πόσα τους πλήρωσες; Αν τους πιάσουν, παίζουν το κεφάλι τους...

A: Πλήρωσα για να πεθάνω;

B: Ναι, πλήρωσες για να στηθεί το σκηνικό του θριάμβου σου...
Πάντοτε ήθελες να κατισχύεις πνευματικά, να σέρνονται όλοι πίσω από το ολόλαμπρο μυαλό σου...

A: Τι λες τώρα;

B: Πάντοτε ήθελες να γαμάς με το μυαλό σου το μυαλό των άλλων... Ο μέγας καθηγητής που συντρίβει τα μυαλά των φοιτητών του. Που τους κάνει χυλό, νεκροζώντανα ζόμπι...
Με την ήρεμη φωνή του, τα απαίσια φωτεινά του επιχειρήματα, τη γαμημένη του απόσταση...

A: Μάλιστα...

B: Εσύ δεν το έγγραφες; Η διδασκαλία είναι ένας αγώνας για τη μέχρι θανάτου επικράτηση. Στο τέλος κάθε διδασκαλικής σχέσης βρίσκεται μόνον ο θάνατος – είτε ο χαμός του μαθητή είτε η δολοφονία του δασκάλου...

A: Πέφτεις πολύ χαμηλά...

B: Στη σχέση δασκάλου και μαθητή, το μόνο νοσηρό είναι το αίτημα για συνύπαρξη...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Το βάζεις ξεκομμένο από τα συμφραζόμενα...

B: Η μόνη αληθινή διδαχή είναι ο φόνος...

A: Πολύ χαμηλά, σου λέω...

B: Κανέννας αληθινός δάσκαλος δεν χρειάζεται ούτε έναν μαθητή – χρειάζεται μόνον όργανα...

A: Τόσο πολύ με μισείς, λοιπόν...

B: ...Έτοιμα να ριχτούν στον μεγάλο θάνατο της γνώσης...

A: Όστε έτσι, λοιπόν...

B: Έτσι... Αυτός είσαι... Κάθε φορά που αυτοκτονούσε ένας φοιτητής σου, τάχα συντριβόσουν, πήγαινες στην κηδεία, γεμάτος αγάπη για τον αυτοκτόνο – μα στην ουσία το θεωρούσες ένα ακόμη παράσημο... Αποδελτίωνες τις εφημερίδες με την είδηση της αυτοκτονίας και την έβαζες στο ειδικό ντοσιέ...

A: Είσαι μια παρανοϊκή...

B: Σαν τους πιλότους του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου... Που βάζαν χαρακιές για κάθε αεροπλάνο που κατέρριπταν...

A: Πες κι άλλα, λοιπόν... Πήγαινε το μέχρι το τέλος...

B: Σου αρέσει να καταρρίπτεις...

A: Δεν έβλαφα ποτέ κανέναν...

B: Ο «Αντιφιλόσοφος», ο «Αντιπροφήτης», ο «Αντιδάσκαλος».

A: Γιατί δεν τα έλεγες αυτά τόσον καιρό;

B: Μόνο μία ανθρώπινη συνθήκη ευσταθεί:
Οι άνθρωποι φάχνουμε για θύματα.

A: Ωραία, λοιπόν.

B: Ο δάσκαλος είναι ένας σήριαλ κίλερ.
Απάγει το θύμα, το κλείνει σε ένα
σκοτεινό υπόγειο, το ταΐζει για να το
παχύνει και μετά το τρώει.

A: Μιλάς σαν άσχετη... Σαν να μην είσαι σε θέση να καταλάβεις...

B: Εσύ δεν τα γράφεις αυτά; Εσύ δεν τα διδάσκεις, εσύ δεν δίνεις
συνεντεύξεις; Εσύ δεν γαμάς όλον τον κόσμο;

A: Ποτέ δεν φανταζόμουν πως θα μπορούσες να ζηλεύεις... Ει-
δικά εσύ...

B: Ειδικά εγώ, είμαι ο μόνος άνθρωπος που δεν γαμάς...

A: Άργησες να το πεις... Το περίμενα νωρίτερα...

B: Ναι, είμαι ο μόνος άνθρωπος που δεν γαμάς....

A: Προφανώς γι' αυτό και σε έφερα εδώ... Βολεύει να κάνω μια
αρχή...

B: Εσένα κάθε ανωμαλία σε βολεύει...

A: Και τους πλήρωσα για να μας ξεχάσουν... Έτσι δεν είναι;

B: Έτσι ακριβώς...

A: Για να σε παχύνω και να σε φάω...

B: Ναι, για αυτό...

A: Μάλιστα... Και τον βυθό με τις πέρες εγώ τον διάλεξα;

B: Τον βυθό με τις πέρες;

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Ναι, τον βυθό με τις πέρκες... Εγώ τον διάλεξα; Εγώ θέλησα να δω τις πέρκες με τα οχτώ μάτια; Εγώ έφαξα στο ίντερνετ την ιστορία ετούτου του βυθού και των φαριών του; Γ ι α τ ι δ ε ν μ ι λ ά ς ;

B: (Ξεφυχισμένα) Τον βυθό με τις πέρκες τον διάλεξα εγώ...

A: Μα φυσικά μπήκα στο μυαλό σου και σ' το υπέβαλα εγώ...

B: (Προβληματισμένη) Προφανώς, αυτό έκανες... Δεν ξέρω... Μπορούσες να το προβλέψεις...

A: Έχεις δίκιο... Μπορούσα να προβλέψω πως εσύ θα χτυπήσεις στο google «πέρκες με οχτώ μάτια»...

B: Θα μπορούσες... Θα μπορούσες... να το μαντέψεις...

A: Κι ύστερα, όταν θα κατεβαίναμε στον βυθό, το ήξερα πως θα σου ερχόταν να καθυστερήσουμε; Κι αυτό το είχα προβλέψει; Πως εγώ θα σου έδειχνα πως είναι η ώρα να φύγουμε κι εσύ θα μου έκανες νόημα να μείνουμε λίγο ακόμη;

B: Δεν ξέρω...

A: Ξέρεις... Όλα εγώ τα έστησα, γιατί δεν μπορώ να γαμήσω...

B: Μην το συνεχίζεις... Δεν βγάζει πουθενά αυτό...

A: Τι ανάγκη έχω; Αφού, όλα είναι κομμάτι του σχεδίου μου...

B: Θέλω να κατουρήσω...

A: Πήγαινε πιο πέρα και κατούρα... Σαν άνθρωπος...

B: Φοβάμαι μην χαθώ μέσα στο σκοτάδι...

A: Κατούρα εδώ τότε...

B: Δεν με σιχαίνεσαι;

A: Όχι, δεν σε σιχαίνομαι...

B: Ίσως να ήμουν άδικη μαζί σου...

A: Ίσως να ήσουν...

B: Αγκάλιασέ με...

A: Δεν γίνεται...

B: Αγκάλιασέ με, σου λέω...

A: Δεν γίνεται έτσι...

B: Θα ήθελα να μπορώ να δω το πρόσωπό σου... Όλο αυτό το σκοτάδι με τρελαίνει...

A: Δεν έχω κάποια λύση στο πρόβλημά σου...

B: Νιώθω πως έχω ξεχάσει το πρόσωπό σου... Θέλω να το θυμηθώ...

A: Δεν γίνεται να έχεις ξεχάσει το πρόσωπό μου...

B: Δεν είμαι σίγουρη...

A: Απλώς, δεν είσαι σίγουρη... Συμβαίνει αυτό στον ωκεανό...

B: Μέσα στη νύχτα... Μέσα στη νύχτα συμβαίνει αυτό...

4.

A: Έστω... Δεν είσαι σίγουρη μέσα στη νύχτα...

B: Θέλω να πιάσω το πρόσωπό σου... Θέλω να βεβαιωθώ πως είσαι εσύ...

A: Εγώ είμαι...

B: Και πού το ξέρω εγώ;

A: Θα το ήξερες αν μου είχες εμπιστοσύνη...

B: Μπορώ να σε αγγίξω; Σε παρακαλώ...

A: Μπορείς...

B: Ναι, εσύ είσαι...

A: Σ' το είχα πει...

B: Εσύ θέλεις να πιάσεις το πρόσωπό μου;

A: Εγώ δεν έχω αμφιβολίες...

B: Ναι, ξέρω...

A: Είμαι σίγουρος πως είσαι εσύ...

B: Πάντοτε ήσουν σίγουρος...

A: Ναι, πάντοτε ήμουν σίγουρος...

B: Εγώ, όμως, δεν είμαι...

A: Τι δεν είσαι;

B: Σίγουρη... .

A: Για ποιο πράγμα;

B: Πως είμαι εγώ...

A: (Με συγκατάβαση.) Ησύχασε, εσύ είσαι...

B: Δεν αστειεύομαι...

A: Και τι θέλεις να κάνω εγώ;

B: Θέλω να ψηλαφήσεις το πρόσωπό μου...

A: Ορίστε, λοιπόν... Ησύχασες;

B: Και τι έπιασες, λοιπόν;

A: Εσύ είσαι...

B: Και πού το ξέρεις; Ποτέ δεν με έχεις ξαναψηλαφήσει στο πρόσωπο...

A: Ξέρω το σχήμα του προσώπου σου...

B: Πότε το πρόσεξες;

A: Από την πρώτη στιγμή... Πάντοτε προσέχω το σχήμα του προσώπου ενός ανθρώπου... Μπορώ να θυμάμαι τα σχήματα χιλιάδων προσώπων...

B: Τι το ιδιαίτερο έχει το σχήμα ενός προσώπου;

A: Το σχήμα του προσώπου είναι η ύπαρξη...

B: Εγώ ποτέ δεν πρόσεξα το σχήμα του προσώπου σου...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

A: Δεν πειράζει...

B: Πειράζει... Είμαι ζωγράφος και ποτέ δεν πρόσεξα το σχήμα του προσώπου σου...

A: Μα δεν ζωγραφίζεις πρόσωπα...

B: Δεν έχει καμία σημασία... Έπρεπε να σε έχω δει καλύτερα...

A: Πολλά πράγματα τα κάνουμε λάθος...

B: Νομίζω πως δεν σε κατάλαβα ποτέ...

A: Αυτό είναι υπερβολή... Με καταλαβαίνεις ως ένα σημείο...

B: Ως ένα σημείο...

A: Καταλαβαίνουμε τους άλλους ως ένα σημείο...

B: Εγώ θέλω να σε καταλάβω εντελώς...

A: Αυτό είναι μια απάτη... Κανένας ποτέ δεν καταλαβαίνει τον άλλον εντελώς...

B: Πληγώθηκες πριν...

A: Για ποιο πράγμα;

B: Που είπα πως δεν μου κάνεις έρωτα...

A: Είπες πως δεν σε γαμάω...

B: Αυτό είπα... Σου ζητώ συγγνώμη...

A: Ωστόσο, αυτό συμβαίνει...

B: Δεν συμβαίνει αυτό...

A: Αυτό συμβαίνει... Αυτό ακριβώς...

B: Σε πλήγωσα, λοιπόν...

- A: Δεν με πλήγωσες εσύ... Αυτό που συμβαίνει με πληγώνει...
- B: Μπορούμε να το συζητήσουμε...
- A: Το συζητούμε εδώ και δεκαπέντε χρόνια...
- B: Ήσουν ειλικρινής από την πρώτη στιγμή...
- A: Θαρρείς να μπορούσα να σου κρυφτώ...
- B: Ποτέ δεν κρύφτηκες, ποτέ δεν υποκρίθηκες, ποτέ δεν έριξες το φταίξιμο σε άλλον...
- A: Δεν μπορούσα...
- B: Μπορούσες να με συντρίψεις... Να με λιώσεις, σαν κουνούπι στον τοίχο...
- A: Μα πώς; Αφού εγώ είχα το πρόβλημα...
- B: Εσύ ήσουν η ιδιοφυΐα... Μπορούσες να το τσουλήσεις πάνω μου... Όλα μπορείς να τα τσουλήσεις εσύ...
- A: Με υπερεκτιμάς...
- B: Θυμάμαι, από την πρώτη στιγμή που με πρόσεξες, είχα την αίσθηση πως με έβαλες στοίχημα...
- A: Δεν βάζω ποτέ στοιχήματα...
- B: Εσύ ήσουν ο ανερχόμενος αντιφιλόσοφος, ο επερχόμενος τυφώνας της διανόησης, αυτός που στο πέρασμά του δεν θα άφηνε τίποτε όρθιο... Κι εγώ ήμουν ένα τίποτε...
- A: (Με διαμαρτυρία.) Ήσουν η σημαντικότερη ζωγράφος της γενιάς σου...
- B: Ένα τίποτε ήμουν...

A: Αν συνεχίσεις αυτό το βιολί, θα σταματήσω...

B: Ένα τίποτε... Εσύ με έκανες «σημαντική ζωγράφο...». Οι δικοί σου γνωστοί γράφανε κριτικές για τους πίνακές μου... Σύντομα, κυκλοφόρησε πως ήταν πανεύκολο: όποιος ήθελε να σε γλείφει, αρκούσε να κάνει κάτι για μένα... Μια κριτική, μια έκθεση, μια πρόταση για συνεργασία...

A: Λες αηδίες... Η ζωγραφική σου αξίζει πέρα από μένα...

B: Όποιος σου ζητούσε συνέντευξη, έπρεπε πρώτα να κάνει κάτι για μένα... Μια αντίστοιχη συνέντευξη, ένα θέμα για τους πίνακές μου, μια αναφορά στο τόσο «πρωτοποριακό» έργο μου... Όποιος σε ζύγωνε μέσω εμού, δεν έβγαινε ποτέ χαμένος...

A: Πάντοτε σε θαύμαζα... Θα το έκανα κι αν δεν ήμασταν μαζί...

B: Πάντοτε με συμπονούσες... Με διάλεξες, γιατί ήθελες κάποια να τη συμπονέσεις... Και μετά να τη δημιουργήσεις, να τη γεννήσεις μέσα από το κεφάλι σου...

A: Δεν σου έλειπε τίποτε... Αν δεν συναντιόμασταν, μπορούσες να είσαι με οποιονδήποτε άλλον...

B: Αν δεν συναντιόμασταν, δεν θα ήμουν τίποτε...

A: Ακούω έναν ήχο... Τον ακούς;

B: Τον ακούω...

A: Είναι πλοίο... ΒΟΗΘΕΙΑ, ΒΟΗΘΕΙΑ

B: ΒΟΗΘΕΙΑ... ΒΟΗΘΕΙΑ...

A: ΒΟΗΘΕΙΑ...

B: ΒΟ-Η-ΘΕΙ-Α...

- A: Δεν ήταν πλοίο... Μας φάνηκε πως ήταν πλοίο...
- B: Δεν μπορεί... ΒΟΗΘΕΙΑ...
- A: Αν ήταν πλοίο, θα είχε αναμμένα φώτα...
- B: Μπορεί να μην τα είδαμε... Μπορεί να έχουμε τυφλωθεί εδώ πέρα...
- A: Δεν έχουμε τυφλωθεί... Απλώς ζούμε μια νύχτα στην καρδιά της άγριας φύσης... Της πιο άγριας φύσης που υπάρχει...
- B: Διψάω...
- A: Κι εγώ... Πρέπει να προσπαθήσεις να μην πιεις αλατόνερο...
- B: Θα ήθελα λίγο νερό...
- A: Δεν υπάρχει νερό... Δεν μπορώ να κάνω τίποτε για αυτό...
- B: Θυμάμαι σαν τώρα τη μέρα που σε πρωτοάκουσα να μιλάς...
- A: Κι εγώ τη θυμάμαι...
- B: Με είχε σύρει η παρέα μου... Θα ακούγαμε το μεγάλο αστέρι του Πανεπιστημίου...
- A: Κι ήρθες φορώντας εκείνη τη γαλάζια μπαντάνα στα μαλλιά...
- B: Μιλούσες για τη Μήδεια...
- A: Κάθισες οκλαδόν στο περβάζι του παραθύρου... Ήσουν τόσο μικρόσωμη, σαν μια μινιατούρα...
- B: Όταν άρχισες να μιλάς, σώπασαν όλοι... Έλεγες για τη Μήδεια πως είναι η πρώτη γυναίκα της ιστορίας, πως διεκδικεί τον εαυτό της ως πλήρη οντότητα και όχι ως παραπληρωματική ύπαρξη...
- A: Δεν ήταν και τόσο πρωτότυπα όλα αυτά...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

B: Πως ο φόνος είναι το μόνο άξιο τέλος της αγάπης...

A: Τα είχαν πει πολλοί αυτά...

B: Κι έλεγες πως η Μήδεια είναι η Παναγία του ερχόμενου καιρού... Η Ευλογημένη Παναχρεία...

A: Έπεφτε ο απογευματινός ήλιος στα μαλλιά σου... Είχες κοτσιδάκια με μπλε χάντρες...

B: Όλο το αμφιθέατρο σ' άκουγε ζαλισμένο...

A: Κοιτούσα έξω από το παράθυρο ψάχνοντας για ένα μαυριτανικό κάστρο...

B: Θυμάσαι πώς τέλειωσες;

A: Ave Medea, gratia plena...

B: Κι αμέσως μετά: τη Υπερμάχω Μηδεία τα νικητήρια...

A: Η σάρκα σου χαμογελούσε... Πρώτη φορά έβλεπα χαμογελαστή σάρκα...

B: Το αμφιθέατρο έπεσε από τα χειροκροτήματα...

A: Κι είπα, να μια νακίνθινη κοπέλα...

B: Θυμάμαι μετά που δεχόσουν ερωτήσεις... Είχες βάλει όριο: σε κάθε μάθημα μόνον εφτά ερωτήσεις... Διάλεγες εσύ από ένα δάσος χέρια...

A: Ευχόμουν να σηκώσεις το χέρι...

B: Σήκωσα στην έβδομη ερώτηση, μαζί με άλλους εκατό...

A: «Η κυρία στο περβάζι του παραθύρου...»

B: Ήμουν ασίγουρη πως θα διαλέξεις εμένα... Σε ρώτησα τι απογίνεται η Μήδεια μετά τον φόνο...

- A: Σε είχα ήδη ερωτευτεί...
- B: Η Μήδεια γυρίζει στον βυθό της... Έτσι απάντησες...
- A: Κατόπιν περιμένα να αδειάσει το αμφιθέατρο...
- B: Μου πρότεινες να πάμε στη συναυλία των Waterdeath...
- A: Αρνήθηκες...
- B: Θα ήταν πολύ εύκολο για σένα...
- A: Μου αντιπρότεινες να έρθω στη Latin βραδιά του Τμήματος Καλών Τεχνών δυο μέρες αργότερα...
- B: «Αν τα καταφέρω, θα περάσω», απάντησες ζεματισμένος...
- A: Ήσουν από τις διοργανώτριες... Θα τραγουδούσες κιόλας...
- B: Ήρθες με δυο ώρες καθυστέρηση... Χρόνια αργότερα μου είπες πως εκείνο το βράδυ συζητούσες κάτι που δεν μπορούσε να διακοπεί...
- A: Μόλις με είδες, πήρες το μικρόφωνο και τραγούδησες:
La ultima noche que pasé contigo...
- B: Είχα πει...
- A: Τραγούδησες υπέροχα...
- B: Μου είπες πως τραγουδούσα σαν ακίνθινη κοπέλα...
- A: Κι έπειτα σου είπα πως θα σε φιλήσω.
- B: (Σαν να αλλάζει απότομα η διάθεσή της. Προφανώς τον σπρώχνει.) Άσε με... Άσε με, σου λέω... Δεν είναι φυσιολογικό αυτό...
- A: Ποιο;
- B: Θυμόμαστε ακριβώς τα ίδια... Κάτι δεν πάει καλά...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

A: Μα αφού...

B: Είναι ένα στημένο θέατρο...

A: Πώς είναι δυνατόν αυτό;

B: Είναι λάθος... Ε ί ν α ι λ ά θ ο ς , σ ο υ λ έ ω ...

A: Ηρέμησε...

B: Μόνο αυτό μου λες...

A: Τι άλλο να πω;

B: Δεν γίνεται να θυμόμαστε ακριβώς τα ίδια...

A: Φυσικά και γίνεται...

B: (Όλο και πιο θυμωμένη.) Ποτέ δυο άνθρωποι δεν θυμούνται ακριβώς τα ίδια γεγονότα...

A: Λες ό,τι να 'ναι...

B: Το αρχίδι ο Ζόοτ σε συμβούλεψε να συμφωνήσεις...

A: Σε παρακαλώ...

B: (Σε έξαλλη κατάσταση.) ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΡΧΙΔΙ ΦΤΑΙΕΙ...

A: Πόσο άδικη μπορείς να γίνεις...

B: Αυτός σε έβαλε να συμφωνείς μαζί μου...

A: Πρέπει να κρατηθούμε...

B: Αυτό το αρχίδι σου φταίει...

A: Εγώ φταίω...

B: Το αρχίδι σου φταίει...

A: Εγώ φταίω... Που δεν σε γαμάω...

B: Μην μιλάς έτσι...

A: Εσύ το λες αυτό;

B: Ναι, είναι χυδαίο να μιλάς εσύ έτσι...

A: Ενώ εσύ μπορείς να λες ό,τι θέλεις...

B: Εγώ είμαι άλλο...

A: Αφού το ξέρεις πως αυτό φταίει για όλα...

B: Νομίζω πως ακούω ένα πλοίο...

A: Δεν ακούω τίποτε...

B: Μα δεν χάνουμε τίποτε να φωνάζουμε...

A: Χάνουμε... Πάντοτε χάνουμε κάτι...

B: Μα το ακούω, πλησιάζει...

A: Δεν ακούς τίποτε... Δεν υπάρχουν πλοία μέσα στη νύχτα...

5.

B: Και τι θα κάνουμε;

A: Θα περιμένουμε...

B: Τι θα περιμένουμε;

A: Θα περιμένουμε... Δεν ξέρω τι ακριβώς, αλλά θα περιμένουμε...

B: Να το... Πιάστηκες... Πριν είπες πως θα περιμένουμε να ξημερώσει...

A: Δεν θυμάμαι να είπα κάτι τέτοιο...

B: Στ' αλήθεια είσαι βέβαιος πως θα ξημερώσει; Είσαι βέβαιος πως υπάρχει ξημέρωμα;

A: Μέχρι τώρα πάντοτε ξημέρωνε...

B: Μου φαίνεται στημένο όλο αυτό... Σαν μια παράσταση στο θέατρο...

A: Δεν μπορώ να κάνω κάτι για αυτό...

B: Θέλω να μου υποσχεθείς πως θα ξημερώσει...

A: Δεν μπορώ να σου υποσχεθώ τίποτε...

B: Κρυώνω...

A: Θα έπρεπε να κρυώνεις εδώ και ώρα...

B: Και τι θα κάνουμε;

A: Είναι στ' αλήθεια κρύος ο ωκεανός...

B: Και τι θα κάνουμε;

A: Θα περιμένουμε κρυώνοντας...

B: Θα κολυμπάω πέρα δώθε... Για να ζεσταθώ...

A: Δεν ξέρω αν αυτό είναι η καλύτερη λύση...

B: Στ' αλήθεια, αυτό θα έπρεπε να με τρομάξει...

*(Η φωνή της Β ακούγεται από διαφορετικό σημείο κάθε φορά.
Προφανώς κάνει κύκλους γύρω από τον Α.)*

A: Ποιο;

B: Που δεν ξέρεις... Που εσύ δεν ξέρεις...

A: Ναι, δεν ξέρω...

B: Προφανώς κι αυτό είναι μέσα στο σχέδιο...

A: Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο...

B: Πάντοτε υπάρχει ένα σχέδιο...

A: Αυτά τα λένε οι παπάδες...

B: Εσύ πάντοτε λειτουργούσες βάσει σχεδίου...

A: Δεν υπάρχει σχέδιο... Οι άνθρωποι πειραματιζόμαστε σε έναν κόσμο δίχως σχέδιο...

B: Να το, να το που το λες κι ο ίδιος... Πειραματιζόμαστε, εσύ το είπες...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Ναι, πειραματιζόμαστε... Ακριβώς επειδή δεν υπάρχει σχέδιο...

B: Από την αρχή το ήξερα πως ήμουν ένα πείραμα για σένα...

A: Όλοι οι άνθρωποι είναι ένα πείραμα για τον διπλανό τους...

B: Το ήξερα πως έτσι με έβλεπες...

A: Ενώ εσύ πώς με έβλεπες;

B: Εγώ σε αγάπησα...

A: Κι εγώ σε αγάπησα... Τι μπλέκεις την αγάπη τώρα;

B: Εγώ σε αγάπησα χωρίς να κάνω κανένα πείραμα...

A: Τότε, γιατί είμαστε εδώ πέρα;

B: Τι εννοείς;

A: Πως είτε υποκρίνεσαι είτε προσπαθείς να ξεγελάσεις τον εαυτό σου... Άμα δεν έκανες κανένα πείραμα, γιατί τώρα είμαστε εδώ;

B: Γιατί μας ξέχασαν...

A: Γιατί δεν σε γαμάω...

B: Σου ζήτησα συγγνώμη... Είναι χυδαίο που το λες ξανά και ξανά...

A: Δεν το λέω για να σου χωθώ... Το λέω, γιατί συμβαίνει...

B: Τότε χρησιμοποίησε μιαν άλλη λέξη...

A: Να πω «κάνουμε έρωτα», αν έτσι το θέλεις... Είμαστε εδώ, γιατί δεν κάνουμε έρωτα, λοιπόν...

B: Ποτέ δεν σου το έβαλα εγώ ως θέμα όλα αυτά τα χρόνια...

- A: Αυτό υπογράμμιζε πόσο το έτρεμες...
- B: Πάντοτε εσύ άνοιγες τη συζήτηση... Πάντοτε εσύ πρότεινες όσα πρότεινες...
- A: Έπρεπε να γίνω αυτό που ήθελες...
- B: Εγώ δεν ήθελα τίποτε...
- A: Ήθελες, και το ξέρεις...
- B: Δεν ήθελα τίποτε... Από κείνο το πρώτο βράδυ δεν ήθελα τίποτε...
- A: Ήθελες – άλλα το ανέχτηκες γιατί αυτό ήταν το πείραμά σου...
- B: Ποιο πείραμα;
- A: Να δεις κατά πόσο μπορείς να αγαπήσεις έναν ανίκανο...
- B: Δεν ήταν πείραμα... Και δεν είσαι ανίκανος...
- A: Φυσικά και είμαι...
- B: Φυσικά και δεν είσαι... Μπορείς να κάνεις έρωτα... Έχεις και στύση και εκσπερμάτωση... Αυνανίζεσαι δύο φορές τη μέρα... Άρα, την ικανότητα την έχεις... Την είχες και την έχεις... Το πρόβλημά σου είναι στη διείσδυση...
- A: Το πρόβλημά μου είναι...
- B: Πως δεν αντέχεις να μπεις μέσα στον άλλο... Φοβάσαι μην τον τραυματίσεις...
- A: Αυτό στην πράξη είναι ανικανότητα...
- B: Αυτό είναι μια απόφαση... Δεν την κρίνω – αλλά είναι μια απόφαση...
- A: Αυτή είναι η ζωή μου... Η πραγματικότητά μου...

B: Είναι μια απόφαση...

A: Είναι μια πραγματικότητα...

B: Πάλι καλά που δεν την ονομάζεις κι αρρώστια...

A: Ίσως να είναι και αρρώστια...

B: Ποτέ δεν καταδέχτηκες να το δεις σαν αρρώστια... Είναι μια απόφαση... Σκέφτηκες κάτι και το αποφάσισες...

A: Είδα κάτι που υπήρχε...

B: Αποφάσισες πως κάτι υπάρχει...

A: Είδα κάτι μέσα μου...

B: Και αποφάσισες πως υπάρχει...

A: Κι αυτή τη νύχτα εμείς την αποφασίσαμε... Κάτι είδαμε και αποφασίσαμε πως είναι νύχτα...

B: Εμείς;

A: Κι αυτόν τον ωκεανό πάλι εμείς τον αποφασίζουμε...

B: Μήπως και τους Γιαπωνέζους που βουτούν ανά ζεύγη;

A: Και τον βυθό... Και τις πέρκες με τα οχτώ μάτια...

B: Προσπαθείς να ξεγλιστρήσεις με θεωρίες...

A: Δεν είναι θεωρίες... Ξέρεις πως εμείς αποφασίζουμε τι είναι ωκεανός και τι δεν είναι...

B: Πάντως, μου το ανακοίνωσες από εκείνο το πρώτο βράδυ... Ούτε καν πήγες να προσπαθήσεις... Ούτε καν έκανες μια συζήτηση...

- A: Δεν είχα τίποτε να συζητήσω... Ήταν μια δική μου αναπηρία, που έπρεπε να την ξέρεις...
- B: Ονομάζεις αναπηρία μια εμμονή...
- A: Ονομάζω αυτό που ζω, έτσι όπως το ζω...
- B: Κι επί δεκαπέντε χρόνια αρνήθηκες κάθε ερωτικό παιχνίδι δίχως διείσδυση... Υπάρχουν χιλιάδες πράγματα που θα μπορούσαμε να κάνουμε... Να το κάνω με το στόμα μου, να σε μαλακίζω, να αυνανιζόμαστε μαζί... Έστω να με γλείφεις εσύ ή να με μαλακίζεις...
- A: Κι έκανα πολύ καλά... Δεν υπάρχει σεξ δίχως διείσδυση... Οι άνθρωποι γαμιούνται για να πεθάνουν ο ένας μέσα στον άλλον... Οτιδήποτε άλλο είναι απάνθρωπο...
- B: Απάνθρωπο;
- A: Ναι, απάνθρωπο...
- B: Εγώ νόμιζα πως οι άνθρωποι γαμιούνται για να ευχαριστηθούν...
- A: Για να ευχαριστηθείς, κάνεις μασάζ...
- B: Ή πως κάνουν έρωτα για να κάνουν παιδιά...
- A: Τα παιδιά γίνονται και με εξωσωματικές...
- B: Δεν είναι έτσι...
- A: Έτσι είναι... Ή τουλάχιστον το βλέπω εγώ...
- B: Κι εγώ το δέχτηκα...
- A: Δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά... Ήταν κάτι που το ζούσα – δεν μπορούσαμε να το διαπραγματευτούμε συζητώντας...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

B: Επί δεκαπέντε χρόνια ξέρω πως μαλακίζεσαι δυο φορές τη μέρα μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή – και δεν μου επιτρέπεις καν να είμαι στο δωμάτιο...

A: Σε πίεσα από την πρώτη στιγμή να έχεις πλήρη σεξουαλική ζωή με άλλους συντρόφους... Όσους θέλεις, όποτε θέλεις, όπως θέλεις... Κι ούτε στιγμή δεν το πήρα πίσω...

B: Ξέρεις πως δεν έκανα τίποτε, με κανέναν...

A: Το ξέρω... Ωστόσο σου δόθηκαν αμέτρητες δυνατότητες... Σου έχουν ριχτεί κυριολεκτικά εκατοντάδες, σε έχουν ερωτευτεί δεκάδες...

B: Ιδίως όταν δήλωσες σ' εκείνην τη συνέντευξή σου πως δεν κάνεις έρωτα, αφηνίασαν...

A: Το έκανα για να μην σου ακυρώνω τις ευκαιρίες...

B: Όλοι ήθελαν να γαμήσουν τη γυναίκα μιας μεγαλοφυΐας...

A: Όλοι ήθελαν να γαμήσουν την πιο ποθητή γυναίκα... Να χαρούν τους χυμούς σου...

B: Θέλανε να γαμήσουν εσένα μέσα από μένα...

A: Δεν είναι έτσι...

B: Μια μετριότητα ήμουν, και το ξέρεις... Ποθητή με έκανες εσύ, η εκτυφλωτική λάμψη του μυαλού σου... Ήμουν κατά κάποιον τρόπο το τραύμα σου, η αχίλλειος πτέρνα σου...

A: Πάντοτε μισούσες τον εαυτό σου...

B: Πάντοτε ήμουν θαμπωμένη από σένα... Δεν θα επέτρεπα κάποιος να σε αγγίξει μέσα από μένα...

A: Τόσο φτηνή θα ήταν η σχέση μας;

- B: Προτίμησα να μην ξανακάνω έρωτα, παρά να μπορούν να σε αγγίξουν...
- A: Αυτό ήτανε νοσηρό...
- B: Μιλάς εσύ για νοσηρότητα...
- A: Ναι, μιλάω...
- B: Ακόμη και τον δονητή, όταν τον έβαζα, ένιωθα να σε προσβάλλει...
- A: Έχεις μηδενική αυτοεκτίμηση...
- B: Σε αγαπούσα περισσότερο από όσο σε είχα ανάγκη...
- A: Έγινες θύμα για να με κάνεις δήμιο...
- B: Σε αγαπούσα...
- A: Εν τέλει ακούγεται νοσηρή αυτή η κουβέντα...
- B: Έτσι κι αλλιώς, είσαι ο δήμιος όλης της ανθρωπότητας...
- A: Αυτό δεν ήταν αγάπη... Ήταν εκδίκηση...
- B: Μην συνεχίζεις... Αποφάσισες κάτι, αποφάσισα κάτι... Μην συνεχίζεις...
- A: Μην απομακρύνεσαι...
- B: Γιατί, φοβάσαι μην μας παρασύρει το ρεύμα;
- A: Δεν πρέπει να...
- B: Δεν υπάρχει ρεύμα, αγάπη μου...
- A: Σε παρακαλώ...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

B: Και μην φωνάζεις τζάμπα για βοήθεια... Δεν υπάρχει κανένα πλοίο...

A: Μην παραιτείσαι...

B: Υπάρχουμε μόνον εμείς και ο ωκεανός... Εμείς και ο ωκεανός μέσα στη νύχτα...

6.

- A: Μην παραιτείσαι... Σε παρακαλώ, μην παραιτείσαι...
- B: Δεν παραιτούμαι... Το μόνο που θέλω είναι να βαρύνω και να βουλιάξω στο βυθό μου...
- A: Έλα κοντά μου...
- B: Στον βυθό με τις πέρκες...
- A: Στ' αλήθεια, έχουν οχτώ μάτια αυτές οι πέρκες;
- B: Δεν ξέρω...
- A: Νομίζω πως στην πραγματικότητα είναι τυφλές... Και πως είναι οι πτυχώσεις στα λέπια τους που μοιάζουν με μάτια...
- B: Πού το ξέρεις αυτό;
- A: Το διάβασα στο Ίντερνετ...
- B: Στ' αλήθεια, έχει τόσο μεγάλη σημασία;
- A: Δεν ξέρω... Το καθετί που γνωρίζουμε, προφανώς θα έχει μια σημασία...
- B: Θέλω να βγάλω τη στολή κατάδυσης...
- A: Θα πεθάνεις από το κρύο...
- B: Είσαι σίγουρος πως αυτό είναι το ερώτημα;

- A: Κανείς δεν μπορεί να αντέξει το κρύο του ωκεανού δίχως τη στολή...
- B: Οι άνθρωποι στο τέλος απομένουμε γυμνοί...
- A: Σε παρακαλώ, μην τη βγάζεις...
- B: Την έβγαλα...
- A: Φόρεσέ τη ξανά...
- B: Την πέταξα...
- A: (Ανήσυχος) Πού την πέταξες;
- B: Κάπου μακριά... Δεν θα τη βρεις... Την πήρε κιόλας το κύμα...
- A: Θα σου δώσω να φορέσεις τη δική μου...
- B: Αν μου τη δώσεις, θα την πετάξω κι αυτή...
- A: Πέταξέ τη άμα θέλεις... Εγώ θα σ' τη δώσω...
- B: Θέλεις να μου φορτώσεις ενοχές...
- A: Όχι... Δεν θέλω να επιζήσω χωρίς εσένα...
- B: Ίσως να πρέπει να συγκινηθώ για αυτό... Μα ξέρεις καλά πως έτσι κι αλλιώς δεν θα επιζούσαμε...
- A: Ορίστε, πάρ' τη...
- B: Την παίρνω και την πετάω...
- A: Αυτό ήταν, λοιπόν...
- B: Ναι, αυτό ήταν...
- A: Στ' αλήθεια, τον φτιάξαμε ωραίο αυτόν τον ωκεανό...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

B: Και να σκεφτείς πως όλα αυτά ξεκίνησαν από ένα όνειρο που είδες στα δώδεκά σου...

A: Στα δεκατρία μου...

B: Δεν έχει τόση σημασία... Είδες ένα μουνί να αιμορραγεί, και αυτό ήταν...

A: Μην μιλάς έτσι για αυτό...

B: Γιατί, αυτό δεν ήταν;

A: Δεν ήταν τόσο απλό...

B: Τίποτε δεν είναι τόσο απλό...

A: Ναι, τίποτε δεν είναι τόσο απλό...

B: Εσύ μου μίλησες για ένα όνειρο όπου ένα μουνί αιμορραγούσε...

A: Δεν ήθελα να σε τρομάξω με αυτό...

B: Πες μου, λοιπόν, πώς ήταν;

A: Δεν είναι η ώρα...

B: Δεν υπάρχει άλλη ώρα...

A: Δεν θέλω να γίνει αυτό...

B: Δεν έχουμε πολλά να μοιραστούμε πια...

A: Δεν ξέρω αν γίνεται...

B: Το ξέρεις πως γίνεται...

A: Ήταν μια γυναίκα που έμοιαζε στη μάνα μου... Έμοιαζε, μα δεν ήταν εκείνη... Ήταν μια ξένη που της έμοιαζε... Φορούσε ένα άσπρο φόρεμα... Και δεν μπορούσε να μιλήσει... Μόνο να μουγκρίσει, να βογκήξει... Σαν να μην είχε γλώσσα... Αλλά, ήξερα...

B: Τι ἤξερες;

A: Ἦξερα τι ἤθελε να μου πει...

B: Τι ἤθελε να σου πει;

A: Να σηκώσω το φουστάνι της...

B: Και το σήκωσες;

A: Το σήκωσα... Ανάμεσα στα πόδια της είδα το αιδοίο της ανοιχτό...

B: Γιατί το λες «αιδοίο»;

A: Ἐτσι μου ἔρχεται... Θέλεις να το πω «μουνί»;

B: Εσύ ἔλεγες πως πρέπει να ελευθερώσουμε τις λέξεις...

A: Είδα το μουνί της ανοιχτό... Γεμάτο με αιμάτινη σάρκα... Ἐτρεμε από ζωή... Πώς να το πω; Ἀ π λ ω ν ε τ η ζ ω ῆ ...

B: Ἐτσι είναι ὅλα τα μουνιά αν ανοίξουν...

A: Και τότε σκέφτηκα να βάλω το χέρι μου εκεί...

B: Και το έβαλες...

A: Ἦξερα τι πάω να κάνω...

B: Τι πήγαινες να κάνεις;

A: Πήγαινα να κάνω κάτι που θα είχε τίμημα...

B: Ποιο τίμημα;

A: Πήγαινα να το πιάσω... Μα το ἤξερα πως θα το χαλούσα...

B: Γιατί να το χαλάσεις;

A: Θα τα χαλούσα ὅλα...

B: Ποια όλα;

A: Το χέρι μου μπήκε μέσα... Πρώτα τα δάχτυλα, μετά η παλάμη, το χέρι μέχρι τον αγκώνα... Κι έπειτα το μπράτσο μέχρι τον ώμο...

B: Τι έγινε μετά;

A: Ήταν τόσο ζεστό... Ήταν τόσο ανθρώπινα...

B: Και τι έγινε;

A: Σκεφτόμουν πως η ζωή είναι τόσο ανθρώπινη...

B: Μα η ζωή ε ί ν α ι ανθρώπινη...

A: Πέρασε έτσι πολλή ώρα, ώσπου άκουσα κάτι σαν κοχλάξιμα... Και τότε κοίταξα ψηλά... Το πρόσωπο της γυναίκας δεν υπήρχε πια... Στη θέση του υπήρχε μια άμορφη μάζα από κρέας και αίμα... Από εγκέφαλο και αίμα...

B: Νομίζω πως...

A: Όσο έβαζα το χέρι στο μουνί της, τόσο κατέστρεφα το πρόσωπό της... Μια άμορφη μάζα από εγκέφαλο και αίμα...

B: Πρέπει να...

A: (Φωνάζει) ΑΠΟ ΕΓΚΕΦΑΛΟ ΚΑΙ ΑΙΜΑ... ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ;

B: Πρέπει να αγκαλιαστούμε, για να μην κρυώνουμε...

A: (Επαναλαμβάνει μηχανικά.) Από εγκέφαλο και αίμα...

B: Σε παρακαλώ... Πρέπει να αγκαλιαστούμε, για να μην κρυώνουμε.

A: Θέλεις να σου πω και παρακάτω;

B: Δεν χρειάζεται...

A: Εκείνη η άμορφη μάζα... με έβλεπε...

B: Αγκάλιασέ με...

A: Με έβλεπε, σου λέω...

B: Το ξέρω... Το αίμα πάντοτε μας βλέπει...

A: Κι εγώ ήμουν εκεί, το χέρι μου μέσα βαθιά...

B: Ήταν ένα όνειρο...

A: Το χέρι μου μέσα βαθιά... Κι εκεί φηλά εκείνο το ματωμένο πράγμα...

B: Μην με αφήνεις...

A: Με έβλεπε...

B: Μην με αφήνεις...

A: Κι ούτε που ξέρω τι έγινε μετά...

B: Μετά, γίναμε εμείς...

(Παύση. Ακούμε τις ανάσες τους.)

B: Στ' αλήθεια, μοιάζουν όλα πολύ ψεύτικα... Και τούτος ο ωκεανός δεν είναι διόλου κρύος... Κοιμάσαι;

A: Όχι...

B: Αναπνέεις σαν να κοιμάσαι...

A: Όχι, δεν κοιμάμαι... Σκεφτόμουν πως κι εγώ δεν κρυώνω...

B: Είμαστε σε έναν ζεστό ωκεανό...

A: Λένε πως δεν το καταλαβαίνεις...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

B: Τι εννοείς;

A: Το κρύο... Λένε πως λιποθυμάς δίχως να το καταλάβεις...
Κι έπειτα ξυλιάζεις και πεθαίνεις...

B: Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι για αυτό...

A: Πιθανώς να έχει συμβεί ήδη...

B: Πιθανώς να έχει συμβεί ήδη...

A: Κι εμείς να ονειρευόμαστε...

B: Δεν γίνεται να ονειρευόμαστε κι οι δυο το ίδιο πράγμα...

A: Γίνεται, όμως, όλα αυτά να συμβαίνουν μόνο στο δικό σου
όνειρο... Ή μόνο στο δικό μου...

B: Ναι, αυτό γίνεται...

A: Εξάλλου, δεν έχει και πολλή σημασία το πότε θα γίνει...

B: Κι έπειτα μπαίνει το νερό στα πνευμόνια, και το σώμα
κατεβαίνει στον βυθό...

A: Άραγε, τα σώματά μας θα βουλιάξουν κοντά το ένα με το
άλλο;

B: Ίσως και να βουλιάξουν πλάι – πλάι...

A: Ίσως κι όχι... Ίσως, έναν από τους δυο μας να τον πάρει το
ρέμα και να μας χωρίσει...

B: Μπορεί να γίνει κι αυτό...

A: Ξέρεις τι θα ήθελα;

B: Τι;

A: Να τραγουδήσεις εκείνο το τραγούδι...

B: Ποιο;

A: La ultima noche que pasé contigo...

B: Γιατί;

A: Γιατί γέλαγες όταν το τραγούδαγες...

B: Πες μου την αλήθεια...

A: Αυτή είναι η αλήθεια...

B: Πες μου την αλήθεια και θα το τραγουδήσω...

A: Γιατί εκείνο το βράδυ το κατάλαβα... Το είδα...

B: Ποιο;

A: Πως δεν είχες ματωμένο πρόσωπο...

B: (*Αρχίζει να τραγουδάει σε αργό ρυθμό το τραγούδι των Los Panchos.*)

La ultima noche que pasé contigo,
Quisiera olvidarla pero no he podido
La ultima noche que pasé contigo
hoy quiero olvidarla por mi bien...

A: Εκείνη την ώρα θέλησα να σε φιλήσω... Όχι το στόμα σου...
Ήθελα να φιλήσω ολόκληρο το πρόσωπό σου... Ήταν η
πρώτη φορά που θέλησα να φιλήσω ένα πρόσωπο...

B: (*Συνεχίζει το τραγούδι.*)

La ultima noche que pasé contigo,
la llevo guardada como fiel testigo
de aquellos momentos en que fuiste mío
hoy quiero olvidarla por mi bien

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Κι είπα, αυτός λοιπόν ή όποιος άλλος...

B: (*Τραγουδάει το ρεφρέν.*)

Por qué te fuiste aquella noche?

Por qué te fuiste sin regresar?

Y me dejaste aquella noche

Con el recuerdo de tu traición

A: Και τότε με φίλησε κάτω από το μαυριτανικό κάστρο...

B: Φίλησέ με, αγάπη μου...

(*Εκείνη τη στιγμή, για μια στιγμή ανάβει ένα φως και αμέσως μετά σβήνει, σαν ανοιγόκλεισμα του διακόπτη. Ωστόσο, αυτή η μόνη στιγμή αρκεί για να δούμε: Ο Α και η Β, όσο κι αν αυτό μοιάζει παράξενο, κάθονται σε δυο πολυθρόνες, ο ένας απέναντι από τον άλλον, στο σαλόني του σπιτιού τους.*)

B: Τι ήταν αυτό;

A: Αστραπή...

B: Από πού;

A: Από κάπου...

B: Τι θα πει «από κάπου»;

A: Στον ωκεανό υπάρχουν αστραπές...

B: Και τι σημαίνει αυτό;

A: Δεν ξέρω...

B: Τι θα πει «δεν ξέρεις»;

A: Προφανώς, έρχεται καταιγίδα.

B: (Επαναλαμβάνει μηχανικά.) Προφανώς έρχεται καταιγίδα...

A: Στον ωκεανό υπάρχουν τα πάντα...

B: Στον ωκεανό υπάρχουν τα πάντα...

7.

A: Θα βρέξει...

B: (Συνεχίζει μηχανικά.) Θα βρέξει...

A: Θα ρίξει καταιγίδα...

B: Πόση σημασία έχει αυτό;

A: Είναι μάλλον ευχάριστο...

B: Γιατί είναι ευχάριστο;

A: Θα μπορέσουμε να πιούμε βρόχινο νερό...

B: Κι αυτό σε τι θα βοηθήσει;

A: Σε τίποτε... Αλλά, θα ξελυσσάξει το στόμα μας...

B: Γιατί δεν με φίλησες πριν;

A: Δεν ξέρω... Έτυχε...

B: Ξέρεις... Κι ούτε έτυχε...

A: Δεν ήμουν έτοιμος...

B: Κάτι συμβαίνει με αυτό που έχεις βάλει στο κεφάλι σου...

A: Γίνεσαι επιθετική...

B: Κάτι με αυτόν τον γαμημένο...

- A: Είναι λάθος ώρα για να μιλάς έτσι...
- B: Δεν μπορώ να καταλάβω... Εσύ που στα βιβλία σου αρνήθηκες κάθε μορφής ψυχοθεραπεία και την ονόμασες τελετουργία φόβου και μέθοδο απανθρωπιάς, εσύ που δεν καταδέχτηκες ποτέ σου να κάνεις ψυχανάλυση ή να πάρεις χάρπια, να χάφτεις τα παραμύθια ενός ψυχοπάστορα...
- A: Δεν γυρεύω να θεραπευτώ... Και δεν πήγα σε κανέναν γιατρό...
- B: Ωστόσο, δέχεσαι την ιδέα ενός τραύματος που θέλεις να προσπεράσεις...
- A: Δέχομαι την εικόνα ενός γεγονότος που πρέπει να το ζήσω...
- B: Έτσι μιλάν κι αυτοί...
- A: Δεν με ενδιαφέρει τι λεν αυτοί...
- B: Άρα δέχεσαι πως υπάρχει μιας μορφής θεραπεία...
- A: Δεν δέχομαι τίποτε... Πείθομαι με τα λόγια και τα επιχειρήματα... Πείθομαι με τα ίδια μέσα που πάω να πείσω...
- B: Εσύ πείθεις με τα δόντια σου... Με τη λάμψη των δοντιών σου...
- A: Βρέχει...
- B: Χρησιμοποιείς τα λόγια μονάχα για να αστράφτεις τα δόντια σου...
- A: Προσπάθησε να πιεις λίγο από το νερό της καταιγίδας...
- B: Δεν διψάω πια...
- A: Προσπάθησε, σε παρακαλώ...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

B: Σε φαντάζομαι μ' ανοιχτό το στόμα να περιμένεις σταγόνες της βροχής για να πιεις... Σαν να περιμένεις το μάννα από τον Θεό σου...

A: Ελπίζω να πίνεις ενώ μιλάς...

B: Σκέφτομαι αν το πιστεύεις στ' αλήθεια...

A: Αν πιστεύω ποιο;

B: Αν στ' αλήθεια πιστεύεις πως βρέχει...

A: Ναι, το πιστεύω... Και το πιστεύει και η γλώσσα μου...

B: Να, λοιπόν, που κι εσύ πιστεύεις στη Σωτηρία των Ουρανών...

A: Εγώ πιστεύω μόνο στον ωκεανό...

B: Ώρα να κάνεις και μια προσευχή, λοιπόν...

A: Μην είσαι επιθετική... Είναι λάθος ώρα για να είσαι επιθετική...

B: Εσύ γράφεις πως η ανθρωπότητα είναι μια διαρκής επίθεση...

A: Μην απομακρύνεσαι, έχει σηκωθεί κύμα...

B: Έτσι κι αλλιώς, στον βυθό έχει πάντοτε γαλήνη...

A: Ξέρεις πως δεν θα γίνει έτσι...

B: Δεν καταλαβαίνω...

A: Δεν θα γίνει με γαλήνη...

B: Ποιο πράγμα;

A: Στον ωκεανό δεν γίνεται με γαλήνη...

B: Για ποιο πράγμα μιλάς;

A: Για το τέλος μας...

B: (Ειρωνικά) Τι; Δεν θα έρθουν να μας πάρουν;

A: Σε παρακαλώ...

B: Τόσα σημάδια έβαλες για να μην μας πάρει το ρεύμα...

A: Σε παρακαλώ...

B: Δεν θα δούνε τις τσάντες μας;

A: Δεν είναι η ώρα για...

B: Δεν θα διαμαρτυρηθούν οι Γιαπωνέζοι που βουτούν ανά ζεύγη;

A: Σταμάτα το...

B: Και το ξημέρωμα δεν θα έρθει; Αφού ήσουν βέβαιος...

A: Δεν είναι η ώρα για αυτό...

B: (Φωνάζει) Πες μου, λοιπόν, για τι είναι η ώρα;

A: (Διστακτικά) Είναι η ώρα...

B: Πες το, λοιπόν...

A: (Το λέει βιαστικά, σαν να καταρρέει.) Είναι η ώρα για τους καρχαρίες...

B: (Με τόνο ανέμελο.) Πάντοτε ήθελα να ζωγραφίσω καρχαρίες...

A: Δεν είναι εδώ ζωγραφική...

B: Εσύ μου έλεγες πως τα πάντα είναι ζωγραφική...

A: Προσπάθησε να καταλάβεις... Εδώ μιλάμε για το τέλος μας...

B: Το τέλος μας είναι ζωγραφική...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

A: Πρέπει να συλλογιστούμε το τέλος... Πρέπει να σκεφτούμε τους καρχαρίες...

B: Δεν χρειάζεται να τους σκεφτούμε... Οι καρχαρίες υπάρχουν...

A: Είμαστε άνθρωποι, επειδή σκεφτόμαστε για όλα όσα υπάρχουν... Έχουμε να σκεφτούμε...

B: Τι να σκεφτούμε;

A: Τι είναι οι καρχαρίες...

B: Οι καρχαρίες είναι ψάρια...

A: Ψάρια; Όταν λες ψάρια, ο νους σου πάει στους καρχαρίες;

B: Οι καρχαρίες είναι μεγάλα ψάρια...

A: Άλλο... Πες άλλο...

B: Οι καρχαρίες είναι σαρκοφάγα ψάρια...

A: Κάπως καλύτερα... Μπορεί και να το φτάσεις...

B: Οι καρχαρίες είναι άγριοι...

A: Όχι, δεν είναι αυτό...

B: Οι καρχαρίες έχουν δόντια...

A: (Ξεσπάει) Α υ τ ό ε ί ν α ι ... Ο ι κ α ρ χ α ρ ί ε ς έ χ ο υ ν δ ό ν τ ι α ...

B: Οι καρχαρίες έχουν δόντια...

A: Πολλές σειρές δόντια – ας πούμε, πέντε ή και δέκα ή ακόμη περισσότερες...

B: Και είναι κοφτερά...

A: Σαν πριόνια...

B: Σαν πριόνια...

A: Και τι κάνουν με αυτά τα δόντια;

B: Διαγκώνουν...

A: Και τι άλλο;

B: Και κόβουν...

A: Και τι άλλο;

B: Και τρώνε...

A: Και τι άλλο;

B: Δεν ξέρω τι άλλο...

A: Να σου πω εγώ... Οι καρχαρίες αγαπούν...

B: Αγαπούν;

A: Ναι, οι καρχαρίες αγαπούν...

B: Πώς αγαπούν;

A: Α γ α π ο ύ ν μ ε τ α δ ὄ ν τ ι α ...

B: (Σαν να λέει κάτι άσχετο, σαν να προσπαθεί να υπεκφύγει.)
Πάντοτε ήθελα να ζωγραφίσω καρχαρίες.

A: Γιατί δεν το 'κανες;

B: Δεν ξέρω... Προφανώς, γιατί δεν μου το είπες εσύ...

A: Και τι σημαίνει αυτό;

B: Δεν μου το πρότεινες ποτέ...

A: Ε, αυτό πάει πολύ... Με κατηγορείς που δεν σου πρότεινα να ζωγραφίσεις καρχαρίες;

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

B: Δεν σε κατηγορώ... Λέω αυτό που γινότανε...

A: Και τι γινότανε;

B: Ζωγράφιζα τα φάρια επειδή μου το πρότεινες εσύ...

A: Αυτό πάει πολύ... Εγώ είχα μια ιδέα...

B: Οι δικές σου ιδέες είναι διαταγές...

A: Είχα μια ιδέα πάνω σε ένα δικό σου όνειρο, διάβολε... Πως ένα βράδυ ήσουν φάρι...

B: Σιγά το όνειρο...

A: Πως ήθελες να μιλήσεις, μα δεν μπορούσες...

B: Όνειρο της πλάκας... Σε κάθε ονειροκρίτη υπάρχουν τουλάχιστον είκοσι όνειρα με φάρια που δεν μπορούν να μιλήσουν...

A: Αυτό ήταν το δικό σου όνειρο...

B: Τρίχες...

A: Αυτή ήσουν εσύ...

B: Νομίζεις πως έχεις το δικαίωμα να σμιλεύεις τους ανθρώπους στο σχήμα που εσύ βλέπεις...

A: Ήταν δικό σου όνειρο...

B: Ήταν δική σου απόφαση...

A: (Φωνάζει) ΗΤΑΝ ΔΙΚΟ ΣΟΥ ΟΝΕΙΡΟ...

B: Μου αρέσει όταν φωνάζεις...

A: (Ξεφυγισμένα) Ήταν δικό σου...

B: (Ακούγονται οι ανάσες τους.) Μοιάζει με θέατρο...

A: Ποιο;

B: Αυτό εδώ που ζούμε... Ο ωκεανός, η νύχτα, εμείς...

A: Δεν το είχα σκεφτεί έτσι...

B: Ένα έργο με δύο... Ένας θα είναι ο δολοφόνος, ένας θα είναι το θύμα.

A: Προφανώς, ο δολοφόνος θα είμαι εγώ...

B: Στ' αλήθεια, σταμάτησε η βροχή σου;

A: Ξέχασες, όμως, την αγάπη...

B: Τι είναι η αγάπη;

A: Η αγάπη είναι οι καρχαρίες...

B: Τι έχεις πάθει με τους καρχαρίες;

A: Οι καρχαρίες έχουν κάτι που θα σου αρέσει...

B: Τι;

A: Άμα μυρίσουν το αίμα, κλειδώνουν... Δεν μπορούν να απεμπλακούν από αυτό... Δεν θα παζαρέψουν, δεν θα ακούσουν επιχειρήματα, δεν θα δεχτούν οποιασδήποτε μορφής συμβιβασμό... Εκεί υπάρχει μόνον η φυγή και τα δόντια... Κανένα ενδιάμεσο λογικό λίπος...

B: Εσένα σου αρέσουν αυτά...

A: Αυτό είναι αλήθεια...

B: Αυτό είναι η μόνη αλήθεια... Εσύ ζεις με τα δόντια...

A: Θα ήθελα να γίνω καρχαρίας... Να είμαι κάτι που δεν διαπραγματεύεται την αγάπη του...

B: Δεν μου είπες, σταμάτησε η βροχή σου;

A: Ξέρεις τι λένε: πως οι καρχαρίες δεν έχουν δική τους ψυχή...
Είναι πλάσματα χωρίς ψυχή... Ένα σώμα αδειανό που
γυρεύει απελπισμένα να γεμίσει...

B: Είναι πολύ θλιβερό αυτό... Δεν μπορεί να υπάρχει αδειανή
ύπαρξη...

A: Κι όμως υπάρχει...

B: Δεν μπορεί... Η φύση δεν μπορεί να φτιάξει κάτι τέτοιο...

A: Μπορεί, σου λέω...

B: Αν είναι έτσι, είναι πολύ θλιβερό...

A: Δεν είναι θλιβερό, είναι ελπιδοφόρο...

B: Δεν βλέπω πουθενά την ελπίδα.

A: Λένε πως οι καρχαρίες γεμίζουν με αυτόν που τρώνε... Πως
γίνονται αυτός που τρώνε...

B: Και τι σημαίνει αυτό...

A: Σημαίνει πως αγαπάνε το θύμα τους... Πως το κομματιάζουν
για να το βάλουν μέσα τους.

B: Αυτό το λες αγάπη;

A: Αυτό είναι η αγάπη... Να θες να γίνεις ο άλλος... Να
υπάρχεις μέσα από την ύπαρξη του άλλου...

B: Είναι πολύ θλιβερό όλο αυτό...

A: Η βροχή σταμάτησε...

B: Για να το λες εσύ, μάλλον θα σταμάτησε...

A: Τι βοηθάει να με ειρωνεύεσαι;

B: Καθετί βοηθάει στη ζωή...

A: Στ' αλήθεια, έχεις σκεφτείς τι θα κάνεις όταν έρθουν οι καρχαρίες;

B: Θα κλείσω τα μάτια και θα τους περιμένω...

A: Τι θα περιμένεις;

B: Τον θάνατο...

A: Και μετά;

B: Μετά τίποτε...

A: Μπορείς να το κάνεις αυτό;

B: Μπορώ...

A: Δεν φοβάσαι τα δόντια τους;

B: Τίποτε που γεννήθηκε στη φύση δεν μπορεί να με τρομάξει...

A: Μακάρι να το καταφέρεις...

B: Θα το καταφέρω...

A: Μακάρι... Ειλικρινά σ' το λέω, μακάρι...

B: Εσύ, αν έρθουν οι καρχαρίες, τι θα κάνεις;

A: Κάτι έχω σκεφτεί...

B: Τι;

A: Άραγε, κάνει να το πω;

B: Φυσικά και κάνει....

A: Θα κάνω ένα ξόδι...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

B: (Γελάει ειρωνικά.) Εσύ θα κάνεις ξόδι σε ποιον;

A: Ένα ξόδι στον εαυτό μου...

B: Δηλαδή;

A: Θα πω μερικά λόγια...

B: Διάολε, θα προσευχηθείς...

A: Όχι, βέβαια...

B: Δεν το πιστεύω... Θα προσευχηθείς... Εσύ θα προσευχηθείς...

A: (Ενοχλημένος) Θα πω μερικά λόγια...

B: «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς...»

A: Τι είναι αυτά που λες;

B: Αυτά δεν θα πεις;

A: Όχι, δεν θα πω αυτά...

B: Ό,τι κι αν πεις, θα τα πεις σε κείνονε...

A: Όχι...

B: Σε ποιον θα πεις τα λόγια... Σε κείνονε δεν θα τα πεις;

A: Στον εαυτό μου θα τα πω...

B: Η βροχή σταμάτησε...

A: Το πρόσεξες κι εσύ...

B: Κι η θάλασσα έγινε σαν λάδι – κι είναι τόσο ζεστή... Σαν φεύτικη...

A: Ναι, σαν φεύτικη...

B: Και μυρίζει... Πώς να το πω... Μυρίζει ζωή...

A: Δεν θέλω να σε τρομάξω, αλλά έλα κοντά μου...

B: Τίποτε που γεννήθηκε στη φύση δεν μπορεί να με τρομάξει...

A: Οι καρχαρίες βγαίνουνε μετά την καταιγίδα...

B: Ας βγούμε...

A: Ξέρεις... Οι καρχαρίες είναι γύρω μας... Είναι η ζωή
που μυρίζεις...

8.

B: (*Εκνευρισμένη και τρομαγμένη.*) Δεν θα με τρομάξεις...

A: Δεν το θέλω...

B: Δεν θα με τρομάξεις με τα κόλπα σου...

A: Δεν θέλω να σε τρομάξω... Θέλω να έρθεις κοντά μου...

B: Μην με αγγίζεις... Δεν θέλω να με αγγίζεις...

A: Σε παρακαλώ, μην απομακρύνεσαι...

B: Από πότε άρχισες εσύ να μυρίζεις τη ζωή;

A: Σε παρακαλώ...

B: (*Σε έξαλλη κατάσταση.*) ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΑΡΧΙΣΕΣ ΝΑ ΜΥΡΙΖΕΙΣ ΤΗ ΖΩΗ, ΓΑΜΩΤΟ;

A: Όλοι μυρίζουν τη ζωή...

B: Όλοι εκτός από σένα...

A: Έλα κοντά μου...

B: Κι εσύ πού το ξέρεις;

A: Κάτι μεγάλο πέρασε δίπλα μου... Μου άγγιξε το πόδι...

B: Δεν σε πιστεύω...

- A: Ήτανε λείο και ζεστό...
- B: Δεν πιστεύω τίποτε από τις φευτιές σου...
- A: Ήταν μεγάλο, σου λέω...
- B: Θα είναι το σύνδρομο Αρτσιμπόλντο... Όπως εκείνοι που νομίζουν πως αγγίχτηκαν με τον Θεό...
- A: Δεν υπάρχει σύνδρομο Αρτσιμπόλντο...
- B: Μα εσύ μου μίλησες για αυτό...
- A: Σου έλεγα φέματα...
- B: Συνέχεια λες φέματα...
- A: Τώρα σου λέω αλήθεια.
- B: Δεν σε πιστεύω...
- A: Σε παρακαλώ...
- B: Τα λες αυτά για να με δοκιμάσεις...
- A: Έλα κοντά μου...
- B: Για να με ταπεινώσεις...
- A: Σε αγαπάω...
- B: ΤΙ ΣΚΑΤΑ ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ;
- A: Πες ό,τι θέλεις, αλλά μην με αφήνεις...
- B: ΓΑΜΩ ΚΑΙ ΣΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΟΚΤΟΡΑ ΣΟΥ...
- A: Μην με αφήνεις...
- B: (Σαν να μαλακώνει. Κάποιος μπορεί να φανταστεί πως κουρνιάζει στην αγκαλιά του.) Τι σκατά αγάπη...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Κρατήσου κοντά μου, αγάπη μου...

B: Θεε να με κάνεις να φοβηθώ...

A: Δεν είναι ντροπή να φοβάσαι...

B: Δεν τους φοβάμαι...

A: Δεν είναι ντροπή να φοβάσαι... Όλοι φοβόμαστε...

B: Γιατί να τους φοβηθώ; Είναι ζώα... Έχουν μόνο δόντια...

A: Κι εσύ έχεις δόντια...

B: Εγώ είμαι άνθρωπος, είμαι κομμάτι της ανθρώπινης ιστορίας...

A: Οι καρχαρίες υπάρχουν εκατομμύρια χρόνια... Πολύ πριν από τους ανθρώπους... Πριν καν κι από τους δεινόσαυρους...

B: Τους μισώ...

A: Γιατί τους μισείς;

B: Γιατί... γιατί μας τρώνε...

A: Να μην τους μισείς... Μας τρώνε επειδή μας έχουν ανάγκη... Επειδή μας αγαπάνε τόσο πολύ...

B: Θα μισώ όποιον θέλω...

A: Μείναμε εδώ για να πάμε πιο πέρα από το μίσος...

B: Πού μείναμε;

A: Στη μέση του ωκεανού, μέσα στη νύχτα...

B: Είχα δίκιο, λοιπόν... Εσύ τους πλήρωσες για να φύγουν...

A: Ναι, εγώ τους πλήρωσα...

- B: Και, φυσικά, δεν υπήρχαν Γιαπωνέζοι...
- A: Όχι, δεν υπήρχαν...
- B: Και δέχτηκαν να μας αφήσουν...
- A: Τους έπεισα...
- B: Εσύ όλους τους πείθεις...
- A: Το έκανα για εμάς... Καταλαβαίνεις;
- B: Το έκανες επειδή το διατάζει ο σκατένιος ο Ζόοτ σου...
- A: Το έκανα για εμάς...
- B: Και τώρα θέλεις να αγαπήσω τους καρχαρίες...
- A: Η αγάπη είναι ο φόβος που μας ενώνει με τους άλλους...
- B: Αυτά τα λένε οι παπάδες...
- A: Ο φόβος μάς εξανθρωπίζει, μας κάνει ανθρώπους...
- B: Ώρα να πεις κι έναν ψαλμό του Δαβίδ...
- A: Ο κόσμος είναι γεμάτος ασφάλεια... Οι άνθρωποι ξεχάσαμε τους καρχαρίες...
- B: «Εδίφησέ σε η ψυχή μου...»
- A: Είναι πια άσκοπες οι ειρωνείες...
- B: Δεν θα ορίζεις εσύ ποιος είναι ο σκοπός...
- A: Ο ωκεανός μάς κάνει ανθρώπους... Ο φόβος των καρχαριών, το βάθος της θάλασσας.... Εδώ μπορούμε να αγαπηθούμε...
- B: Παντού μπορούσαμε να αγαπηθούμε... Χωρίς το μάνιουαλ του ψυχοπάστορά σου...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

A: Εδώ μπορώ να αγαπήσω εκείνη τη ματωμένη άμορφη μάζα...

B: Αξία έχει να αγαπάς στην αληθινή ζωή...

A: Δεν υπάρχει αληθινή ζωή δίχως τους καρχαρίες...

B: Ποιος νομίζεις πως είσαι, για να ορίζεις την αληθινή ζωή;

A: Κάποιος στη μέση του ωκεανού... Κάποιος που γυρεύει να πάει πέρα απ' τον φόβο του...

B: Μα όλο αυτό είναι μια προχειροστημένη σκηνοθεσία, ένα μέτριο θεατρικό έργο...

A: Όλο αυτό είναι το μεγαλύτερο στοίχημα της ζωής μας...

B: Μην μιλάς για μένα...

A: Μιλάω για εμάς... Μιλάω για το στοίχημα της αγάπης μας...

B: Σταμάτα να μιλάς για εμάς...

A: Ν α φ α γ ω θ ο ύ μ ε α π ό τ ο ν ί δ ι ο κ α ρ χ α ρ ί α .

B: (Ουρλιάζει) ΠΑΨΕ...

A: Ν α γ ί ν ο υ μ ε έ ν α ...

B: ΠΑΨΕ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

A: Κι ύστερα να γυρίσουμε στον βυθό...

B: (Με αναφιλητά.) Πάψε... Πάψε...

A: Οι καρχαρίες πάντοτε γυρίζουν στον βυθό με τις πέρκες.

B: (Συνεχίζει να κλαίει.) Φοβάμαι...

A: Οι καρχαρίες αγαπούν... Αγαπούν και γυρίζουν στον βυθό με τις πέρκες... Οι καρχαρίες μάς αγαπούν... Θα το δεις, μωρό μου...

B: Φοβάμαι...

A: Μαζί θα το δούμε, αγάπη μου...

B: Το πιστεύεις αυτό που μου είπες πριν;

A: Ποιο;

B: Πως ἄμα σε φάει κάποιος, γίνεται εσύ...

A: Το πιστεύω...

B: Και αν μας φαν οι καρχαρίες, θα γίνουμε καρχαρίες...

A: Ναι, θα γίνουμε...

B: Κι είσαι σίγουρος γι' αυτό;

A: Είμαι σίγουρος...

B: Νομίζω πως κάποιος άγγιξε το πόδι μου...

A: Μην τον φοβάσαι...

B: Τον φοβάμαι...

A: Θα κάνει αυτό που έχει να κάνει... Εσύ, σκέψου κάτι ευχάριστο...

A: Εσύ στ' αλήθεια τις είδες;

B: Ποιες;

A: Στ' αλήθεια τις είδες τις πέρκες στον βυθό;

B: Νομίζω πως τις είδα.

A: Έχουν στ' αλήθεια οχτώ μάτια;

B: Κάτι τέτοιο μου φάνηκε πως είδα...

A: Και στ' αλήθεια βλέπανε και με τα οχτώ μάτια;

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

B: (Ουρλιάζει) ΑΑΑ... ΜΕ ΑΓΓΙΞΕ...

A: Ησύχασε... Αυτός είναι...

B: Μην τον αφήσεις να με ζυγώσει...

A: Θα είναι πραγματικά κάτι μοναδικό... Θα το δεις...

B: (Ουρλιάζει) ΜΕ ΔΑΓΚΩΣΕ, ΜΕ ΔΑΓΚΩΣΕ ΣΤΟ ΠΟΔΙ...

A: Δεν θα πονέσεις διόλου... Το πόδι σου είναι ήδη ξυλιασμένο...
Εμένα που με τρώνε από ώρα και νιώθω μόνο ένα ευχάριστο γαργαλητό...

B: (Σε κατάσταση απόλυτου πανικού.) Τ έ λ ... τ έ λ ε ι ω ...
τ έ λ ε ι ω σ έ τ ο , σ ε π α ρ α κ α λ ώ .

A: Θα τελειώσει μόνο του...

B: Με αγγίζουν... (Στριγγλίζει) ΟΟΟ... ΜΕ ΔΑΓΚΩΣΕ ΠΑΛΙ...

A: Εμένα έχουν φτάσει ως τη μέση...

B: (Κλαίγοντας) Σταμάτησέ το...

A: Είναι...

B: ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΤΟ...

A: Είναι ο καρχαρίας μας...

B: ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΤΟ, ΣΟΥ ΛΕΩ...

A: Θα σταματήσει όταν γίνουμε ένα...

B: Θέλω να ζήσω... ΘΕΛΩ ΝΑ ΖΗΣΩ... ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟ,
ΘΕΛΩ ΝΑ ΖΗΣΩ...

A: Τώρα ζεις... Μονάχα τώρα ζούμε αληθινά...

B: *(Κλαίγοντας)* Γιατί το κάνεις αυτό;

A: Γιατί αυτός είναι ο ωκεανός, αγάπη μου...

B: Σταμάτησέ το...

A: *(Αρχίζει να μιλάει γοργά και χαμηλόφωνα, σαν να προσεύχεται.)* Και ω, αυτός ο φοβερός χείμαρρος που κατεβαίνει, και ω, η θάλασσα, η θάλασσα κάποτε πορφυρή σαν τη φωτιά...

B: ΜΕ ΤΡΩΕΙ, ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ;

A: *(Συνεχίζει όλο και πιο γοργά.)* Και τα ένδοξα δειλινά και οι συκιές στους κήπους της Αλαμέδας και όλα τα αλλόκοτα στενά με τα ρόδινα και γαλανά και κίτρινα σπίτια γιομάτα με τριανταφυλλιές και γιασεμιά και γεράνια και κάκτους και το Γιβραλτάρ ίδιο με το κορίτσι που ήμουν το Άνθος των Βουνών, ναι...

B: *(Ουρλιάζει, ακούγεται θόρυβος, σαν να τον χτυπάει, σαν να παλεύει μαζί του.)* ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟ, ΠΑΛΙΟΠΟΥΣΤΑ, ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟ...

A: Όταν έβαλα το ρόδο στα μαλλιά μου σαν τις κοπέλες της Ανδalousίας ή μήπως να φορούσα ένα κόκκινο ναι και τότε με φίλησε κάτω από το μαυριτανικό κάστρο και είπα αυτός λοιπόν ή όποιος άλλος...

B: ΓΑΜΩ ΤΗ ΜΑΝΑ ΣΟΥ, ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟ, ΓΑΜΩ ΤΗ ΦΥΤΡΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΓΑΜΩ ΤΟΝ ΖΟΟΤ ΣΟΥ...

A: Και έπειτα τον γύρεψα με τα μάτια μου για να το ζητήσω πάλι, ναι...

B: *(Ξερά, σαν φτυσιά.)* Σάμσα...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

A: Κι έπειτα με ρώτησε αν εγώ ναι θα έλεγα ναι το άνθος των βουνών μου...

B: (Φωνάζει) ΣΑΜΣΑ...

A: Και τότε τύλιξα τα χέρια μου γύρω του ναι και τον τράβηξα πάνω μου για να τον ζαλίσει το άρωμα του στήθους μου ναι...

B: (Θαρρείς, ψυχορραγώντας.) Σταμάτα το, σε ικετεύω...

A: Και η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή και ναι είπα...

B: (Ουρλιάζει με όλην τη δύναμή της. Το ουρλιαχτό γίνεται στρίγγλισμα.) Σ Α Μ Σ Α Α Α Α ...

(Πριν καν σβήσει η στριγγλιά της B, το φως ανάβει. Είμαστε σε ένα αστικό διαμέρισμα... Και το φως που ανάψε είναι από ένα πορτατίφ. Σε δύο καναπέδες-πολυθρόνες –τον έναν απέναντι από τον άλλον– κάθονται ένας άντρας και μια γυναίκα. Είναι, φυσικά, ο A και η B. Σαν να έχει σωριαστεί μετά από πάλη, ανασαίνει λαχανιασμένος... Η γυναίκα έχει σπασμούς· σαν επιληπτική κρίση/σαν οργασμός/σαν ρόγχος/σαν κάτι άλλο.

Αν θέλει ο σκηνοθέτης, τους βάζει γυμνούς· αν θέλει, τους βάζει ντυμένους.

Αν δεν υπάρχει διάλειμμα ανάμεσα στις δύο πράξεις, το έργο μπορεί να συνεχιστεί δίχως την παραμικρή διακοπή.

Κι αν υπάρχει διάλειμμα, με το τέλος της πρώτης πράξης πέφτει η αυλαία – ή το σκοτάδι. Και από τα μεγάφωνα ακούγεται το

θ α ν ἄ σ η ς τ ρ ι α ρ ῖ δ η ς

τραγούδι των *Los Panchos*, στην κλασική του εκτέλεση:

*La ultima noche que pasé contigo,
Quisiera olvidarla pero no he podido
La ultima noche que pasé contigo
hoy quiero olvidarla por mi bien....)*

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΗΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9.

(Το πορτατίφ είναι αναμμένο. Ο άντρας και η γυναίκα κάθονται ο ένας απέναντι στον άλλον. Ο άντρας λαχανιασμένος. Η γυναίκα έχει σπασμούς. Όσην ώρα μιλάει, οι σπασμοί της γυναίκας γίνονται πιο αργοί, σιγά-σιγά σβήνουν.)

A: (Μιλάει αργά – ουσιαστικά μονολογεί.) Με συγχωρείς, αγάπη μου – εγώ φταίω... Με συγχωρείς... Είναι το μόνο που μπορώ να πω... Εγώ φταίω... Ξέρω πως είναι μια κουβέντα αδειανή, αλλά την πιστεύω ολόψυχα... Συγγνώμη... Ήταν και για μένα πολύ δύσκολο... Έπρεπε να μην επιμένω τόσο στους καρχαρίες... Ίσως να κάνω λάθος που επιμένω γενικότερα... Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με...

(Ανάβει τσιγάρο. Ή βάζει ένα ποτό και πίνει μια γουλιά. Ή βάζει κάτι στο στόμα του: ένα χάπι ή μια παστίλια.)

Σήμερα φτάσαμε τόσο κοντά... Ένα κλικ ήταν για να γίνει... Αν το σκεφτείς, θα δεις πως οι καρχαρίες ήρθανε... Για πρώτη φορά... Την προπερασμένη φορά φάνηκαν κάπου γύρω – μα αυτήν ήρθανε, τι να λέμε... Ήρθαν κι άρχισαν να δαγκώνουν...

(Κάθεται δίπλα της, τη χαϊδεύει.)

Έλα, ησύχασε... Σε παρακαλώ, ησύχασε... Ξέρω πως είναι δύσκολο όλο αυτό... Δύσκολο και απελπιστικά ημιτελές...

Δίχως λύτρωση... Ανεβήκαμε ένα βουνό, μα δεν αξιωθήκαμε την άλλη πλευρά... Σαν να περιμένεις ένα χάραμα που να μην έρχεται...

(*Σηκώνεται όρθιος.*)

Είμαι κι εγώ ταραγμένος... Όχι απελπισμένος, μα ταραγμένος... Ήξερα πως, αν συμβεί, δεν θα είναι εύκολο... Ήξερα πως είναι πιθανό κάποιος από τους δυο μας να μην το αντέξει... Μην στεναχωριέσαι που ήσουν εσύ... Θα μπορούσα να είμαι κι εγώ...

(*Πλησιάζει μηχανικά στο παράθυρο. Κοιτάζει απ' έξω.*)

Αν με ρωτάς, πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι για απόψε... Πήγαμε πιο μακριά από κάθε άλλη φορά... Και για μένα είναι πρωτόγνωρο όλο αυτό... Είναι στιγμές που χάνω το μυαλό μου... Σκέφτομαι πως μπορεί να είναι όλα ένα όνειρο, ένας σωρός από πράξεις και γεγονότα για τα οποία καμιά συνείδηση δεν θα λογοδοτήσει στο τέλος...

(*Γυρίζει προς τη γυναίκα.*)

Είσαι λίγο καλύτερα; Έλα, τέλειωσε τώρα... Τέλος ο ωκεανός, τέλος οι καρχαρίες, η νύχτα... Είμαστε εδώ που είμαστε: στο σπίτι μας, στο σαλόνι μας... Χιλιάδες χιλιόμετρα από το σύμπλεγμα των Νησιών... Και το φως είναι ανοιχτό – μπορούμε να το ρυθμίσουμε για όσο θέλουμε... Μήπως θέλεις να σου σερβίρω κάτι; Ένα ποτό; Ή μήπως να βάλουμε μουσική; Ή μια ταινία – ό,τι ταινία να 'ναι... Αν θέλεις, μπορείς να κάνεις ένα μπάνιο – αν αντέχεις κι άλλο νερό...

(*Κοιτάζει μηχανικά ένα βιβλίο από τη βιβλιοθήκη.*)

Ωστόσο, η ζωή θα συνεχιστεί. Αυτό δεν είναι ο κανόνας της ζωής; Πως συνεχίζεται... Ζούμε επειδή συνεχίζουμε... Και

συνεχίζουμε επειδή το θέλουμε... Μια μεγάλη ακατανίκητη ώση υπάρχει μέσα στα κύτταρά μας – μέσα στα δόντια μας και μέσα στα νύχια μας...

(Γυρίζει πάλι προς τη γυναίκα. Την πλησιάζει.)

Αν το θέλεις, μπορούμε να το συνεχίσουμε... Πιθανώς αύριο να γίνει... Επαναλαμβάνω, αν θέλεις... Πλησιάζουμε, όλο και περισσότερο πλησιάζουμε... Σήμερα η κλιμάκωση ήταν εξαιρετική... Μπορώ να πω πως σε ορισμένα σημεία άγγιξε το τέλειο... Ο δόκτορ Ζόοτ γράφει πως η κλιμάκωση είναι το παν... Η κλιμάκωση είναι το παν... Ολόκληρη η ζωή μας είναι μια κλιμάκωση...

(Περπατάει γύρω από τον καναπέ. Στο βήμα του, στα λόγια του, μια ελαφριά νευρικότητα.)

Νομίζω πως, όταν το δούμε από απόσταση, θα το καταλάβουμε στη σωστή του διάσταση... Τώρα υπάρχει ταραχή... Βλέπεις ένα κύμα θεόρατο να σε τυλίγει... Νιώθεις πως όλος ο κόσμος σου είναι το κύμα που σε τυλίγει... Κατόπιν το κύμα παύει – η θάλασσα γίνεται λάδι... Τότε βλέπεις τον ωκεανό...

(Κάθεται δίπλα της. Της σηκώνει το κεφάλι, την κοιτάζει στα μάτια.)

Καλύτερα τώρα; Θέλεις κάτι; Μίλησέ μου, πες μου πως είσαι οργισμένη... Είσαι οργισμένη; Θέλεις να το σταματήσουμε όλο αυτό; Έχεις κάθε δικαίωμα να το σταματήσουμε... Είναι κάτι που γίνεται για μένα, αλλά τυραννάει εμένα... Εσύ δεν φταις σε τίποτε... Εγώ σου ζήτησα να προχωρήσουμε στο σχέδιο του δόκτορα Ζόοτ... Κι εσύ το δέχτηκες – και το δοκίμασες τόσες νύχτες... Ακόμη και να το σταματήσεις τώρα, δεν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ αυτό που έκανες για μένα...

(Σηκώνεται, της σερβίρει ένα ποτήρι νερό.)

Ο δόκτωρ Ζόοτ είναι σαφής: ο ναυαγός πρέπει να φτάσει στον χαμό του. Πρέπει να ζήσει τον χαμό του. Πρέπει να φαγωθεί από τους καρχαρίες... Τα δόντια τους... Χωρίς τους καρχαρίες, ο ωκεανός είναι απελπιστικός... Ανυπόφορος... Σαν ένα σύμπαν δίχως Θεό...

(Της δίνει το νερό. Η Β δεν το παίρνει. Ο Α το αφήνει στο τραπέζι, δίπλα της. Περπατάει πάλι προς το παράθυρο.)

Στ' αλήθεια, ποτέ δεν πίστεψα σε αυτόν... Από παιδί δεν μπορούσα να τον πιστέψω... Ήταν σαν ταπετσαρία... Άσπρα γένια και θυμωμένο ύφος... Έτοιμος να τον τυλίξεις σε ρολό και να τον μεταφέρεις...

(Κοιτάει έξω από το παράθυρο.)

Σε όλην μου την παιδική ηλικία περίμενα κάτι που θα γεμίσει το σύμπαν... Ένα πρόσωπο από το οποίο δεν θα μπορείς να ξεφύγεις... ή μια αστραπή – ή, έστω, έναν γλωσσοδέτη. Ώσπου ήρθε εκείνο το όνειρο... Το χέρι μου που το έβαλα εκεί κάτω... Κι έπειτα το πρόσωπο που ήταν μόνο σάρκα... Σκέτη ματωμένη σάρκα... Έγραφα όλα μου τα βιβλία για αυτή τη σάρκα... Για τη Μήδεια, για την Παναχρεία, για την Αναδυομένη Αφροδίτη με τα δρεπάνια που στάζουν σάρκα... Συνέχεια αυτό το πρόσωπο που δεν ήταν πρόσωπο... Που ήταν ζεστό και υγρό... Αν δεν μπορείς να γεμίσεις το σύμπαν με Θεό, το γεμίζεις με τον εαυτό σου...

(Γυρίζει προς την Α.)

Θέλεις να βάλουμε λίγη μουσική; Δεν θα ήταν άσχημη ιδέα να βάλουμε λίγη μουσική... Αν θέλεις, βέβαια... Εδώ που τα λέμε, ευχαρίστως άκουγα Los Panchos...

(Αρχίζει να τραγουδάει χαμηλόφωνα, σχεδόν ψιθυρίζει.)

La ultima noche que pasé contigo,
Quisiera olvidarla pero no he podido
La ultima noche que pasé contigo
hoy quiero olvidarla por mi bien...

Στ' αλήθεια έκανε δουλειά αυτό το τραγουδάκι προηγουμένως.
Αν δεν το βγάζαμε στον αφρό, δεν θα προχωρούσαμε τόσο.
Εξάλλου, ο δόκτορ Ζόοτ υπογραμμίζει πως πρέπει να αναδυ-
θούν μόνο αληθινά γεγονότα, για να δημιουργήσουν σύνδεση
του βιωμένου παρελθόντος με το προσδοκώμενο επερχόμενο.

*(Σηκώνεται. Παίρνει στο χέρι ένα ποτήρι ποτού. Το κρατάει
στο χέρι, δίχως να το γεμίσει.)*

Ήταν ιδιοφυές που σκέφτηκες αυτό με τις πέρκες με τα οχτώ
μάτια. Ήταν ιδιοφυές... Τόσο εξωφρενικό, όσο και αληθινό...
Μετά σκέφτηκα αυτό με τους Γιαπωνέζους που βουτάν σαν
ζεύγη... Τις προάλλες, όταν μίλησα για κάποιους μυστηριώδεις
εχθρούς που σχεδίασαν να μας αφήσουν στο μέσο του ωκεανού,
στράβωσε όλο το πράγμα... Όλη η νύχτα έγινε αστυνομική
ιστορία – ποιος, πού, γιατί... Ενώ απόψε ήταν μόνο ένα
λάθος... Ένα απλό, ανυπόφορο ανθρώπινο λάθος... Οι
Γιαπωνέζοι που βουτούσαν ανά ζεύγη, ο υπεύθυνος της
καταμέτρησης που δεν τους πρόσεξε, εσύ που καθυστέρησες
στον βυθό... Δούλεψε στην εντέλεια όλο αυτό...

(Κάθεται στον καναπέ απέναντί της.)

Από εκεί και πέρα η κλιμάκωση ήρθε μόνη της... Αφέθηκες –
σήμερα ήταν η πρώτη φορά που πραγματικά αφέθηκες... Κι
αυτό το έκανε η κλιμάκωση... Σε όλα τα μεγάλα δράματα

του ανθρώπου υπάρχει κλιμάκωση... Δεν υπάρχει ζωή χωρίς κλιμάκωση, υπάρχει μονάχα ένας ακατανόητος σωρός από σκουπίδια.

(Σηκώνεται, κάθεται στο μπράτσο του δικού της καναπέ.)

Κι επιπλέον, σήμερα λειτούργησε και η προσευχή... Δηλαδή, το απόσπασμα από τον Τζόις στη θέση της προσευχής... Δεν το είχα προσχεδιασμένο – εκείνη την ώρα μου ήρθε... Αλλά, έδεσε – έδεσε πολύ... Την προηγούμενη φορά, που φιθύρισα τον «Φληβά» του Έλιοτ, υπήρχε κενό... Κάτι που δεν έβγαине... Τώρα βγήκε... Ο δόκτορ Ζόστ λέει πως η προσευχή είναι ένα κλειδί για το σχέδιο... Ή θα το ξεκλειδώσει ή θα σπάσει μέσα στην κλειδαριά.

(Ελαττώνει λίγο την ένταση του πορτατίφ από τον διακόπτη.)

Ποτέ δεν θέλησες να μάθεις πολλά για το σχέδιο του δόκτορα Ζόστ... Καταλαβαίνω πως ακόμη και το όνομά του σε ενοχλούσε... Είναι απλό – μπορεί να το πει κανείς απλοϊκό: υποβάλλεσαι σε μια εμπειρία χαμού, για να αναγεννηθείς διά του ζωτικού πένθους... Έτσι το ονομάζει, «ζωτικό πένθος»... Σαν να κάνεις στο μυαλό σου ένα reset, μια αναδιάταξη... Ή μια μεταμόσχευση μυελού των οστών... Γίνεσαι αυτό που ήσουν, μαζί με αυτό που θα γίνεις... Μια μεταπροσωποποίηση – η μετάβαση του εαυτού κάπου έξω από εμάς, αλλά μαζί με εμάς...

(Περπατάει γύρω από τον καναπέ.)

Θυμάμαι, όταν ήμασταν μαθητές δεκαπέντε χρονών, τα σαββατόβραδα καλούσαμε πνεύματα... Ήτανε μόδα τότε, ίσως εσύ δεν την πρόλαβες... Μια φορά, όταν ήρθε η σειρά μου, κάλεσα τον Αδόλφο Χίτλερ... Και φυσικά εκείνος ήρθε – όλα τα πνεύματα ερχόντουσαν... Και μας είπε το μεγάλο

μυστικό του, πως ήταν ένα πλάσμα της φαντασίας του Λάβκραφτ που είχε ξεβραστεί στους Απάνω... Κατόπιν έκανα το μεγάλο κόλπο: τάχα έσβησε η φλόγα του κεριού, και η ψυχή του Χίτλερ δεν θα μπορούσε να γυρίσει πίσω... Θυμάμαι σαν τώρα πόσο φοβήθηκαν όλοι, ιδίως τα κορίτσια... Και εγώ διασκεδάζα με τον πανικό τους... Είχαν κατατρομοκρατηθεί, με έβριζαν... Χρειάζεται ένας αληθινά κακός για να γεμίσει η έρημη ψυχή σας, τους είπα σκληραίνοντας τη φωνή μου... Ούρλιαζαν – ένας συμμαθητής μου με χτύπησε... Κι εγώ φούσκωνα από χαρά: είχα βάλει το χέρι μου στο μυαλό τους, τους είχα πειράξει τη νύχτα τους...

(Κάθεται δίπλα της. Προσπαθεί να συγκρατήσει τη νευρικότητά του.)

Η μεγαλοφυής επινόηση του Ζόοτ ήταν οι καρχαρίες. Στο σχήμα της μετα-προσωποποίησης έβαλε τους καρχαρίες... Τα δόντια... Έδωσε έναν σκοπό σε έναν έρημο ωκεανό...

(Πιάνει το χέρι της.)

Ξέρεις, σε όλα τα μεγάλα δράματα του ανθρώπου, στο τέλος έρχονται οι καρχαρίες. Στη Μήδεια, στον Άμλετ – νομίζεις πως ένας καρχαρίας μπαίνει στη σκηνή και τους τρώει όλους... Μπορεί να μην ονομάζονται, μα βγαίνουν... Για αυτό είναι και τα μεγάλα δράματα... Επειδή δαγκώνει ένα μεγάλο στόμα...

(Φιλάει το χέρι της.)

Ο Ζόοτ δεν είναι ψυχοθεραπεία... Είναι αποδοχή της ψυχής... δεν θεραπεύσαι από τίποτε με το σχέδιο... Ελευθερώνεσαι... Ο Ζόοτ είναι κάποιος που τον καλέσαμε και ήρθε...

(Την κοιτάζει στα μάτια.)

Μίλησέ μου, πες μου κάτι... Ακόμη με κατηγορείς – γιατί; Μήπως δεν τήρησα όλους τους κανόνες του σχεδίου; Μήπως δεν τήρησα το σύνθημα που βάλουμε; Το συνθηματικό που έπρεπε να πεις τρεις φορές για να σταματήσουμε;

(Κατεβάζει το βλέμμα, κοιτάζει το χέρι της.)

Ακόμη με κατηγορείς... Δεν έχεις άδικο, εγώ φταίω... Ίσως να κουραστήκαμε... Να μην αντέχουμε... Πιθανόν να νικήθηκα... Δεν ξέρω... Γιατί το κάνουμε όλο αυτό; Για να γαμήσω; Είναι δυνατόν να είναι τόσο σημαντικό; Κρέας που μπαίνει σε κρέας – αυτό δεν λένε... Ωραία, γιατί δεν το τελειώνω – γιατί δεν λέω πως δεν θα γαμήσω ποτέ; Μπορώ να το πω: Δ ε ν θ α γ α μ ἤ σ ω π ο τ έ – τελεία και παύλα...

(Η Β του πιάνει τρυφερά το μάγουλο... Ο Α παραξενεμένος επαναλαμβάνει την τελευταία του φράση μηχανικά.)

A: Δεν θα γαμήσω ποτέ...

B: (Με φωνή βαθιά και ταραγμένη.) Αγκάλιασέ με...

10.

A: (Αγκαλιάζει την B. Η φωνή του είναι συγκινημένη.) Είσαι υπέροχη... Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ, αγάπη μου...

B: Μην με αφήσεις...

A: Σ' ευχαριστώ που με συγχωρείς...

B: Μείνε κοντά μου...

A: Πάντοτε ήμουν κοντά σου...

B: Φοβάμαι τόσο πολύ...

A: Είσαι υπέροχη...

B: Έφυγαν;

A: Τι εννοείς, μωρό μου;

B: Νομίζω πως έφυγαν...

A: Ποιοι;

B: Οι καρχαρίες...

A: (Χαμογελάει με συγκατάβαση.) Σπ' αλήθεια με συγκινεί αυτό που κάνεις, αγάπη μου...

B: Έφυγαν, νομίζω πως έφυγαν...

A: Είναι υπέροχο όλο αυτό... Είσαι σπάνιο πλάσμα...

- B: Σε λίγο θα ξανάρθουν...
- A: Σε ευχαριστώ, σε ευχαριστώ τόσο πολύ...
- B: Δεν έχουμε πολύ καιρό... Σε λίγο θα ξανάρθουν...
- A: *(Κάνει να σηκωθεί κάπως εκνευρισμένος.)* Ωστόσο, νομίζω πως τώρα πρέπει να σταματήσεις...
- B: *(Τον κρατάει κοντά της.)* Μείνε κοντά μου...
- A: *(Της πιάνει το πρόσωπο με τα δυο του χέρια. Προσπαθεί να τη δει μέσα στα μάτια της. Μιλάει αργά.)* Κοίταξε, είναι υπέροχο αυτό που κάνεις... Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο το εκτιμώ... Αλλά είναι λάθος...
- B: *(Ταραγμένη)* Μείνε κοντά μου...
- A: *(Εμφανώς εκνευρισμένος.)* Άκουσέ με, σε παρακαλώ, άκουσέ με... Είναι λάθος αυτό... Εφόσον σταματήσαμε μια ανάδυση, δεν μπορούμε να τη συνεχίσουμε... Μπορούμε να την ξεκινήσουμε εκ νέου μια επόμενη νύχτα – αλλά δεν μπορούμε να τη συνεχίσουμε... Ο δόκτωρ Ζόστ λέει πως κάτι τέτοιο είναι ολέθριο, πως εκφυλίζει το σχέδιο... Πως εκφυλίζει τους καρχαρίες.....
- B: Πρέπει να κρατηθούμε μαζί, κολλημένοι... Αν έρθει, πρέπει να μας φάει με τη μια...
- A: Σταμάτα το, σε παρακαλώ, σταμάτα το...
- B: Με τη μια πρέπει, με τη μια δαγκωμασιά... Π ρ έ π ε ι ν α φ α γ ω θ ο ύ μ ε α π ό τ ο ν ἴ δ ι ο κ α ρ χ α ρ ῖ α ...
- A: Δεν θα οδηγήσει πουθενά αυτό...
- B: Κράτησέ με...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Χ Α Π Ι Ε Σ

A: (Θυμωμένος, την απωθεί.) Δεν θα οδηγήσει πουθενά, σου λέω...

B: (Παρακλητικά) Δεν πρέπει να χωριστούμε τώρα...

A: (Φωνάζει) Μ η ν τ ο ε κ φ υ λ ί ζ ε ι ς , δ ι ά ο λ ε ...

B: Δεν είναι η ώρα να μιλάς έτσι...

A: Μα δεν καταλαβαίνεις πως το κάνεις φτηνό και χυδαίο;

B: Δεν είναι η ώρα να μιλάς έτσι...

A: Εσύ με εξαναγκάζεις...

B: Κράτησέ με... Σε παρακαλώ, κράτησέ με...

A: Για ποιον λόγο;

B: Γιατί πια είναι πολύ εύκολο να μας πάρει το ρεύμα...

A: Δεν υπάρχει κανένα ρεύμα...

B: Το ξέρεις πως υπάρχει... Απλά, έτσι όπως είμαστε, δεν μπορούμε να το νιώσουμε...

A: Μα αφού είμαστε στο σπίτι μας... Δεν το βλέπεις; Στο σαλόνι μας... Το φως μας είναι ανοιχτό...

B: (Με συγκατάβαση.) Κι είσαι βέβαιος πως αυτό είναι το φως μας;

A: Ναι, είμαι βέβαιος... (Αναβοσβήνει το φως.) Και κοίταξέ το, α ν α β ο σ β ή ν ε ι ...

B: Είσαι βέβαιος πως αναβοσβήνει;

A: Ναι, αναβοσβήνει... Και αυξομειώνει και την έντασή του... Δες... (Αυξομειώνει την ένταση της λάμπας του πορτατίφ από τον διακόπτη.)

B: Έχεις παραισθήσεις... Χάνεις πολύ αίμα και έχεις παραισθήσεις... Κι εγώ χάνω – αλλά εσύ περισσότερο... Όταν χάνεις αίμα, έχεις παραισθήσεις...

A: Δεν ωφελεί να το κάνεις αυτό...

B: Νομίζεις πως είσαι στο σπίτι σου... Πως κάθεται στο σαλόνι σου και αναβοσβήνεις το φως... Μα υπάρχει και η πραγματικότητα... Κι αυτή λέει πως είμαστε μισοφαγωμένοι στη μέση του ωκεανού...

A: (Ξεφυσώντας ειρωνικά.) Κι όπου να είναι θα έρθουν οι καρχαρίες – έτσι δεν είναι;

B: Ένας είναι, αγάπη μου... Ο καρχαρίας μας...

A: (Ειρωνικά) Μάλιστα, ένας είναι...

B: Και θα ξανάρθει...

A: Γιατί το κάνεις τώρα αυτό;

B: Ποιο αυτό...

A: Γιατί το τραβάς τώρα;

B: Τι τραβάω;

A: Όλο αυτό... Ακολουθήσαμε μια μέθοδο, υποδυθήκαμε ένα παιχνίδι ρόλων, προκειμένου να καταφέρουμε να κάνουμε έρωτα...

B: Πήγαμε μια ημερήσια εκδρομή στον ωκεανό, για να κάνουμε υποβρύχια κατάδυση...

A: Δουλεύουμε για μήνες πάνω σε ένα σχέδιο, για να μπορέσουμε να κάνουμε έρωτα...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

B: Εγώ ήθελα να δω τον βυθό με τις πέρες...

A: Και πάνω που φτάσαμε κοντύτερα από ποτέ, το έκοψες...

B: Ποιο έκοψα;

A: Είπες το σύνθημα και το σταμάτησες...

B: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς...

A: Εσύ δεν θέλησες να σταματήσουμε;

B: Να σταματήσουμε;

A: Εσύ δεν φώναξες το σύνθημα;

B: Ποιο σύνθημα...

A: Εσύ δεν φώναξες τρεις φορές «Σάμσα» – τη λέξη που έχουμε συμφωνήσει πως, αν κάποιος την πει τρεις φορές, το σχέδιο σταματάει;

B: Ήταν η ώρα που ο καρχαρίας έκοβε κομμάτια από το σώμα μου... Φώναζα ό,τι μου ερχόταν στο μυαλό...

A: Φώναξες το σύνθημα για να σταματήσει το σχέδιο...

B: Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο...

A: Φυσικά και υπάρχει σχέδιο... Και πρέπει να τηρούμε τους κανόνες του...

B: Αιμορραγείς και έχεις παραισθήσεις...

A: (Πολύ εκνευρισμένος, σχεδόν σε κατάσταση παροξυσμού.)
ΜΑ ΔΕΝ ΒΛΕΠΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ, ΤΟΝ ΚΑΝΑΠΕ,
ΤΟ ΑΝΑΜΜΕΝΟ ΠΟΡΤΑΤΙΦ;

B: Εσύ δεν νιώθεις πως αιμορραγείς; Δεν μυρίζεις το αίμα σου;

- A: Όχι, δεν αιμορραγώ... Βλέπεις πουθενά αίμα;
- B: Σκορπίζει μέσα στο νερό και δεν το βλέπεις...
- A: ΒΛΕΠΕΙΣ ΠΟΥΘΕΝΑ ΑΙΜΑ;
- B: Μπορείς να το μυρίσεις, όμως...
- A: Κι από πού αιμορραγώ, λοιπόν; Δείξε μου από πού αιμορραγώ...
- B: Σου έχουνε φάει και τα δύο πόδια...
- A: *(Περπατάει πάνω κάτω, κάνει πηδημάτα.)* Μα κοίταξε με: περπατάω, πηδάω... ΚΟΙΤΑΞΕ ΜΕ, ΓΑΜΩΤΟ...
- B: Αγκάλιασέ με... Πρέπει να κρατηθούμε αγκαλιασμένοι...
- A: *(Σωριάζεται απελπισμένος στον καναπέ.)* Μα δεν βλέπεις πως όλα αυτά που λες δεν ισχύουν;
- B: *(Πηγαίνει δίπλα του, παλεύει να τον αγκαλιάσει. Αυτός αντιδρά.)* Ο στόχος είναι να κρατηθούμε ζωντανοί μέχρι να ξανάρθει... Να μας φάει ζωντανούς...
- A: Δεν θα βοηθήσει αυτό... Τέτοιοι αυτοσχδιασμοί διόλου δεν βοηθούν... Ο δόκτορ Ζόστ λέει...
- B: Ο δόκτορ Ζόστ;
- A: Ναι, ο δόκτορ Ζόστ... Πρέπει να το καταλάβεις – δεν είμαστε μόνοι μας σε αυτή τη γαμημένη ιστορία, είναι μαζί μας και ο δόκτορ Ζόστ.
- B: Είναι μαζί μας;
- A: Ναι, είναι μαζί μας... Αυτός μας βγάζει εδώ πέρα... Το καταλαβαίνεις;

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

B: Μάλιστα...

A: Ναι, μάλιστα.. Ο δόκτορ Ζόοτ, λοιπόν, λέει πως πρέπει να τηρούνται οι κανόνες...

B: Δεν υπάρχει δόκτορ Ζόοτ...

A: Μην το κάνεις αυτό...

B: Δεν υπάρχει δόκτορ Ζόοτ, αγάπη μου...

A: (Την πιάνει από τους ώμους.) ΜΗΝ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΑΥΤΟ...

B: (Προσπαθεί να τον αγκαλιάσει.) Αγκαλιάσέ με... Αν είμαστε αγκαλιασμένοι, θα κρατήσουμε ζωντανό ο ένας τον άλλον...

A: (Τραβιέται αμήχανα.) Σε παρακαλώ, σταμάτα το... Σε παρακαλώ, σταμάτα το εδώ... Σήμερα φτάσαμε κοντά... Ειδικά σήμερα, φτάσαμε πολύ κοντά... Ίσως αύριο να βρεθούμε μέσα...

B: Δεν υπάρχει αύριο...

A: Πάντοτε υπάρχει αύριο... Και αύριο ίσως να είναι η ώρα...

B: Μα αφού το ξέρεις πως δεν θα ξημερώσει, γιατί μιλάς για αύριο;

A: Πάντοτε έρχεται το αύριο...

B: Ξέρεις πως δεν θα έρθει... Όπως ήξερες πως κανένας δεν θα γυρίσει να μας μαζέψει...

A: (Ο Α ανασαίνει σιωπηλός.) Νυστάζω... Θέλω να πέσω για ύπνο...

B: Χάνεις αίμα... Αγκαλιάσέ με όσο πιο σφιχτά μπορείς... Το αγκαλιάσμα θα επιβραδύνει την αιμορραγία...

(Τον αγκαλιάζει σφιχτά. Ο Α δείχνει παραιτημένος.)

- B: (Μετά από μικρή παύση.) Να σε ρωτήσω κάτι;
- A: Δεν νομίζω πως είμαι σε θέση να σου απαντήσω...
- B: Ο Ζόστ...
- A: Ο δόκτορ Ζόστ...
- B: Ο δόκτορ Ζόστ, λοιπόν...
- A: Αν μου πεις πάλι πως δεν υπάρχει, άσε με καλύτερα...
- B: Όχι, άλλαξα γνώμη... Πείσθηκα – έξαφνα η αλήθεια αποκαλύφθηκε εμπρός μου... Ο Ζόστ υπάρχει... Και μάλιστα περισσότερο από κάθε άλλον...
- A: Πού το πας;
- B: Πώς είναι;
- A: Τι εννοείς;
- B: Πώς είναι ο δόκτορ Ζόστ;
- A: Εννοείς, πώς είναι εμφανισιακά;
- B: Ναι...
- A: Δεν θυμάμαι...
- B: Τον έχεις δει;
- A: Τι λες τώρα;
- B: Ρωτάω αν τον έχεις δει...
- A: Ίσως σε φωτογραφία...
- B: Φαλακρός, με γένια;
- A: Ίσως...

B: Φοράει γυαλιά;

A: Ίσως...

B: Μήπως είναι τυφλός;

A: Μπορεί να είναι και τυφλός...

B: Μήπως έχει μακριά μαλλιά;

A: Μάλλον όχι...

B: Αλλά δεν είσαι σίγουρος...

A: Εδώ και πολλά χρόνια δεν με ενδιαφέρουν οι φωτογραφίες των συγγαφών – με ενδιαφέρουν τα βιβλία τους...

B: Άρα μπορεί και να μην τον έχεις δει...

A: Δεν μ' αρέσει αυτό που λες...

B: Κι εγώ σου λέω πως τον έχεις δει...

A: Πού το πας;

B: Τον έχεις δει πολλές φορές, αμέτρητες φορές...

A: Δεν καταλαβαίνω τι λες...

B: Ο δόκτορ Ζόοτ...

A: Ναι, ο δόκτορ Ζόοτ;

B: Ο Ζόοτ, αγάπη μου, είσαι εσύ...

11.

A: (Σηκώνεται φανερά εκνευρισμένος.) Κουράστηκα... Κουράστηκα με όλο αυτό... Τέλος... Θέλω να κοιμηθώ... Συνέχισε μόνη σου...

B: (Προσπαθεί να τον αγκαλιάσει. Η φωνή της έχει ικεσία.) Μείνε κοντά μου, σου υπόσχομαι πως θα συμφωνώ με όσα λες...

A: Τέλος, σου λέω...

B: Σε παρακαλώ, μείνε κοντά μου...

A: (Όρθιος, αλλά κάπως αμήχανος.) Κουράστηκα...

B: (Σχεδόν κλαίγοντας.) Θα συμφωνώ με όσα λες...

A: (Αμήχανος) Ποτέ δεν σου ζήτησα κάτι τέτοιο... Δεν σου ταιριάζουν τέτοιες κουβέντες... Απλώς, κουράστηκα...

B: Μείνε κοντά μου... Θα λέω ό,τι θες...

A: Δεν μ' αρέσει αυτό...

B: Σου υπόσχομαι να μην ξαναμιλήσω για τίποτε...

A: (Κάθεται δίπλα της.) Αισθάνομαι πως τράβηξε πολύ αυτό σήμερα... Και πως έχω κουραστεί...

B: Άσε με να σε αγκαλιάσω... Μόνο να σε αγκαλιάσω... Άσε με... (Τον αγκαλιάζει σφιχτά, σαν να γαντζώνεται πάνω του.)

- A: Πρέπει να κοιμηθώ... Ο ύπνος είναι μεγάλη υπόθεση...
Καθαρίζει τον νου...
- B: Αν θέλεις να κοιμηθείς, κοιμήσου... Μόνο μη με αφήνεις...
- A: (Δέχεται το αγκάλιασμά της με συγκατάβαση.) Έλα, ηρέμησε... Αύριο θα είναι πολύ καλύτερα... Θα το δεις...
- B: Ναι, ναι... Αύριο...
- A: Εδώ που τα λέμε, δεν πέρασες και λίγα απόψε...
- B: Δεν έχει σημασία, ξεκουράσου...
- A: Ο ύπνος είναι μια λύση στο αίνιγμα... Στο μεγάλο αίνιγμα...
- B: (Απαντάει γρήγορα. Σαν να βιάζεται να συμφωνήσει.) Σίγουρα...
- A: Μήπως να πάμε στο κρεβάτι μας...
- B: Αν το θέλεις εσύ, πολύ ευχαρίστως...
- A: (Κουρνιαρίζει πάνω της.) Αν και εδώ δεν είναι άσχημα...
- B: Όχι, δεν είναι άσχημα...
- A: (Σαν ναρκωμένος.) Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο κουρασμένος είμαι...
- B: Επόμενο είναι, μετά από τόσην ένταση...
- A: Να γείρουμε εδώ...
- B: Ναι, να γείρουμε...
- (Γέρνουν στον καναπέ.)
- A: Δεν σ' ενοχλεί το φως;
- B: Δεν μ' ενοχλεί τίποτε...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

A: Λέω να το σβήσουμε...

B: Δεν μ' ενοχλεί τίποτε...

A: Μάλλον ενοχλεί εμένα... (Απλώνει το χέρι και σβήνει το πορτατίφ. Και πάλι σκοτάδι.) Καλύτερα έτσι...

B: Ίσως να είναι καλύτερα...

A: Να κοιμηθούμε, λοιπόν...

B: Να πλέξουμε τα χέρια μας και να κοιμηθούμε...

(*Ησυχάζουν για λίγο.*)

A: Ξέρεις τι σκέφτομαι;

B: Τι;

A: Αν γίνεται δυο άνθρωποι να ονειρευτούν το ίδιο πράγμα...

B: Λένε πως δεν γίνεται...

A: Θυμάσαι εκείνον τον πίνακα του Βαν Γκογκ;

B: Ποιον;

A: Τη «Μεσημεριανή ξεκούραση»...

B: Τη «Σιέστα»...

A: Λένε πως εκείνοι οι δυο ονειρεύονται το ίδιο πράγμα...

B: Εκείνοι οι δύο είναι κάποιος που τους ονειρεύεται...

A: Γίνεται αυτό;

B: Ποιο;

A: Να υπάρχουμε στο όνειρο του άλλου...

B: Ίσως και να γίνεται...

A: Ίσως να είμαστε κι εμείς έτσι...

B: Κοιμήσου...

A: Να είμαστε μια μεγάλη παράσταση...

B: Ίσως να είναι έτσι...

A: Σαν τον Άμλετ – που πιστεύει πως υπάρχει στο όνειρο του πατέρα του...

B: Σαν τον Άμλετ...

A: Ο Άμλετ είναι δειλός... Θέλει να μείνει εκεί... Να ονειρεύεται κάποιος άλλος τη ζωή του....

B: Είναι μπερδεμένο όλο αυτό...

A: Ναι, μοιάζει με τις ρώσικες κούκλες...

B: Μάλλον...

A: Θα μπορούσαμε να ήμασταν δύο ηθοποιοί... Να παίζαμε έναν ρόλο... Δύο ρόλους... Θα μπορούσαμε να είμαστε δυο άγνωστοι... Ή μια υπόθεση παροχής υπηρεσιών... Ο ένας να έχει πληρώσει τον άλλον για να κάνει έναν ρόλο...

B: Θα μπορούσαμε...

A: Δυο άνθρωποι μέσα στην άγρια φύση...

B: Δυο άνθρωποι στο σαλόνι του σπιτιού τους...

A: Δεν υπάρχει αγριότερη φύση από το σαλόνι ενός σπιτιού...

B: Για να το λες εσύ, κάτι θα ξέρεις...

A: Κι αν έναν ηθοποιό τον πιάσει ο ρόλος, τότε τι γίνεται;

B: Τι θα πει «να τον πιάσει ο ρόλος»;

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Να τον πιάσει σαν ιός, σαν αρρώστια... Να τον πιστέψει τόσο που να μην μπορεί να γλιτώσει από αυτόν...

B: Τότε πεθαίνει...

A: Πού το ξέρεις;

B: Κάπου το διάβασα...

A: Πού;

B: Δεν θυμάμαι...

A: Και πώς πεθαίνει;

B: Τον τρώνε...

A: Ποιοι;

B: Οι θεατές...

A: Επειδή ξεπέρασε το μέτρο...

B: Επειδή πεινάνε... Επειδή αυτή είναι η δουλειά τους...

(Σιωπούν για λίγο.)

A: (Νυσταγμένος) Στ' αλήθεια το πιστεύεις αυτό;

B: Ποιο;

A: Πως είμαστε στο μέσο του ωκεανού...

B: Κοιμήσου...

A: Το πιστεύεις;

B: Δεν έχει σημασία τι πιστεύω...

A: Και τι έχει;

B: Αυτό που θα γίνει...

- A: Και τι θα γίνει;
- B: Κοιμήσου... Σε παρακαλώ, κοιμήσου... Ό,τι είναι να γίνει, θα γίνει...
- A: Θέλω να ξέρω...
- B: Γιατί;
- A: Είμαι άνθρωπος και θέλω να το ξέρω...
- B: Κι εγώ είμαι άνθρωπος και θέλω να κατοικήσω...
- A: Θέλεις να...
- B: Θέλω να κατοικήσω... Και φοβάμαι να πάω παραπέρα...
- A: Θέλεις να κατοικήσεις εδώ;
- B: Ναι... Θέλω να κατοικήσω ενώ είμαστε αγκαλιασμένοι...
- A: Εγώ δεν έχω πρόβλημα...
- B: Είσαι σίγουρος;
- A: Φυσικά...
- B: Σ' ευχαριστώ...
- A: (Ακόμη πιο νυσταγμένα.) Εδώ που τα λέμε είναι κρίμα...
- B: Ποιο;
- A: Αυτό με τον ηθοποιό...
- B: Ποιο απ' όλα;
- A: Που τον τρώνε άμα τον πιάσει ο ρόλος... Ο καθένας μπορεί να ξεχαστεί...
- B: Πάντως, έτσι γίνεται...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Δεν είναι δίκαιο...

B: Και με τον Χριστό έτσι έγινε...

A: Δηλαδή τιμωρούμε κάποιον επειδή θέλησε να ζήσει τον ρόλο του...

B: Νόμιζα πως το θεωρούσες ανταμοιβή, και όχι τιμωρία...

A: Δίκιο έχεις... Δεν ξέρω τι λέω... Κοιμάμαι και λέω ό,τι να 'ναι...

B: Δεν είναι ντροπή να κοιμάσαι...

A: Είναι χυδαίο πράγμα η νύχτα... Σε ρουφάει σαν τάφος...

B: Είναι κομμάτι της ζωής...

A: Ίσως να είναι λάθος αυτό... Δεν πρέπει να πειράζουμε τη νύχτα μας... Να αφήνουμε την πόρτα κλειστή.

B: Είμαστε άνθρωποι και θέλουμε να ξέρουμε...

A: Στ' αλήθεια κατούρησες πριν;

B: Ναι...

A: Παράξενο, δεν το κατάλαβα...

B: Δεν έχεις πόδια για να το καταλάβεις...

12.

A: *(Εξακολουθεί να ακούγεται πολύ νυσταγμένος.)* Επιμένεις, λοιπόν... Νυστάζω πολύ για να σου απαντήσω...

B: Δεν νυστάζεις – αιμορραγείς...

A: Νυστάζω... Πίστεψέ με, νιώθω πως ρουφιέμαι από τον ύπνο...

B: Πρέπει να κρατηθούμε μέχρι να έρθει...

A: Υποσχέθηκες πως θα σταματήσεις να λες για τον ωκεανό... Υποσχέθηκες πως θα μου λες ό,τι θέλω...

B: Έχεις δίκιο, το υποσχέθηκα...

A: Άσ' τα, λοιπόν, όλα αυτά και τραγουδήσε εκείνο το τραγουδάκι...

B: Μιλάς για εκείνο το *La ultima noche*;

A: ... *Que pasó contigo*...

B: Θέλεις να κοιμηθείς;

A: Δεν ξέρω τι θέλω... Αλλά τραγουδήσέ το, σε παρακαλώ...

B: *(Αρχίζει να τραγουδάει. Αυτή τη φορά η φωνή της είναι μια ιδέα σπασμένη, ίσως λυγμική.)*

La ultima noche que pasó contigo,
Quisiera olvidarla pero no he podido
La ultima noche que pasó contigo
hoy quiero olvidarla por mi bien...

A: Εἶσαι υπέροχη...

B: (Συνεχίζει το τραγούδι.)

La ultima noche que pasé contigo,
la llevo guardada como fiel testigo
de aquellos momento en que fuiste mía
hoy quiero olvidarla por mi bien

A: Στ' ἀλήθεια, ἴσως να απομένει μονάχα το πρόσωπό σου...

B: (Τραγουδάει το ρεφρέν.)

Por qué te fuiste aquella noche?
Por qué te fuiste sin regresar?
Y me dejaste aquella noche
Con el recuerdo de tu traición

La ultima noche que pasé contigo,
Quisiera olvidarla pero no he podido
La ultima noche que pasé contigo
hoy quiero olvidarla por mi bien...

A: Το πρόσωπό σου εκείνη τη νύχτα... Ήταν η πρώτη φορά που
σκέφτηκα πως μπορώ να ζήσω μ' ένα πρόσωπο...

B: Ήταν ένα πρόσωπο σαν όλα τα άλλα...

A: Ήταν ένα πρόσωπο μέσα στον μεγάλο θάνατο...

B: Ίσως να ήταν και εμπόδιο αυτό το πρόσωπο...

A: Θα ήθελα να σε φιλήσω...

B: Γιατί δεν το κάνεις...

A: Θα ήθελα να φιλήσω τα μάτια σου... Να βάλω τη γλώσσα
μου στο στόμα σου...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

B: Γιατί δεν το κάνεις;

A: Φοβάμαι...

B: Τι;

A: Φοβάμαι μήπως δεν...

B: Φίλησέ με...

A: Μήπως σε χαλάσω...

B: Φίλησέ με...

A: Φοβάμαι να μπω...

B: Φίλησέ με, διάολε...

A: Δεν μπορώ...

B: Η θάλασσα έγινε λάδι...

A: Γι' αυτό δεν σου έκανα ποτέ έρωτα... Για να μην δω πάλι εκείνη τη σάρκινη μάζα...

B: Κάνει ζέστη, νομίζω...

A: Για να μην δω ξανά εκείνη τη σάρκινη μάζα...

B: Κι ο θόλος της νύχτας δίχως ούτε ένα άστρο...

A: Για να μην δω ξανά...

B: Ίσως στ' αλήθεια να είμαστε μέσα στο όνειρο κάποιου...

A: Ποιανού;

B: Δεν ξέρω...

A: Του Θεού;

B: Δεν υπάρχει Θεός...

A: Ποιανού τότε;

B: Του δικού σου...

A: Ίσως και να έχεις δίκιο... Δεν ξέρω... Είναι τόσο θαμπά όλα...

B: Θα έπρεπε να ξέρεις...

A: Θα ήθελα να δω τα μάτια σου...

B: Η μόνη αληθινά ανθρώπινη ώρα είναι η
λάμψη των δοντιών πριν από τη δαγκωματιά.

A: Αυτό το έχω γράψει εγώ;

B: Δεν το θυμάσαι;

A: Το θυμάμαι...

B: Δεν το πιστεύεις πια;

A: Το φοβάμαι... Φοβάμαι τον ύπνο που με ρουφάει...

B: Δεν είναι ντροπή να φοβάσαι... Οι άνθρωποι φοβόμαστε...

A: Φοβάμαι...

B: Η αγάπη είναι ο φόβος που μας ενώνει με τους άλλους...

A: Αυτό το θυμάμαι...

B: Εσύ μου το είπες πρωτύτερα...

A: Δεν είναι δικό μου... Το διάβασα σε βιβλίο...

B: Όλα τα έχουμε διαβάσει στα βιβλία...

A: Θέλω να κατορήσω...

B: Μπορείς ελεύθερα...

A: Μα θα κατορήσω πάνω σου...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

B: Δεν θα το καταλάβω, σε διαβεβαιώ... Τα νερά έχουν ζεσταθεί ήδη από το αίμα μας...

A: Όστε είμαστε στη θάλασσα, λοιπόν...

B: Ναι, είμαστε...

A: Και αιμορραγούμε – σωστά;

B: Σωστά...

A: Τότε, γιατί δεν πεθάναμε ακόμη;

B: Δεν ξέρω, ίσως και να πεθάναμε...

A: Θέλω να κοιμηθώ...

B: Εγώ θέλω να έρθει...

A: Ο καρχαρίας;

B: Ναι, ο καρχαρίας...

A: Δεν φοβάσαι;

B: Όχι, δεν φοβάμαι... Τα δόντια του θα είναι μια απόδειξη πως υπήρξα...

A: Και μετά;

B: Και μετά θα ζω μέσα του... Θα γίνω αυτός... Θα είναι το αβατάρι μου...

A: Πάντοτε έφαχνες ένα φάρι για αβατάρι...

B: Δεν έφαχνα τίποτε... Τα αβατάρια είναι δική σου ιδέα... Εσύ μου πρότεινες να ζωγραφίζω φάρια...

A: Μια ιδέα ήταν...

B: Και, μάλιστα, εσύ μου έλεγες πως τα φάρια είναι αβατάρια...

A: Δεν θυμάμαι κάτι τέτοιο...

B: Έτσι έλεγες...

A: Δε θυμάμαι...

B: Μέχρι να σε γνωρίσω, ζούσα δίχως να ερμηνεύω... Εσύ γέμισες τη ζωή μου με τα απαίσινα νοήματα...

A: Σε μόλωνα, λοιπόν;

B: Ναι, με μόλυνες...

A: Τότε γιατί έμεινες μαζί μου;

B: Γιατί δεν μπορούσα να φανταστώ τη ζωή μου χωρίς εσένα...

A: Και γιατί δεν μπορούσες;

B: Δεν ξέρω... Προφανώς γιατί οι άνθρωποι πρέπει να ξέρουμε...

A: Κάτι ακούω...

B: Δεν ακούς τίποτε...

A: Είναι πλοίο... (Φωνάζει) ΒΟΗΘΕΙΑ... ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ...

B: Δεν υπάρχει κανένα πλοίο... Αν υπήρχε, θα βλέπαμε φώτα...

A: Μπορεί να έχουμε τυφλωθεί και να μην βλέπουμε...

B: Το ξέρεις πως δεν υπάρχει πλοίο...

A: Μα άκουσα κάτι...

B: Δεν άκουσες τίποτε...

A: Θέλω να ησυχάσω... Και φοβάμαι...

(Σιωπή για λίγο. Ακούγονται οι ανάσες τους.)

B: Ξέρεις, σκέφτομαι το όνειρό σου...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Και τι σκέφτεσαι;

B: Πως στ' αλήθεια οι άνθρωποι είμαστε μια άμορφη μάζα...
Και πως η ανθρωπιά μας είναι αυτή η άμορφη μάζα...

A: Δεν πρέπει να σκέφτεσαι τα όνειρα...

B: Την πλάθουμε αυτή τη μάζα... Την κάνουμε ανθρωπότητα...

A: Δεν πρέπει να σκεφτόμαστε τα όνειρα... Ο κόσμος θα καταστραφεί, επειδή σκεφτόμαστε τα όνειρά μας...

B: Μπήγουμε τα δάχτυλα και φτιάχνουμε τις τρύπες των ματιών της...

A: Θα γίνει μια τρομερή σύντηξη κι όλα θα γίνουν μηδέν...
Επειδή μπαίνουμε στα όνειρά μας... Επειδή μπήγουμε τα δάχτυλα και φτιάχνουμε μάτια...

13.

B: Δεν ήξερα ότι πιστεύεις στη συντέλεια...

A: Κατά βάθος, όλοι πιστεύουν σε μια συντέλεια...

B: Δεν μπορεί να τα λες εσύ αυτά...

A: Όλοι γυρεύουν μια συντέλεια... Μια λύση...

B: Δεν θέλω να το πιστέψω πως εσύ το λες αυτό...

A: Θυμάσαι στον Οιδίποδα Τύραννο;

B: Στον Οιδίποδα;

A: Ναι, στον Οιδίποδα... Θυμάσαι;

B: Τι από όλα;

A: Εκεί που οι δυο γέροι βοσκοί θυμούνται μια παλιά ανταλλαγή...

B: Θυμάμαι...

A: Ένα μωρό που άλλαξε χέρι με χέρι...

B: Θυμάμαι...

A: Ο ένας ρωτάει τον άλλον, σαν ζώα που δαγκώνουν το ένα την ουρά του άλλου...

B: Κάπως έτσι...

- A: Σαν φαύλος κύκλος...
- B: Σαν φαύλος κύκλος...
- A: Ενώ θα μπορούσαν να πετάξουν την μπάλα έξω... Να πούνε πως το παιδί έκανε πυρετό και πέθανε...
- B: Κανείς δεν ξέρει τι έγινε, στ' αλήθεια...
- A: Θα μπορούσαν απλώς να μην θυμούνται...
- B: Δεν το έκαναν...
- A: Γιατί δεν το έκαναν;
- B: Προφανώς δεν ταίριαξε...
- A: Γιατί, αν το έκαναν, δεν θα υπήρχε ανθρωπότητα...
- B: Ίσως και να είναι έτσι...
- A: Η ανθρωπότητα διψάει για λύσεις...
- B: Δεν καταλαβαίνω πού το πας...
- A: Έτσι κι εμείς – από μας απόψε το βράδυ κρέμεται όλη η ανθρωπότητα...
- B: Όχι κι όλη – υπάρχουν κι αυτοί που πεινάνε...
- A: Λίγο αργά τους θυμήθηκες αυτούς που πεινάνε...
- B: Αυτό δεν σημαίνει πως πεινάνε λιγότερο...
- A: Αυτό σημαίνει πως πρέπει να τους αφήσεις στην πείνα τους και να μην τους περιφέρεις στην κουβέντα μας...
- B: Εσύ τους περιφέρεις στα βιβλία σου...
- A: Τα βιβλία είναι εργαλεία...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

B: (Ειρωνικά) Μάλιστα...

A: Ναι, είναι μόνο εργαλεία...

B: Μήπως και αυτοί που πεινάνε είναι εργαλεία;

A: Θέλεις να σου απαντήσω; Αφού το ξέρεις...

B: Δεν γίνεται να τα πιστεύεις αυτά...

A: Ναι, λοιπόν, είναι εργαλεία... Όλοι είμαστε εργαλεία...

B: Πάψε...

A: Κι εσύ κι εγώ...

B: Πάψε...

A: Κι όλοι προσφέρουν μια συντέλεια στους άλλους...

B: Εσύ τα έφτιαξες όλα...

A: (Ειρωνικά) Προφανώς, εγώ φταίω για όλα...

B: Εσύ τα έφτιαξες όλα...

A: Μιλάς για το πλοίο που έφυγε;

B: Μιλάω για όλα...

A: Ναι, σ' το είπα και πριν, εγώ τους πλήρωσα για να φύγουν...
Κάποιος έπρεπε να αποφασίσει κάτι...

B: Δεν μιλάω για το πλοίο... Εσύ είσαι πίσω απ' όλα, καθίκι...
(Οργισμένη) Α π ό ό λ α ...

A: Ναι, ε γ ώ ε ί μ α ι ... Ε γ ώ μ π ο ρ ώ ν α π ά ρ ω
μ ι α ε υ θ ύ ν η ...

B: Έχεις υφάνει τον κόσμο σαν αράχνη που φτιάχνει τον ιστό της...

- A: Προφανώς, είμαι ο διάβολος...
- B: Εσύ τα έκανες όλα...
- A: Ποια όλα; Για ποια «όλα» μιλάς;
- B: Θυμάσαι που έλεγες για τα πνεύματα που κάλεσες; Για τον Αδόλφο Χίτλερ;
- A: Και, λοιπόν;
- B: Ο Αδόλφος Χίτλερ ήσουν εσύ...
- A: Εγώ;
- B: Ναι, εσύ... Εσύ τον επινόησες, για να συμμορφώσεις τον κόσμο...
- A: Είσαι τρελή... Σε τρέλανε η νύχτα...
- B: Ζύμωσες την άμορφη μάζα του ονείρου σου και έφτιαξες τον Αδόλφο Χίτλερ...
- A: Λες ό,τι να 'ναι...
- B: Εσύ ήσουν... Εσύ ήσουν, γαμημένε...
- A: (Σαν να παλεύουν, σαν να προσπαθεί να της κλείσει το στόμα.)
Αιμορραγείς και λες ό,τι να 'ναι...
- B: Εσύ είσαι ο Χίτλερ... (Είναι προφανές ότι παλεύουν, ο Α πρέπει να τη χτυπάει, το ίδιο και η Β. Εκείνη ουρλιάζει.)
ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΧΙΤΛΕΡ... ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο...
- A: (Σχεδόν, με λυγμό.) Συγγνώμη, συγγνώμη...
- B: (Αδύναμα) Εσύ είσαι ο Χίτλερ...
- A: Εγώ είμαι... Κι ο Χίτλερ κι ο Μένγκελε κι η βόμβα στη Χιροσίμα...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

B: Ναι, εσύ είσαι...

A: Μόνο, συγχώρεσέ με...

B: Δεν θέλω να σε συγχωρήσω...

A: Πρέπει να με συγχωρέσεις... Εγώ είμαι ο άνθρωπός σου...

B: Δεν θέλω...

A: Προσπάθησε να το θελήσεις...

B: Θέλω να μείνω μόνη...

A: Μα αν μείνεις μόνη θα πεθάνεις από την αιμορραγία...

B: Να πεθάνω μόνη...

A: Κι εγώ;

B: Θα πεθάνεις μόνος κι εσύ...

A: Κι ο καρχαρίας μας;

B: Δεν ξέρω... Θα γυρέψει αλλού την αγάπη...

A: Μα έχει στο στόμα του τη δική μας γεύση...

B: (Με ξερό ύφος.) Θα συνηθίσει...

A: Θα είναι άδικο... Φτάσαμε μαζί ως τώρα...

B: Ίσως να μην ήταν γραφτό...

A: Τίποτε δεν είναι γραφτό...

B: Τίποτε δεν είναι άγραφο...

(Σιωπή για λίγες στιγμές. Ακούγονται οι ανάσες τους.)

A: Τελικά, δεν μου είπες αν οι πέρκες με τα οχτώ μάτια είναι
στ' αλήθεια τυφλές;

B: Τι σε νοιάζει;

A: Θα ήθελα να το ξέρω... Αν γίνεται μια ύπαρξη να είναι τυφλή από την αρχή...

B: Νομίζω πως φυσάει...

A: Ίσως και να φυσάει...

B: Θα με πάρει το ρεύμα...

A: Είναι ένα απαλό αεράκι που σβήνει... Μόλις σταματήσει, θα έρθουν...

B: Και τι προτείνεις;

A: Να μείνουμε μαζί... Να σκεφτούμε...

B: Να σκεφτούμε τι;

A: Το μέλλον μες στην κοιλιά του καρχαρία...

B: Υπάρχει μέλλον μέσα στην κοιλιά του καρχαρία;

A: Ίσως και να υπάρχει... Ίσως οι καρχαρίες να αγαπούνε τον άνθρωπο περισσότερο από τους ανθρώπους...

B: (Αφηρημένη) Ίσως...

A: Εγώ είμαι σίγουρος...

B: Ξέρεις, είδα κι εγώ ένα όνειρο όταν ήμουν μικρή...

A: Και γιατί δεν μου το είπες ποτέ;

B: Ντρεπόμουνα... Ήταν ένα απλό όνειρο... Δεν ήταν σαν το δικό σου...

A: Ποτέ δεν θα σε υποτιμούσα για κάτι τέτοιο...

B: Δεν είπα πως θα με υποτιμούσες... Είπα πως δεν άξιζε...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

A: (Θυμωμένος) Είναι απαράδεκτο και μόνο που το σκέφτηκες...

B: Ήτανε μόνο μία φορά... Μόνο μία φορά...

A: Όφειλες να μου το πεις...

B: Κι έπειτα για χρόνια προσπαθούσα να το ξαναδώ... Μάταια, βέβαια...

A: Πες μου το όνειρο...

B: Είναι ασήμαντο...

A: (Επιτακτικά) Πες μου για το όνειρο...

B: Ήταν μεσημέρι... Ένα μεσημέρι στην ακροθαλασσιά. Έξαφνα άρχισα να αιωρούμαι. Ένιωθα πως έπλεα στον αέρα... Κοίταζα προς την ακτή: τα σπίτια ήταν εκεί, οι αυλές, τα δέντρα... Αλλά, δεν υπήρχε κανένας άνθρωπος... Ωστόσο, δεν ανησυχούσα για αυτό... Σαν να ήξερα κάπως πως όλοι ήταν εκεί, απλώς δεν τους έβλεπα... Κι είχε μια απίστευτη γλύκα εκείνη η ερημιά – σαν ευτυχία...

A: Κι έπειτα;

B: Κι έπειτα δεν ξέρω... Δεν θυμάμαι... Προφανώς, δεν γινόταν τίποτε... (Με κάποια ντροπή.) Σ' το είπα, ήταν ένα όνειρο ασήμαντο...

A: Δεν υπάρχει ασήμαντο όνειρο...

B: Υπάρχουν ασήμαντες ζωές... Που γυρεύουν σημασία στα όνειρα των άλλων...

A: Δεν υπάρχουν ασήμαντες ζωές... Έτσι κι αλλιώς, οι άνθρωποι συμπληρωνόμαστε με τους άλλους...

B: Το πιστεύεις;

A: Το πιστεύω...

B: Αν το πιστεύεις, φίλησέ με...

A: Δεν ξέρω αν είναι λύση αυτό.

B: Φίλησέ με...

A: Θα προσπαθήσω...

(Προφανώς, φιλιούνται.)

14.

A: Είναι γλυκό το στόμα σου...

B: Είχες χρόνια να με φιλήσεις...

A: Είναι πιο γλυκό απ' όσο θυμόμουνα...

B: Είσαι τόσες ώρες μες στη θάλασσα – κάθε στόμα θα σου φαινότανε γλυκό...

A: Ήταν παράξενα γλυκό... Σαν αίμα...

B: Το ανθρώπινο σώμα είναι καμωμένο από αίμα...

A: Όλοι είμαστε καμωμένοι από αίμα...

B: Από αίμα...

A: Να, λοιπόν, γιατί οι καρχαρίες γυρεύουν ανθρώπους...

(Προφανώς φιλιούνται πάλι.)

A: (Με κλιμακούμενο σεξουαλικό ερεθισμό.) Θέλω να πιάσω τον λαιμό σου...

B: Πιάσ' τον...

A: Τον πιάνω... Πιάνω τους ώμους, τις μασχάλες σου...

B: (Όλο και πιο ερεθισμένη κι αυτή.) Πιάσε με...

A: Θέλω... Θέλω να σε ζουλήξω, να...

B: Να με ζυμώσεις...

A: Να σε ζυμώσω...

B: Να με λιώσεις...

A: Να σε λιώσω...

B: Να με κάνεις αίμα...

A: Αίμα...

B: Και τι άλλο;

A: Να γίνω ένα με σένα...

B: Φίλησέ με... (*Προφανώς φιλιούνται.*) Πιάσε με και φίλησέ με...

A: Θέλω να βάλω το χέρι μου εκεί...

B: Πού εκεί;

A: Εκεί κάτω...

B: Πες το... Πες το, γαμώτο μου...

A: Στο μουνί σου...

B: Πού; ΠΕΣ ΤΟ ΔΥΝΑΤΑ, ΠΟΥ;

A: (*Φωνάζει*) ΣΤΟ ΜΟΥΝΙ ΣΟΥ...

B: Στο μουνί μου...

A: Στο μουνί σου... Θέλω να βάλω τον πούτσο μου στο μουνί σου...

B: Θέλω να σε αγαπήσω με το μουνί μου...
Θέλω να αγαπήσω τον πούτσο σου με το μουνί μου...

A: Και θέλω να βλέπω τα μάτια σου... Μέσα βαθιά...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

B: Μέσα βαθιά...

A: Θέλω να βάλω τα χέρια μου μέσα στα μάτια σου...

B: Βάλ' τα...

A: Κι αν σε ματώσω; Δεν φοβάσαι μην σε ματώσω;

B: Θέλω να με ματώσεις... (Ενώ φιλιούνται.) Θέλω να με κάνεις αίμα...

A: Θέλω να μπω μέσα εκεί...

B: (Σχεδόν με λυγμό αδημονίας.) Να με κάνεις αίμα, γαμώτο μου...

A: Θέλω να μπω...

B: Μπες, μπες τώρα...

A: (Βογκώντας από ηδονή.) Οοο... Μπήκα... Είμαι μέσα...

(Ενώ ο A και η B κάνουν έρωτα, ο διάλογός τους παίρνει τον ρυθμό των σεξουαλικών διεισδύσεων. Τα λόγια τους είναι ερωτικές ανάσες και ιαχές – και μπλέκονται αναμετάξύ τους.)

B: Οοο... (Αναπνέοντας διακεκομμένα.) Έλα... Έλα... Έλα και γάμησε...

A: Οοοο αυτός ο φοβερός χείμαρρος που κατεβαίνει.

B: Επιτέλους, γάμησέ με... (Ουρλιάζει) Γάμησέ με...

A: Οοο η θάλασσα η θάλασσα κάποτε πορφυρή σαν την φωτιά...

B: Γάμησέ με, αγάπη μου... Γάμησέ με...

A: Και τα ένδοξα δειλινά και οι συκιές στους κήπους της Αλαμέδας...

B: Θέλω να με χύσεις...

A: Κι όλα τα αλλόκοτα στενά με τα ρόδινα και γαλανά και κίτρινα σπίτια

B: Ν α μ ε χ ύ σ ε ι ς ...

A: Γιομάτα με τριανταφυλλιές και γιασεμιά και γεράνια και κάκτους

B: Είμαι δικιά σου... Επιτέλους, είμαι δικιά σου...

A: Και το Γιβραλτάρ ίδιο με το κορίτσι που ήμουν...

B: Είμαι ένα με σένα...

A: Το Άνθος των Βουνών ναι...

B: Λιώσε με... Είμαι εσύ... Ε σ ύ ...

A: Όταν έβαλα το ρόδο στα μαλλιά μου σαν τις κοπέλες της Ανδαλουσίας...

B: (Ουρλιάζει από ηδονή.) Σκότωσέ με... Σκό-τω-σέ με...

A: Ή μήπως να φορούσα ένα κόκκινο ναι...

B: Σ κ ό - τ ω - σ έ μ ε ...

A: Και τότε με φίλησε κάτω από το μαυριτανικό κάστρο...

B: Τ ώ ρ α ... Λ ι ώ σ ε μ ε τ ώ ρ α ...

A: Και είπα αυτός λοιπόν ή όποιος άλλος και έπειτα τον γύρεψα...

B: Χύσε την ψυχή σου... Χύσε την ψυχή σου...

A: Με τα μάτια μου για να το ζητήσω πάλι ναι...

B: Χύσε με, γαμώ τον Θεό μου... Χύσε με...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Π Ι Ε Σ

A: Κι έπειτα με ρώτησε αν εγώ ναι θα έλεγα ναι

B: Χ ύ σε τ η ν ψ υ χ ή μ ο υ ...

A: Το άνθος των βουνών μου και τότε τύλιξα τα χέρια μου γύρω του ναι

B: Απλώνει μέσα μου... Απλώνει...

A: Και τον τράβηξα πάνω μου για να τον ζαλίσει...

B: Α π λ ώ ν ε ι μ έ σ α μ ο υ ...

A: Το άρωμα του στήθους μου, ναι...

B: Χ ύ ν ω ... Θ ε έ μ ο υ , χ ύ ν ω ...

A: Και η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή...

B: Χ ύ ν ω , γ α μ ώ τ ο μ ο υ ...

A: Και ναι...

B: (*Ενώ, φωνή της γίνεται ερωτική ιαχή.*) X Y N Ω ...

A: (*Ενώ, φωνή του γίνεται ερωτική ιαχή.*) Ε ί π α ν α ι , θ έ λ ω ...

B: Ν Α Ι , Γ Α Μ Ω Τ Ο ...

A και B μαζί: (*Έρχονται σε οργασμό. Η ιαχή γίνεται σκληρήρισμα- ή και ρόγχος.*) N A I I I I I I I I I I I I I I I I ...

(Λίγα δευτερόλεπτα σιωπής... Κατόπιν, μες στο σκοτάδι ακούγονται μονάχα οι ανάσες τους, τα τινάγματα του κορμιού, τα αναφιλητά, το σπαρτάρισμα που σβήνει.

Ακούγεται μια μακρινή σειρήνα. Ίσως, συναγερμός παρκαρισμένου αυτοκινήτου, που χτυπάει χωρίς λόγο.)

(Τα λαχανιάσματα κοπάζουν. Ο συναγερμός ακούγεται από κάπου βαθιά. Μέσα στο σκοτάδι ακούμε τη φωνή του Α.)

Α: Σ' ευχαριστώ... Δεν ξέρεις πόσο σ' ευχαριστώ... Ήταν κάτι περισσότερο από αυτό που μπορούσα να φανταστώ... Περισσότερο απ' ό,τι μπορούσα να ζητήσω από τη ζωή μου... Σ' ευχαριστώ, αγάπη μου...

(Σαν να ανασηκώνεται λίγο.)

Είδες που έγινε; Όλα γίνονται, τελικά... Οι άνθρωποι είμαστε πλασμένοι για όλα... Σε ευχαριστώ που το έζησες μαζί μου... Σ' ευχαριστώ που με διάλεξες για να το ζήσεις...

(Μετακινείται. Σηκώνεται, σκοντάφτει σε πράγματα. Προφανώς προσπαθεί ψηλαφητά να βρει κάτι.)

Θέλω ένα τσιγάρο... Νιώθω πως το έχω ανάγκη... Τελικά, τίποτε δεν είναι τυχαίο... Το έβλεπα σε ταινίες και το λογάριάζα για φτηνό στερεότυπο... Μα τώρα θέλω ένα τσιγάρο...

(Ψηλαφεί κάποιο τραπέζι, ρίχνει πράγματα κάτω.)

Θέλω να αδειάσω το μυαλό μου από τη γνώση... Να μείνω αδειανός σαν κατσαρόλα... Να γεμίσω με αυτό που ζω... Με αυτό που θα ζω – με την γκάβλα σου... Μια πληρότητα-

προφανώς, μια πληρότητα... Και μαζί κάτι άλλο... Σαν λιγωμάρα... Ή και σαν αρχαία θλίψη... Που οι άνθρωποι είμαστε μάταια ζώα...

(*Σιωπή για λίγο. Ο συναγερμός από τον δρόμο συνεχίζει.*)

Κι όμως κανείς επιζεί μετά από αυτό... Είναι πλασμένος για να το κάνει και για να επιζεί... Να συνεχίζει...

(*Προφανώς βρίσκει ένα κουτί με σπύρτα – γιατί το κουνάει πάνω-κάτω για να ακούσει αν είναι γεμάτο...*)

Άραγε, τι να σημαίνει τούτη η σειρά; Δεν σημαίνει τίποτε... Ένα σύστημα ασφαλείας τρελάθηκε... Τίποτε περισσότερο... Απλώς, τρελάθηκε... Κάποιος αγουροξυπνημένος από το μπάλκονι θα το σβήσει... Κι έπειτα θα γίνει ησυχία...

(*Ο συναγερμός σταματάει.*)

Είμαι τόσο ευτυχισμένος... Σήμερα, για πρώτη φορά έζησα πέρα από την ερμηνεία... Σήμερα έζησα... Έ - ζ η - σ α ... Σήμερα νιώθω για πρώτη φορά α ν θ ρ ω π ό τ η τ α ... Mankind που λέμε... (Απαγγέλλει) *Any man's death diminishes me, because I am involved in mankind...*

(*Κουνάει και πάλι το σπυρτόκουτο πάνω-κάτω.*)

Στ' αλήθεια, δεν το πιστεύω... Ένα συνηθισμένο όνειρο τυράννησε τη ζωή μου... Όλην μου τη ζωή... Ανάθεμα σ' αυτόν που είπε πως πρέπει να σκαλίζουμε τα όνειρα... Μια ματωμένη μάζα και κολοκύθια... Όλοι στα όνειρά μας συναντούμε ματωμένες μάζες...

(*Ανάβει ένα σπύρτο – για μια στιγμή φωτίζεται το πρόσωπό του. Ωστόσο, αφήνει το σπύρτο να σβήσει, δίχως να ανάψει το τσιγάρο.*)

Τα όνειρα είναι σαν τα κόπραννα... Δεν ωφελεί να τα σκαλίζεις... Θα βρεις κάτι που δεν σου αρέσει... Πρέπει να τραβάς το καζανάκι και όλα να καταλήγουν στον υπόνομο...

(Τελικά, με ένα δεύτερο σπύρτο ανάβει το τσιγάρο.)

Κι όμως, έγινε... Μου φαίνεται απίστευτο, μα έγινε: ξεπαρθενεύτηκα. Άκου, λέει, ξεπαρθενεύτηκα – στα γεράματα... Ήμωνα σίγουρος πως δεν θα γίνει ποτέ... Ζούσα μέσα σε τούτη τη βεβαιότητα – τη διαφήμιζα: Θα πεθάνω παρθένος, έλεγα... Είχα μάθει όχι μόνο να μην με ενοχλεί, αλλά να είναι το όπλο μου... Ναι, είμαι παρθένος, έλεγα, και υπερέχω...

(Φυσάει τον καπνό. Ξεροβήχει.)

Και το βράδυ έμεινα μόνος – να αυνανίζομαι μπροστά στον υπολογιστή... Να βαράω μαλακία σαν χαμένος έφηβος... Βλέποντας τους άλλους να ζουν αυτό που εγώ έτρεμα... Να γκαβλώνουν, να χύνουν, να πασαλείβονται... Να ουρλιάζουνε την ηδονή τους... Κι εγώ αιχμάλωτος μιας παιδικής ιστορίας – ή και αιχμάλωτος όλης της ανθρώπινης ιστορίας... Αιχμάλωτος του πολιτισμού που μας μαθαίνει να θυμόμαστε... Η μνήμη είναι η γάγγραινα του ανθρώπου... Στο τέλος, η ανθρωπότητα θα αφανιστεί από τη μνήμη...

(Σηκώνεται όρθιος. Προχωράει προς την άκρη της σκηνής. Βλέπουμε την κάφτρα του τσιγάρου του να κινείται.)

Ποτέ δεν πίστευα πως θα μπορούσα να κλάψω από ευτυχία... Μα τώρα κλαίω από ευτυχία... Ο δόκτωρ Ζοοτ μάς ξαναγέννησε απόψε. Οι καρχαρίες μάς ξαναγέννησαν απόψε...

(Ξαναφυσάει τον καπνό.)

Ο δόκτωρ Ζόοτ έδωσε τη λύση... Ο Ζόοτ έδωσε τη μεγάλη, την τελική λύση... Ο δόκτωρ Ζόοτ είναι η λύση...

(Σβήνει το τσιγάρο.)

Ο δόκτωρ Ζόοτ... Ένα κλικ είναι: να κλείσεις τα φώτα... Κι έπειτα όλα τσουλάνε σαν το ποδήλατο στην κατηφόρα... Στο σκοτάδι... Κι αυτό σε ρουφάει σαν κινούμενη άμμος... Έξαφνα βλέπεις τον εαυτό σου γυμνό μέσα στον ωκεανό να περιμένει τους καρχαρίες... Το αληθινό σκοτάδι λάμπει... Εκεί ξεκαθαρίζουν όλα... Και αναδύεται η βασική ορμή της ανθρωπότητας... Πως πρέπει να γαμήσεις και να ζήσεις... Να γαμήσεις και να ζήσεις...

(Περπατάει μέσα στο δωμάτιο. Σκοντάφτει σε πράγματα.)

Από εκεί και πέρα ήτανε θέμα επιμονής... Και ψυχής... Και αντοχής... και πολλών άλλων, βέβαια... Έπρεπε να βρεθεί μια ωραία ιστορία... Η ιστορία με τις υποβρύχιες καταδύσεις... Οι πέρκες με τα οχτώ μάτια... Τα ζευγάρια των Γιαπωνέζων... Όλα ταίριαξαν... Θαρρείς και κούμπωσαν το ένα πάνω στο άλλο... Μα πού πήγες;

(Ακούγεται να χτυπάει τον καναπέ, φάχνοντάς τη μες στο σκοτάδι.)

Πού είσαι, λοιπόν; (Τη φωνάζει.) Α γ ἄ π η μ ο υ , π ῆ γ ε ς σ τ ο μ π ἄ ν ι ο ; Κι αν πήγες, γιατί δεν άναφες φως; Μην μου πεις πως ντρέπεσαι;

(Βρίσκει το σπирτόκουτο και το κουνάει.)

Θα ξεχάσω τα πάντα και θα γεμίσω τον νου μου με την γκάβλα σου... Όλη μου η ζωή θα είναι η γκάβλα σου... Θα

La ultima noche ή ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ

σου κάνω έρωτα κάθε μέρα, θα σου γαμήσω κάθε εκατοστό της σάρκας σου και της ψυχής σου... Θα σε κάνω αίμα στα δόντια μου...

(Χτυπάει έναν καναπέ. Προφανώς την φάχνει.)

Μα πού είσαι, λοιπόν; Τι αλλόκοτο κρυφτό είναι αυτό; Αγάπη μου; Πάντως πρέπει να το πω, ήσουν εκπληκτική απόψε... Όλην τη δουλειά εσύ την έκανες... Εγώ ήμουν βέβαιος πως σήμερα δεν θα γινόταν τίποτε... Κι έδωσες τόση βάση στις λεπτομέρειες – ο διάβολος κρύβεται στις λεπτομέρειες... Άκου συναυλία των Waterdeath... Σιγά μην λεγόταν Waterdeath το γκρουπ που έπαιζε εκείνο το βράδυ... Και το τραγουδάκι, το τραγουδάκι... *(Το φιθυρίζει τραγουδιστά.)* La ultima noche que pasé contigo... Όλα τα λεφτά ήταν αυτό το τραγούδι... Αν κάτι μας κράτησε, ήταν το τραγουδάκι... Δεν μπορούσα να φανταστώ πόση σημασία μπορεί να έχει...

(Πέφτει σε μια πόρτα.)

Πού κρύφτηκες, μωρό μου; Θέλεις να παίξουμε κρυφτό; Αν θέλεις, θέλω...

(Σκοντάφτει σε ένα τραπεζάκι. Παραπατάει.)

Και το όνειρό σου... Ήταν σοφό που σκέφτηκες αυτό το όνειρο... Ένα συνηθισμένο όνειρο ξαφνικής εγκατάλειψης... Αμέσως σε έκανε ευάλωτη και αυτό με ερέθισε... Για να έρθει η στύση, πρέπει να έρθει η αδυναμία... Στ' αλήθεια σοφό... Θα έπρεπε να το πω του δόκτορα Ζόοτ – να το εντάξει στη μέθοδό του...

(Σκοντάφτει και πάλι.)

Οφείλω να πω πως κρύφτηκες καλά... Έτσι κάνουν τα θηράματα όταν ξέρουν πως είναι χαμένα: κρύβονται καλά.... Και βέβαια οφείλω να σε συγχαρώ για την κλιμάκωση... Ήσουν άφογη... Έβαλες στο παιχνίδι ακόμη και κομμάτια από τα βιβλία μου... Ο δάσκαλος είναι ένας σήριαλ κίλερ. Απάγει το θύμα, το ταΐζει για να το παχύνει και μετά το τρώει. Ο δάσκαλος είναι βαλσαμωμένος καρχαρίας – να τι είναι... Μα όταν ξεβαλσαμωθεί, είναι σαν νεογέννητος... Έχει μόνο στόμα...

(Βρίσκει το σπιρτόκουτο. Προφανώς το πετάει κάτω.)

Στ' αλήθεια, πότε κατάλαβες πως δεν υπάρχει ο Ζόοτ; Στην αρχή νόμισα πως το είχες καταλάβει από την αρχή... Αλλά, καθώς έβγαζες τόσην οργή εναντίον του, σκέφτηκα κάποια στιγμή πως είχες πιστέψει πως υπήρχε...

(Και πάλι σκοντάφτει κάπου.)

Στ' αλήθεια είσαι σκληρό καρύδι... Πού μπορεί να κρύφτηκες; Λες να σ' έφαγαν οι καρχαρίες; Λίγο μυαλό να είχαν, αυτό θα έκαναν... Μα τώρα θα σε φάω εγώ... Είσαι δική μου πια... Θα σε γαμάω μέχρι το τέλος του χρόνου...

(Μάλλον, κάθεσαι στον καναπέ. Δεν τον ακούμε να περπατάει.)

Κι εδώ που τα λέμε, τι θα πει «δεν υπάρχει δόκτωρ Ζόοτ...»; Αφού τον σκεφτήκαμε, υπάρχει... Ποιος υπάρχει περισσότερο από αυτόν; Κι αφού μας έφερε τους καρχαρίες, υπάρχει δυο φορές περισσότερο απ' όλους μας...

(Ψάχνει με το χέρι του στο τραπεζάκι για τσιγάρο. Μα προφανώς δεν βρίσκει.)

Ο Ζόος δεν ήταν μια επινόηση – ήταν μια ανάγκη... Τον εφεύραμε επειδή υπάρχει μες στο μυαλό μας... Επειδή χρειάζεται στη ζωή...

(Σηκώνεται και πάλι. Περιπατάει, σκοντάφτει σε πράγματα.)

Σε λίγο θα ξημερώσει – και ναι, είμαι βέβαιος πως θα ξημερώσει... Η νύχτα τελειώνει... Τι ανοησία κι αυτή: «Δεν πρέπει να πειράζουμε τη νύχτα των ανθρώπων...» Μα εμείς είμαστε η νύχτα των ανθρώπων... Θα την πειράζουμε και θα την παραπειράζουμε... Τι δοξασίες ανθρωποφάγων είναι αυτές; Θα τη φωταγωγούμε και θα ζούμε μέσα της... Θα παίρνουμε την άμορφη μάζα και θα την κάνουμε πρόσωπο...

(Προφανώς σκοντάφτει στο τραπέζι – ένα ποτήρι πέφτει και σπάζει.)

Γαμώτο... Αγάπη μου, αρχίζει να με κουράζει αυτό το αστείο... Ωραία κρύφτηκες – τώρα είναι η ώρα να φανερωθείς... Ειδάλλως, θα ανάψω τα φώτα και τότε σκέψου πόσο γελοία θα αισθανθείς... Κρυμμένη μπρούμυτα κάτω από έναν καναπέ ή ένα τραπέζι... Άσε που πρέπει να ανάψουμε το φως, για να μην κοπούμε από τα γυαλιά...

16.

(Ακούγονται ανάσες – βήματα. Κάτι ετοιμάζεται μες στο σκοτάδι.)

A: Πού είσαι, λοιπόν; Τι κάνεις; Μωρό μου, έλα... Έλα, να σε χαρώ (Κραυγή ανάμικτη με οίμωγή, όπως όταν δεχόμαστε χτύπημα.) Α α α ...

B: (Με φωνή γεμάτη αγάπη και έξαψη.) Αγάπη μου...

A: (Συνεχίζοντας το βογγητό του.) Ο ο ο ο ...

B: Ο καρχαρίας ήταν, αγάπη μου...

A: (Παραπατώντας και σκοντάφτοντας.) Με... Με...

B: Ο καρχαρίας ήταν, αγάπη μου... Έχει έρθει... Είναι εδώ...

A: Με μαχαίρωσες...

B: Ο καρχαρίας, ο καρχαρίας είναι... Σε δάγκωσε... Κρατήσου, αγάπη μου, θα έρθει ξανά... Ξέρεις, δεν χορταίνουν οι καρχαρίες με μια μπουκιά... Θέλουν να σε πάρουν μέσα τους... Θέλουν να γίνουν εσύ...

A: (Παραπατάει, ακούγεται να σκοντάφτει σε πράγματα.) Αιμορραγώ... Πρέπει να...

B: Πρέπει να το δεχτείς, αγάπη μου... Πρέπει να το δεχτείς...
Μέσα στους καρχαρίες ολοκληρώνονται οι άνθρωποι... Δεν
το είπαμε;...

A: (Επαναλαμβάνει μηχανικά, σαν να προσπαθεί να καταλάβει.)
Μέσα στους καρχαρίες... (Δεύτερη κραυγή ανάμεικτη με οι-
μωγή – κι έπειτα τρίτη και τέταρτη.) Οοοο... Οοοο... Οοοοο...

B: Θέλουν να γίνουν εσύ, αγάπη μου...

(Τρέκλισμα. Έπειτα γδούπος, σαν κάποιος να πέφτει κάπου,
σαν να σωριάζεται. Έξαφνα ανάβει το πορτατίφ. Είναι και οι
δυο τους γυμνοί ή μισοντυμένοι μετά την ερωτική επαφή. Ο
Α στον καναπέ, γεμάτος αίματα, κρατώντας τον διακόπτη. Η
Β κρατάει στο χέρι το μεγάλο κουζινομάχαιρο του κρέατος –
φυσικά, ματωμένο.)

A: Θέλω... νερό...

B: Θέλεις να αγαπήσεις...

A: Είσαι...

B: Οι καρχαρίες βγαίνουν στη σκηνή... Όπως στον Άμλετ...

A: Είσαι τρε...

B: Δεν είμαι εγώ, αγάπη μου... Είναι ο καρχαρίας... Είμαστε
ετούτος εδώ ο καρχαρίας που μας τρώει...

A: (Ξεψυχισμένα) Σάμσα...

B: Μια απλή ιστορία... Ένα ζευγάρι ξέμεινε στον ωκεανό από
ένα λάθος – τους έφαγαν οι καρχαρίες... Τέλειο όσο ένας
κύκλος...

A: (Με δυσκολία.) Σάμσα...

La ultima noche ή ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ

B: Πες ξανά, λοιπόν...

A: Σάμσα...

B: (Σκύβει από πάνω του και προφέρει μία-μία τις λέξεις.) Εκείνο το βράδυ ο Γκρέγκορ Σάμσα ονειρεύτηκε πως μεταμορφώθηκε σε έναν πελώριο καρχαρία...

A: (Αδύναμα) Βοήθεια...

B: Άσε τη βοήθεια – είναι η ώρα για την αγάπη... (Κάθεται δίπλα του, τον αγκαλιάζει.) Έχουμε να δοθούμε στην αγάπη. Εσύ δεν το είπες; Να πάμε τη νύχτα μέχρι το τέλος. La ultima noche...

A: Πεθαί...

B: Οι άνθρωποι γυρεύουν μια συντέλεια... Θυμήσου... (Τραγουδά χαμηλόφωνα στο αυτί, ενώ του μπήγει το μαχαίρι στην κοιλιά.) La ultima noche que pasé contigo...

A: (Ουρλιάζει πνιχτά, σαν να μην έχει ανάσα για παραπάνω.) Οοο...

B: (Συνεχίζει το τραγούδι.) Quisiera olvidarla pero no he podido...

A: (Η Β βγάζει το μαχαίρι, ενώ ο Α βήχει αίμα.) Οοο...

B: (Γυρεύει τα μάτια του.) La ultima noche que pasé contigo...

A: Για...

B: ... hoy quiero olvidarla por mi bien...

A: (Με φυχορραγητό.) Γιατί... Γιατί...

B: Γιατί αυτός είναι ο ωκεανός, αγάπη μου...

A: Ωκεανός...

B: Θυμῆσου: το στοίχημα της αγάπης είναι να φαγωθείς από τον ίδιο καρχαρία.

A: Γιατί...

B: Γιατί η Μήδεια έγινε καρχαρίας, αγάπη μου...

A: Η Μήδεια...

B: Η Ιερή Παναχρεία... Αυτή... Έγινε ένας καρχαρίας... Με στόμα, με μάτια, με ρουθούνια...

A: (Σαν να προσεύχεται.) Ω, αυτός ο φοβερός χείμαρρος που κατεβαίνει...

(Η Β παίρνει το καλώδιο με τον διακόπτη του πορτατίφ και το βάζει στα γόνατά της.)

B: Έγινε ένας καρχαρίας με πρόσωπο...

A: (Στον τόνο της προσευχής.) Και ω η θάλασσα η θάλασσα κάποτε πορφυρή σαν τη φωτιά...

B: (Τονίζοντας μια-μια τις συλλαβές.) Έ - ν α ς κ α - ρ χ α - ρ ῖ - α ς ...

A: (Στον τόνο της προσευχής.) Και τα ένδοξα δειλινά και οι συκιές στους κήπους της Αλαμέδας

B: (Σηκώνει το μαχαίρι στο πρόσωπο του Α – του το δείχνει.) Π ο υ σ ε β λ ἔ π ε ι ...

A: (Στον τόνο της προσευχής.) Κι όλα τα αλλόκοτα στενά με τα ρόδινα και γαλανά και κίτρινα σπίτια

B: Κοίταξέ με... Κοίταξέ με...

L a u l t i m a n o c h e ή Ο Ι Κ Α ρ χ Α Ρ Ι Ε Σ

A: (Στον τόνο της προσευχής.) Γιομάτα με τριανταφυλλιές και γιασεμιά και γεράνια και κάκτους...

B: Να φαγωθούμε από τον ίδιο καρχαρία, αγάπη μου... (Παίρνει τα χέρια του και τα βάζει να χουφτιάσουν το μαχαίρι.)
Ν α γ ί ν ο υ μ ε έ ν α ...

A: (Διακόπτει την φιθυριστή προσευχή του. Μιλάει με δυσκολία.)
Ν α φαγωθούμε... από τον ίδιο καρχαρία...

B: Τ ο ν κ α ρ χ α ρ ί α μ α ς ...

A: (Συνεχίζει την φιθυριστή προσευχή, όλο και πιο αδύναμη, σχεδόν σαν μουρμούρισμα.) Και το Γιβραλτάρ ίδιο με το κορίτσι που ήμουν το Άνθος των Βουνών ναι...

B: Τ ο ν κ α ρ χ α ρ ί α μ α ς ...

A: (Στον τόνο της φιθυριστής προσευχής.) Όταν έβαλα το ρόδο στα μαλλιά μου σαν τις κοπέλες της Ανδαλουσίας ή μήπως να φορούσα ένα κόκκινο ναι...

A και B: Κ αι τ ό τ ε μ ε φ ί λ η σ ε κ ά τ ω α π ό τ ο μ α υ ρ ι τ α ν ι κ ό κ ά σ τ ρ ο ...

B: (Τραβάει το μαχαίρι που κρατούνε κι οι δυο τους στην κοιλιά της. Το μπήγει. Το βογκητό της πνιχτό.) Οοο...

A: Κι είπα αυτός λοιπόν ή όποιος άλλος...

B: (Πνιχτά) Οοο...

A: (Περίπου μέσα απ' το στόμα του.) Κι έπειτα τον γύρεψα με τα μάτια μου για να το ζητήσω πάλι ναι κι έπειτα με ρώτησε αν εγώ ναι θα έλεγα ναι το άνθος των βουνών μου...

B: (Σπαρταρώντας) A v e M e d e a , g r a t i a p l e n a ...

A: (Με φωνή που σβήνει.) Και τότε τύλιξα τα χέρια μου γύρω του ναι και τον τράβηξα πάνω μου για να τον ζαλίσει το ἄρωμα του στήθους μου ναι...

A και B μαζί: (Ουσιαστικά η B τον βοηθάει να το πει.) Κι η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή...

(H B, με το μαχαίρι μπηγμένο στην κοιλιά της, αγκαλιάζει τον A. Με το χέρι της πιάνει τον διακόπτη του πορτατίφ. Σβήνει το φως σιγά-σιγά.)

B: Ο καρχαρίας... Ώρα να γυρίσει στα βαθιά... Γεμάτος... με...

(Δεν μπορεί να το πει. Πηχτό σκοτάδι.)

B: (Παίρνει ανάσα.) Γεμάτος με αγάπη...

A: (Με φωνή που σβήνει – κάτι σαν ακατάληπτος ρόγχος.) Κι είπα ννν... θελλλ... μμμ...

B: Όλα σκοτεινιάζουν, αγάπη μου... Γυρίζουμε στον βυθό...

(Σιωπή. Σαν να βούλιαξαν στον βυθό. Περνάν μερικά δευτερόλεπτα – ίσως και μισό λεπτό. Κατόπιν, από ένα μεγάφωνο του θεάτρου, αρχίζει το τραγούδι των Los Panchos:

*La ultima noche que pasé contigo,
Quisiera olvidarla pero no he podido
La ultima noche que pasé contigo
hoy quiero olvidarla por mi bien*

Δεν υπάρχει αυλαία. Το τραγούδι συνεχίζει μες στο σκοτάδι.)

Ο άνεμος σφυρίζει στην Κουπέλα, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2000, Εκδόσεις δήγμα, 2009, ηλεκτρονική έκδοση στην ιστοσελίδα <http://www.triaridis.gr/koupela/>, 2009

Το τρυφερό μαχαίρι του Πέτρο Μπόλε και άλλες τρεις ιστορίες δακρύων, αφήγηματα, Εκδόσεις δήγμα, 2010 (Πρώτες εκδόσεις: **Το τρυφερό μαχαίρι του Πέτρο Μπόλε**, αφήγημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2002 * **Η παγωμένη καρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων**, αφήγημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2002 * **Το χαραγμένο σιτάρι**, αφήγημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2002 * **Η μουγγή καμπάνα**, αφήγημα, Εκδόσεις Πατάκη, 2003), ηλεκτρονική έκδοση των τεσσάρων αφηγημάτων στην ιστοσελίδα <http://www.triaridis.gr/tessera/>, 2010)

Η αληθινή ιστορία της Αϊντας και του Ρανταμές, μια αφήγηση, Εκδόσεις mauve, εκτός εμπορίου, 2005, ηλεκτρονική έκδοση στην ιστοσελίδα <http://www.triaridis.gr/aida/>, 2005

τα μελένια λεμόνια – η διαθήκη των γκαβλωμένων ανθρώπων, ηλεκτρονική έκδοση στην ιστοσελίδα <http://www.triaridis.gr/melenialemonia/>, 2005, Εκδόσεις τυπωθήτω, 2007

Ich bebe – Όταν οι αμαξάδες μαστιγώνουν τ' άλογα, ανιστόρηση του τρόμου μου, ηλεκτρονική έκδοση στην ιστοσελίδα <http://www.triaridis.gr/ichbebe/>, 2007, Εκδόσεις τυπωθήτω, 2008

Το κόψε-κόψε ή όταν οι γκοτζίλες εξανθρωπίζονται, ηλεκτρονική έκδοση στην ιστοσελίδα <http://www.triaridis.gr/kopse/>, 2008, Εκδόσεις διάπυροN, 2009

Ειδύλλια ή τα χύσια του μεσημεριού, οι μεγάλες ώρες της ανθρωπότητας, ηλεκτρονική έκδοση <http://www.triaridis.gr/eidyllia/>, 2009 (**Η απώλεια ή το πώς ένας Πρόλογος γίνεται Κυρίως Θέμα**, ηλεκτρ. εκδ. <http://www.triaridis.gr/eidyllia/apoleia.htm>, 2009,

Η ψωλοσυλλέκτρια ή όταν εμφανίζεται η Βεατρίκη, Εκδόσεις γκάβλα, 2008 ηλεκτρ. εκδ. <http://www.triaridis.gr/eidyllia/psolosillektria.htm>, 2009, **Το ξεψύχισμα ή ημέρα Κυριακή στην Καπέλα Σιζτίνα**, Εκδόσεις γκάβλα 2008, ηλεκτρ. εκδ. <http://www.triaridis.gr/eidyllia/xepsihisma.htm>, 2009)

La ultima noche ή οι καρχαρίες, ηλεκτρονική έκδοση
στην ιστοσελίδα <http://www.triariadis.gr/noche/>, 2010,
Εκδόσεις δήγμα, 2011

Historia de un amor ή τα μυρμήγκια, ηλεκτρονική έκδοση
στην ιστοσελίδα <http://www.triariadis.gr/amor/>, 2011

***Τα χλωρά διαμάντια – το δειλινό των
γκαβλωμένων ανθρώπων***, βιβλίο πρώτο –
δειλινά 1-333, ηλεκτρονική έκδοση στην ιστοσελίδα
<http://www.triariadis.gr/diamonds/>, 2011, Εκδόσεις δήγμα, 2011

Σημειώσεις για το τρεμάμενο σώμα,
κείμενα πολιτικής ανάγκης, Εκδόσεις τυπωθήτω, 2006,
ηλεκτρονική έκδοση στην ιστοσελίδα <http://www.triariadis.gr/soma/>, 2008

***Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι, τα γυμνά μάτια
ή το πώς να ζει κανείς με τον μπαλτά***,
δοκίμιο, ηλεκτρονική έκδοση στην ιστοσελίδα
<http://www.triariadis.gr/keimena/keimA028.htm> , Εκδόσεις Σαιξπηριόν, 2008

***Μαρκήσιος ντε Σαντ
ή τα υπόγεια του Χριστιανισμού***,
δοκίμιο, ηλεκτρονική έκδοση στην ιστοσελίδα
<http://www.triariadis.gr/keimena/keimA029.htm> , 2008

***Η επερχόμενη πείνα
ή όταν οι άνθρωποι ρίχνουμε τον κλήρο***,
δοκίμιο για την τραγωδία και την τραγική μόλυνση,
ηλεκτρονική έκδοση στην ιστοσελίδα <http://www.triariadis.gr/peina/>, 2009

Ονειρεύτηκα τα Λευκά Χριστούγεννα, ζωγραφισμένα από
την Έλλη Γρίβα, διάπυροN, 2009, ηλεκτρονική έκδοση στην ιστοσελίδα
<http://www.triariadis.gr/keimena/keimC001.htm> , 2004

ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΗ

**Reset ή τα ανθισμένα
συρματοπλέγματα της καρδιάς μας**
μια φαντασμαγορία.

ακολουθία δώδεκα βιβλίων

**1. Τζιότο, δακρύζω, χύνω, πεθαίνω * 2. Μποτιτσέλι, τα κορίτσια
ανοίγουν τα νεσεσέρ τους * 3. Λεονάρντο, φ φ ο υ * 4. Μιχαήλ
Άγγελος, το σμίξιμο των ανθρώπων και των φιδιών * 5. Ραφαήλ,
τριαντάφυλλα στο παράθυρο * 6. Γκρέκο, οι άνθρωποι στις φλόγες του
Θεού * 7. Καραβιάτζιο, το παράφορο αίμα * 8. Ρέμπραντ, η νύχτα των
δολοφόνων αστών * 9. Γκόγια, για να πεθάνουμε τον θάνατό μας *
10. Μονέ, ο ξανακερδισμένος χρόνος * 11. Γκογκέν, οι Ερινύες θα
γίνουνε γυμνόστηθες κόρες * 12. Βαν Γκογκ, ο σπορέας του πυρετού**

Το έθνος ως πτωματόστρωτο,
κείμενα ενάντια στον εθνικισμό

Τα γάργαρα τεχνάσματα,
ένα τετράδιο με μελανιές

